

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÖLÜME EŞ

—
Polisiye
Gerilim
—

BERNHARD
AICHNER

AŞK İÇİN, İNTİKAM İÇİN NELERİ GÖZE ALIRSIN?

Blum'un son sekiz yıldır harika bir hayatı vardır. Cenaze işlerine bakan bir şirketi, tatlı küçük kızları, âşık olduğu polis kocası. Ve geçmişten gelen korkunç bir sırrı.

Ancak bir vurkaç olayı bu hayatı paramparça eder. Kocası Mark'ın ani ölümüyle yıkılır Blum. Mark'ın odasını toplarken bulduğu konuşma kayıtları onun bir araştırmaya giriştiğini gösterir. Kısa zaman sonra, Blum kocasının ölümünün kaza olmadığını, onun öldürüldüğünü öğrenir.

Blum, Mark'ın neden öldürüldüğünü bulacak ve suçluları uygun gördüğü şekilde cezalandıracaktır.

Ölüme Eş dili, temposu ve giderek artan gerilimiyle unutulmayacak bir polisiye...

Bernhard Aichner, Innsbruck, Avusturya'da yaşayan ödüllü bir yazar ve fotoğrafçıdır. Kitapları 12 dile çevrilmiştir. *Ölüme Eş*, polisiye üçlemesinin ilk kitabıdır.

Çeviren: Çiğdem Canan Dikmen

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 42

Sertifika no: 11940

ISBN 978-605-09-8005-9

**Doğan
Kitap**

Ölüme eş

ÖLÜME EŞ

Orjinal adı: Totenfrau

© 2014, btb Verlag, Verlagsgruppe Random House GmbH, Münih, Almanya'nın bir bölümüdür.

Yazan: Bernhard Aichner

Almanca aslından çeviren: Çiğdem Canan Dikmen

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Ocak 2021 / ISBN 978-605-09-8005-9

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Taylan Polat

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ölüme eş

Bernhard Aichner

Çeviren: Çiğdem Canan Dikmen

“Ve bir uçuruma uzun süre bakarsan, uçurum da
senin içine bakar.”
Friedrich Nietzsche

Sekiz Yıl Önce

Yukarıdan her şey görünüyor. Deniz, yelkenli ve onun teni. Güvertede çıplak bir kadın, güneş parıldıyor, her şey yolunda. Öylece yatıyor, yukarıya bakıyor, gözleri açık, sadece o ve gökyüzü, bulutlar. Burası, ailesinin yirmi yıl önce satın aldığı bu yelkenli, dünyadaki en güzel yer, bir mücevher, Trieste Limanı'nda yuvalanmış bir inci. Uçsuz bucaksız göğün altında, başka hiç kimsenin olmadığı yerde, su üstünde yaşamak. Dört bir yanında sadece su, kulaklarında müzik ve göbek deliğinde biriken ter. Başka hiçbir şey yok.

Trieste'den Kornati Adaları'na doğru, üç gündür denizdeler, aceleleri yok, yapacak hiçbir şey de yok. Ailesiyle çıktığı ne çok tatil var. Annesiyle babası yetmişlerine geldiler bile, güneşten yanmış, kırış kırış olmuş, tutkulu yelkenciler ikisi de. Her daim tekne de, denizdeler, çocukluğundan beri. Çocukken mayo veya bikini giyerdi, hiç çıplak olmazdı.

İki saat önce soyundu, krem lenmeden uzandı. Güneş onu yaksın, bulunduğu deni feryat etsin istiyor. Çıplak olmak istiyor. Nihayet çıplak. Ona bunu yasaklayacak kimsecikler yok artık. Baba yok. Anne yok. Tek başına tekne de, göğüsleri, kalçaları, bacakları, kolları. Dudaklarında bir tebessüm ve bedeni usulca eşlik ediyor müziğe. O anda olmak istedi-

ği tek yerde. Üç saat daha öylece uzanacak, gerinecek, yayılacak, yazı içine çekecek. Üç saat boyunca ya da dört. O ikisi nihayet batana dek. Çılgınlıklarını kesene dek. Yukarıya su sıçratmaya son verene dek. Nihayet susana dek. Sonsuza dek.

Öğle vakti, Dugi Otok Adası'nın önü. Kıpırdamıyor. Uyu-yakalmış. Hiçbir şey duymadığını, müziğin çok yüksek olduğunu, güneşin onu bitkin düşürdüğünü söyleyecek. Tüm soruları yanıtlayacak, onlarla konuşmaktan ve istedikleri cevapları vermekten kaçmayacak ve ağlayacak. Ne gerekiyorsa, her şeyi yapacak. Sonra, şimdi değil. Şimdi sadece gökyüzü var üzerinde, resimler çiziyor parmaklarıyla gökyüzüne, daireler çiziyor, yazılar yazıyor maviliğe. Geleceğini resmediyor, yalnız olacağı yeni hayatını hayal ediyor. Artık ona ait olan şirketi. Her şeyi değiştirecek, modernleştirecek, orayı yeniden zirveye taşıyacak. Her şeyi idare edecek. Bunu kendisi yapacak, Hagen değil. Tekneyi Trieste'ye geri götürecek ve yeni bir başlangıç yapacak.

Her yanı ter içinde. Çıplak olmanın tadını çıkarıyor. Artık ebeveyninin ne yapması ve ne yapmaması gerektiğini söylemesine müsaade etmeyen yetişkin bir kadın. *Soyunmayacaksınız Brünhilde. Bizim teknemizde olmaz. Biz yaşadığımız sürece bizim kurallarımız geçerli Brünhilde.* Artık değil. Artık kural yok, bundan böyle kuralları bizzat koyacak, tek başına. Artık emirler yok, yasaklar yok. Soyundu, güvertede uzanıyor ve vücudunu rüzgâra teslim ediyor. Neyi var neyi yoksa bir bayrak gibi rüzgârda dalgalanıyor, güneşte çiçek açıyor, mutlu. Yalnız olduğu her dakika daha mutlu.

Brünhilde Blum. Yirmi dört yaşında. Hagen ve Herta Blum'un kızı. Evlatlık. Üç yaşındayken çocuk esirgeme yurdundan aldılar onu, bir evcil hayvan gibi yetiştirdiler, ken-

dilerinin yolundan gitsin diye bu yaşa getirdiler. O Hagen'in son umuduydu; aile şirketi ayakta kalmalıydı, ne pahasına olursa olsun. Evlat edinebildikleri sadece bir kız çocuğu olsa bile. Sadece kız çocuğu alabilecekleri söylenmişti onlara. Bekleme listesi uzun, Hagen ise çok çaresizdi. Öyle çaresizdi ki uzun uzun düşündükten sonra şirketi bir gün bir kadının ellerine bırakma fikrini kabullenebildi. O kadın Hagen için kutsal olan ne varsa devam ettirecek, onun yaratıklarını muhafaza edecek, onun ikame adamı olacaktı. Kadın Hagen'in istediği her şeyi, işin gerektirdiği her şeyi yaptı. Blum Cenaze Hizmetleri Şirketi Hagen'in tüm dünyasıydı, onun için diğer her şeyden daha önemliydi.

Geleneksel bir işti bu: kızın hapisanesi, anaokulu. Savaştan kısa süre sonra, ölümün ticarete hizmet ettiği bir zamanda kurulmuştu. Eskiden konu komşunun yaptığı işi 1949'da Blumlar üstlenmişti. Biri öldüğünde yardım eden, ölülerin yıkanması, giydirilmesi ve katafalka konulmasıyla ilgilenen komşuların yerini ölü yıkayıcılar almıştı. Kaç zamandır doğal olan, bundan böyle tabu olmuştu. Ölülere dokunmak, tabutların içinde yitip gitmeden onlarla vedalaşmak. İnsanlar artık her şeyi mümkün olduğunca çabuk halleden, cesedi alıp toprağa veren biri olduğu için memnundu. Temiz ve nesnel.

Blumlar Innsbruck'un ileri gelenlerinden. Geçimlerini ölülerle sağlıyorlardı. Önce Hagen'in babası, sonra Hagen ve şimdi de Blum. Sadece Blum, çünkü isminden nefret ediyor, o isme artık bir gün bile katlanamıyordu. *Brünhilde, ölüleri rahat bırak. Brünhilde, onlarla oynamayı kes artık. Brünhilde, parmaklarını burunlarına sokmaktan vazgeç.* Brünhilde. Onunla hiç ilgisi olmayan bir isim, Hagen tam bir Alman olduğu için, Wagner'i, Nibelungen'i sevdiği için, kızının onun dünyasına uymasını istediği için karısıyla birlikte verdikleri bir isimdi Brünhilde; hayatından çıkardığı bir isim. Artık sa-

dece Blum. Brünhilde değil. On altısından beri, Hagen'in küçük askeri olmaya bir son verdiğinden beri, onun taleplerini olduğu gibi yerine getirmekten, ona sınırsız itaat etmekten vazgeçtiğinden beri. Sadece Blum. Bu konuda ısrarlıydı. Bu yüzden cezalandırılrsa da önemsemedi.

Blum. Gökyüzünü seyrediyor. Müziğin sesini daha da açıyor. Tekne beşik gibi sallanıyor, etrafta kimsecikler yok. Yardım eden kimse, onların çılgınlıklarını duyan hiç kimse yok. Onun dışında hiç kimse. Orada öylece, cırlıçıplak uzanıyor. Neredeyse cenaze hazırlık masasındaki ölümler gibi. Kendini bildi bileli masanın üzerinde gördüğü soğuk ve cansız ölümler gibi. Babasına yardım ederdi, hiç arkadaşı yoktu. Yaptıkları iş diğer çocukları korkutup ondan uzaklaştırıyordu. Çocuklar babasının ve bizzat onun işinin ölümler olmasıyla başa çıkmadılar. Blum'u ucube ilan ettiler, ona gülüyor, onu dışlıyor, onunla alay ediyor, ona sataşıyorlardı. Blum daima acı çekiyordu, çocukluğu, gençliği boyunca. Bir erkek ya da bir kız arkadaşı olsun istiyor, hayatını paylaşabileceği, konuşabileceği ve gülebileceği birinin özlemini çekiyordu. Ama kimse yoktu, hep yalnızdı, anne babasından başka kimsesi yoktu. Sevgisiz insanlar: sarılmayı bilmeyen, sessiz bir anne ve onu, bir çocuğun yapmaması gereken şeyleri yapmaya zorlayan bir baba.

Yedi yaşından beri ölümlerle ilgilenmek zorundaydı. *Oyalanma Brünhilde, erken kalkan çok yol alır. Öyle durma Brünhilde, korkma, seni ısırmazlar. Küçük bir kız gibi davranıp durma, sık dişini ve ağlamayı kes. Artık sesini kesmez ve sana söylediklerimi yapmazsan tabutu boylarsın. Anladın mı Brünhilde?* Kaybedecek vakit yoktu, bununla baş etmeyi öğrenmeliydi, babası ondan imkânsızı istiyordu. Blum ölümlerin saçlarını yıkıyor, onları tıraş ediyor, vücutlarındaki kanı suyla temizliyor ve giydirilmelerine yardım ediyordu. On yaşına geldiğin-

de ilk kez bir ağzı kapatıp dikti. İstenileni yapmayı reddederse tabuta kapatılıyordu. Sayısız kez, saatlerce, karanlıkta, korku dolu, yapayalnız, küçük bir çocuk. Blum. Hagen onun iradesini her seferinde yeniden kırardı. Tabutun içine yatmaya zorlanır, Hagen tabutun kapağını kapatıverirdi. *Bana başka seçene bırakmıyorsun Brünhilde. Karşı çıkmaktan ne zaman vazgeçeceksin? Başka seçeneğim yok Brünhilde.* Ve kapak kapandı. Ahşap bir sandıkta bir çocuk. Dayanabildiği kadar dayanırdı; keşke daha güçlü olabilseydi, ama o sadece bir çocuktu. Dayanmak zorundaydı çünkü savunmasızdı; kimse ona yardım etmez, kimse gözyaşlarını, yalvarışlarını umursamazdı. *Bunu yapmak istemiyorum. Yapamam. Lütfen.* İğneyi çenenin altından geçirip ağız boşluğuna batırmadan hemen önce. Ölü etten geçen iplik. Her şeyi yapıyordu, ama yine de yetersizdi. Dokunulmaya, anne babasının onunla gurur duyduklarını söyleyen bakışlara ne çok özlem duyduğunun bir önemi yoktu. Blum'un özlemleri dindirilmeden kaldı, ne çok çabalarsa çabalasın, asla yeterli değildi. O her zaman sadece küçük bir kız çocuğuydu. Çaresiz ve âciz. Küçük Blum. *Lütfen çıkar beni, baba. Ne olur beni oraya kapatma. Ne olur yine tabuta koyma, baba. Ne olur yapma.*

Cezaydı, ıstıraptı. Sonraları gündelik işe dönüşen şey başta cehennemdi. Elini her uzatışı, her bakışı, dokunduğu soğuk, ölü ten. Binlerce kez gözler ve ağızlar sildi, kanlı ve kurtlanmış yaraları temizledi. Çürümüş cesetler, kopmuş vücut parçaları vardı orada, çocukluk yoktu, mumlarla süslü pastalar, giydirip soyduğu oyuncak bebekler yoktu. Sadece ölü büyük, ağır bebekler, kılı kollar ve bacaklar, hareketsiz ağızlar; kafaları öylesine ağırdı ki güçlkle tutabiliyordu. Tebessüm yoktu, güzel sözler yoktu, hiçbir şey yoktu. Sadece onu işe koşan babası vardı. Sayısız ceset, yüzler, cinsel organlar ve dışkı, etrafında yatan, ilgilenmek zorunda olduğu ölü insanlar. Lastik el-

divenleriyle on yaşında bir kız çocuğu. Annesi onu yemeğe çağırırdı. Sanki Blum avluda arkadaşlarıyla oynuyordu. *Yemek hazır. Ellerinizi yıkayın. Babanın en sevdiği yemek sizi bekliyor.* Sanki her şey normal, her şey doğrudu. Babaya özenle hazırlanmış bir rosto, Blum'a bir kaza kurbanı. Hagen tepelme dolu kaşığı nasıl da ağzına tıkarı. O sırada Blum parçalanmış etleri, yaşlı, yara bere içindeki adamları, onların kâğıt gibi tenlerini ve yan odadaki, yemekten sonra temizlemek zorunda olduğu irin ve kanı düşünürdü. *Enfes olmuş Herta, her zamanki gibi fevkalade.* Ve Blum tabağını itiverirdi.

Kendini bildi bileli ölümler oradaydı. Cenaze arabalarıyla, ambulanslarla gelirlerdi, sonsuza dek uykuya daldıkları yataklarından gelirlerdi, kanlar içinde, paramparça gelirlerdi, kalp kriziyle, bıçaklanmış, dövülerek öldürülmüş, otopside kesilmiş gelirlerdi, Blum'un hayatına, onun küçük dünyasına giriverirlerdi. Kimse ona, bunu isteyip istemediğini sormazdı. Buna gücü yeter mi, diye sormazdı. Ölü insanlar orada, alüminyum masada öylece yatarlardı. İlk zamanlar korkudan ödü patlardı, ama ne zaman bilinmez, zamanla sessizleşti, sakinleşti. Blum dünyasına alıştı, başka seçeneği olmadığını, gidecek başka hiçbir yeri olmadığını kabullenmeye başladı. Ölümlerden değil, yaşayanlardan korkması gerektiğini öğrendi. Bunu bilmek ona iyi geliyordu. Onlarla yalnız kalmak. Fırsat bulduğu an o odaya, cenaze hazırlık odasına çekiliyordu. Günün birinde ölümler arkadaşı oldu, onlarla konuşuyordu. Blum onlardan daha güçlüydü, onlara ne olacağına karar verebiliyordu. Ne kadar ağır ve iri olurlarsa olsunlar hiçbiri canını yakamıyordu, artık hareket etmiyorlardı. Nefes almıyorlardı, kolları ve bacakları orada öylece duruyordu. Oyuncak bebekler gibiydiler, oyunlar oynadığı büyük, soğuk bebekler. Onlara güveniyor, her zaman, her şeyi söylüyordu. Onların yanında olmadığı zamanlar suskundu, an-

ne babasıyla tek kelime konuşmuyordu, sadece huzur istiyor, hiçbir şey bilmek istemiyordu. Yalnızca ondan istenenleri yerine getiriyor ve kendi dünyasına çekiliyordu. Şimdiye dek.

Blum. Güneş nasıl da yakıyor. Nihayet kavuştuğu sükûnet nasıl da iyi geliyor. Anne babasıyla yelkenlide, kendini bildi bileli. Yılda üç hafta suda, tekrarlanıp duran mavi. Her seferinde gerçeğe bir mola, bir düş gibi, öyle güzeldi ki. Trieste'den Yugoslavya'ya, Yunanistan'a, Türkiye'ye, İspanya'ya. Haftalarca tekne, haftalarca hayat güzeldi. Çapa yukarı çekilip rüzgâr yelkeni doldurduğunda sevinirdi. Hagen ona nelerin önemli olduğunu, dümenin nasıl kullanıldığını, fırtınada nasıl hayatta kalındığını gösterdiğinde de. Blum'un gözlerinin önüne geliyor hatıralar. Öğrendiği ve hâlâ öğrenmesi gereken her şeyi hatırlıyor. Adalar, rüzgâr ve hatta gülebilen ebeveyni. Çünkü tatildi. Genelde donuk olan yüzleri tatilde hareketlenirdi, hatta bazen Blum orada sevgiyi gördüğü hissine kapılırdı, sadece kısacık bir an için olsa bile. Yirmi yıl boyunca bunu bekledi, hep bunun özlemini duydu; tamamen normal bir kız çocuğu, cesetlerle ilgilenmekten daha fazlasını yapabilen bir genç kadın olmanın yollarını aradı. Ama artık yaşamak istiyor.

Kıpırdamayacak, ne olursa olsun hareket etmeyecek. Orada sadece Blum ve tenindeki güneş var. Çılgınlıkları ve tekneye vuran yumrukların sesini duymazdan geliyor.

Yüzen, çaresiz iki beden. Yukarıdan görünüyorlar. İkisi de bir yerlere tutunmaya çalışıyor, tırnakları tekrar tekrar, boydan boya küpeşteyi kazıyor. Eski güzel tekne, yukarıya çekilebilen, sürgülü merdiven, ona bağırırılarken yerinde olmayan merdiven. Hagen her şeyi orijinal halinde bırakmakta ısrar ederdi, tekne hiçbir şey değiştirilmez, acil durumlar için

tedbir alınmazdı. *Saçmalamayın, sadece geri zekâlılar merdiveni yukarıda unuttur, bir gün böyle bir aptallık yapacak olursam, bırakın, boğulayım.* Ne kadar başına buyruktu, oysa şimdi nasıl da ezik ve âciz. Büyük Hagen ve onun Herta'sı. O ikisi için geri dönüş yok artık, suya atlayıverdiler, akılsız, yaşlı, sevgisiz iki insan. Kalbi zayıf, nefes darlığı çeken, paniğe kapılmış iki insan. Bağırıyor, su yutuyorlar. İki saattir bu haldeler. Tekneye dönmek, küpeşteye tırmanmak istiyor, her yolu deniyor, suda çırpınıyorlar. Teknenin yanında yüzüyor, ağlıyor, bağırıyor, yumruklarıyla ahşabı dövüyor, adını haykırıyorlar. *Brünhilde.* Tekrar tekrar *Brünhilde.* Elbette Brünhilde onları duymuyor. Ne kadar yüksek sesle bağırdıklarının, parmaklarının ne kadar şiddetli kanadığının önemi yok. Öleceklerini biliyor. Hagen ve Herta, onlar da biliyorlar. Blum'un onları duyduğunu, yukarıda uzandığını ve hiçbir şey yapmadığını. Tekne hareket halindeyken sadece müziğini dinlediğini. Gülümsüyor, çünkü az sonra sona ereceğini biliyor. Bağırmaı keseceklerini, nihayet her şeyin yoluna gireceğini. Her şey yolunda, neredeyse başarmak üzere. Artık sadece o ve gökyüzü var. Başka hiçbir şey yok. Ve nihayet, hayat.

Üç saatten fazladır kavurucu güneşin altında. Sessizce kavruluyor teni. Sessiz. Artık hiçbir şey duyamıyor, tekneye vuran yumruklar yok artık. Ona ne yapması gerektiğini söyleyen biri yok. Hagen ve Herta sonsuza dek susacaklar. Hiçbir şey yok artık, geçmiş, geri dönmek zorunda olduğu eski hayatı yok. Blum şimdi dümene geçecek, tekneyi Trieste'ye geri götürecektir, bir şeyleri değiştirecek, eski parkeleri söküp atacak evden, yeni bir veda holü inşa edecek, yeni bir hazırlık odası, evin her köşesini baştan sona yenileyecek. O ikisini anımsatan her şeyi çöpe atacak. Blum. Yirmi dört yaşında. Şimdi ayağa kalkacak, giyinecek ve telsizle sahil güvenliğe haber verecek, çaresizce onlara annesiyle babasının kaybolduğunu, o

uyurken sırta kadem bastıklarını söyleyecek. Hagen'in sert içkisinden büyük bir yudum alacak ve yardım bekleyecek. Dehşete düşmüş rolünü telsizle tekrar tekrar oynayacak, bağırarak ve ağlayacak. Şimdi.

Kırk dakika geçti. Blum denizde onları arıyor beklerken. Hagen'den iz yok, Herta'dan da. Hiçbir iz yok. Sadece bir talihsizlikti. Öylece kayboldular, ebediyen sulara gömüldüler. Cığerleri suyla doldu, günün birinde suyun yüzüne çıkacak, denizden çıkarılacak iki ceset.

Blum güvertede ayakta, el sallıyor. Tekneyi görünce nasıl da feryat figan yardım istiyor. Küçük bir yelkenli, sahil güvenlik değil, çaresizliğini ilk fark eden bir turist. Titreyen Blum neler olduğunu anlatıyor. Tekneye gelip ona yardım eden, onunla ilgilenen, tekneyi karış karış arayan ve gözlemini denizde gezdiren yabancı adam. Blum'a iyi gelen, teselli veren sesi, onu çepeçevre saran kolları. Ansızın hissettiği şefkat. Adamın elleri, güneş yanığı, Blum'un teni. *Uyuya kaldım. Bu benim suçum, onları bulmak zorundayız. Neredeler, Tanrı aşkına, nerede? Ben ne yaptım, geri dönmeliyiz, ya beni arıyorlarsa, artık orada değiller, gitmişler, yoklar işte. Ya öldülerse? Çılgılık çılgılığa. Bağıra bağıra, güçlkle ayrılıyor adamın kollarından, durmadan dövünüyor, olanlardan ötürü kendini suçluyor. Benim suçum, diye haykırıyor. Adam onu tutmak istediğinde ona da vuruyor, ağlıyor, çırpınıyor kollarında, şu anda her şeyi doğru yapmak zorunda Blum. Şu anda söylediği her şey, yaptığı her şey adamı ikna etmek zorunda, adam ona inanmalı, bir an bile şüphelenmemeli, o yabancı, hoş adam. Adamın onu tutmasına izin veriyor, öyle yakın ki ona, başı adamın göğsünde, adam onu bırakmıyor, hızlı hızlı nefes alıyor Blum, adamın kokusunu duyabiliyor, sesini duyuyor. Fısıldayan sesini. *Adım Mark, diyor. Ben polisim, her şey yoluna girecek.**

Uma atlıyor. Küçük bedeni havada uçuyor, yüzünde kocaman bir gülücük, küçük beyaz dişler, mutlu gözler. Küçük bir kız çocuğu, üç yaşında, neşeyle iniyor aşağıya, sokuluyor ona, sarılsın diye. *Anne, rüyamda bir ayı gördüm, yüksek sesle hırladı, beni yemek istedi. Ben de kaçtım, anne.* Blum onu kucaklıyor, küçük başını parmaklarıyla, şefkatle okşuyor, tombul yanaklarına dokunuyor ve ayının sadece onunla oynamak istediğini söylüyor ona. Bunun sadece bir rüya olduğunu. *Sana hiçbir şey olmayacak, ben seni korurum. Korkma.* Blum Uma'nın alnına bir öpücük konduruyor. Uma Blum, üç yaşında, birkaç aydır konuşuyor, sarı lüleli bir melek. Bir melek daha var. Nela yine uyuyakaldı, babasının kollarında mutlu mutlu yatıyor. Ebeveyn yatağında, sabah. Blum ve Mark. Tamamen sıradan bir gün.

Sekiz yıl önce birbirlerine ilk kez dokundular. Mark tek-nede Blum'a sarıldı. Mucizelerle dolu bir adam, ilk andan itibaren, birdenbire ortaya çıktı ve onunla ilgilendi. Sahil güvenlik gelene kadar, Blum yüzlerce soruyu cevaplayana kadar Mark onunla birlikte bekledi. Yanında kaldı. Yetkili polislere Blum'u nasıl bulduğunu anlattı, hikâyenin Blum'un anlattığı versiyonundan şüphe duymadığını söyledi. Her şey onun gerçeği söylediğini kanıtlıyordu. Güneşten kavrulmuş

cilt, çaresizlik, gözyaşları, Blum trajik bir kazada annesiyle babasını kaybetmişti ve Mark onu bulmuştu. O sırada izinde olan bir cinayet masası polisiydi ve Blum gibi Avusturyalıydı. Bekâr, tutkulu bir yelkenci. Her şey birbirini tamamlıyordu, o gün karşılaşmaları kaderlerinde vardı, birbirlerini bulmuşlardı ve bugüne dek de birbirlerinden hiç ayrılmadılar.

İç içe geçen vücutları, ten tene, birbirlerine nasıl da sevgiyle dokunuyorlar. Öyle yakınlar ki, *Günaydın* diye fısıldıyor dudakları, şakacıktan hırlamaya ve çocuklarıyla pençeleşmeye başlamadan önce. Uma ile Nela. Mark ile Blum. Her şey yolunda, yan yana, mutlu mutlu uzanmaya devam ediyor, kızların yataktan inip büyükbabalarına gitmek için hazırlanışlarını seyrediyorlar. *Kakao istiyorum, baba. Salam istiyorum, anne. Dedeme gidiyoruz. Siz sıkıcsınız.* Blum gülüyor. Mark onu şefkatle kollarında tutuyor, bırakmıyor, Blum Mark'a sokuluyor mırıldanarak. *Sonsuza dek seninle bu yataкта kalmak istiyorum,* diyor. Blum tadını çıkarıyor. Her şeyin. Her günün, her saatin, hayatının. Sekiz yıldır Mark'ın parmakları Blum'un üzerinde dans ediyor, altı yıldır evliler, beş yıldır bir aileler, bu aşka tutkuyla sarılıyorlar. Kendilerinden geçmiş gibi, hâlâ.

“Mark?”

“Evet?”

“Evde kalamaz mısın?”

“Ne yazık ki hayır, ama yine geleceğim. Şu sıralar çok şey oluyor.”

“Ne oluyor?”

“Bilmek istemezsin, güzelim.”

“Dışarıdaki dünya yokmuş gibi yapabilirdik.”

“Evet, yapabilirdik.”

“Ama?”

“Kötüleri yakalamak zorundayım.”

“Zorunda değilsin. İstiyorsun.”

“Ve sen de cesetlerinle oynamak istiyorsun, seni tanıyorum. Uzun süre burada böylece duramazsın, on dakika geçmeden ayağa fırlar ve bana, acilen bir ölüyle ilgilenmek zorunda olduğunu, dün gelen yaşlı hanımefendinin seni daha fazla bekleyemeyeceğini anlatırsın.”

“Yapar mıyım?”

“Evet, yaparsın.”

“İki dakika daha, anlaştık mı?”

“On da olur, istersen.”

“En kötüsü ne olurdu, biliyor musun?”

“Ne?”

“Bana bir daha sarılmaman.”

“Sana hep sarılacağım, çiçeğim.”

“Lütfen, bundan asla vazgeçme.”

Daha teknedeyken bu adamın onu mutlu edeceğini hissetmişti. Bir yabancı olmasına rağmen ona nasıl da sarılıyor, teselli ediyordu. Bir cinayet masası polisi, ne kadar absürt. Gerçeği görebilir, maskesini düşürebilir ve onu hapse atabilirdi, daha başlamadan her şeye son verebilirdi. Ama öyle olmadı. Blum ansızın karşısına çıkan o sarılış hiç bitmesin istedi, o kolları, o elleri tanımak istedi. Ona sahip olmak, ilk kez bir erkeğe sahip olmak istedi, ilk kez bunun mümkün olabileceğini düşündü. Adamın ona yaklaşmasına izin vermeye hazırды, tereddütsüz, korkusuz. Çok yaklaşmasına. Mark. Ona iyi geldi, soru sormadı, onu olduğu gibi kabul etti. Ve Blum’un yaptığı şeyden ürküp kaçmadı, ölülerden korkmadı.

Trieste Limanı’na, oradan da Avusturya’ya döndüğünde Blum onunla tekrar buluştu. Birbirlerini anlıyorlardı, fazla söze gerek kalmadan anlaşıyorlardı. Mark arkadaşыdı, koruyuy-

cusuydu, annesiyle babasını toprağa verirken yanındaydı, şirkette tadilat yapılırken yanındaydı, elinden geldiğince yardım etmişti. Ve günün birinde ilk öpücük çıkageldi. Birden oluverdi. Soğuk odada oturmuş, bira içiyorlardı, bitkin ve mutlu. Hazırlık odasındaki işleri yeni bitirmişlerdi, yazın sonlarıydı, terliyor, gülüyor, bira sandıklarının üstünde oturuyorlardı.

“Blum?”

“Evet?”

“Bu bugüne dek oturduğum en muhteşem buzdolabı.”

“Sık sık buzdolaplarında mı oturursun?”

“Ben polisim.”

“Ve polisler buzdolaplarında oturur, öyle mi?”

“Elbette.”

“Sen delisin.”

“Senden daha deli değil. Ne de olsa iş bitince burada birer bira içmek senin fikrindi.”

“Bu dördüncü biramız.”

“Saymayı bırak, Blum.”

“Burada normalde ölülerin yatıyor olması seni gerçekten rahatsız etmiyor mu?”

“Hayır.”

“Ben çocukken burada çok bulundum.”

“Ölülerle mi, onlar yokken mi?”

“Ölülerle.”

“Kapılar kapalı mıydı, açık mı?”

“Kapalı.”

“Neden?”

“Burası benim gizli yerimdi. Burada beni aramazlardı, sık sık, saatlerce kalırdım burada. Öylece oturur, onlara bakardım. Ne kadar ölü olduklarına.”

“Kapılar kapalıyken biraz soğuk olsa gerek.”

“Kayak içlikleri, kayak tulumu, eldiven, bereyle değildi.”

“Biraz tuhaf, ama sana inanıyorum.”

“İnanmalısın zaten.”

“Bana yalan söylemezsin, değil mi?”

“Bunu nasıl düşünürsün?”

“Bana karşı dürüstsün.”

“Neden olmayayım ki?”

“Sana güvenebilir miyim?”

“Bunu bana neden soruyorsun?”

“Çünkü seni öpmek zorundayım.”

“Zorunda mısın?”

“Artık bundan kaçamam, iki aydır bunu yapmak istiyorum, aslında seni tekne de gördüğüm andan beri öpmek istiyorum. Affedersin ama gerçekten bunu yapmak zorundayım.”

“Yani beni öpmek için bana güvenebilmen gerekiyor, öyle mi?”

“Seni öpersem, seninle evlenmek isteyeceğim. İnsan evleneceği kişiye güvenebilse iyi olur, sence de öyle değil mi?”

“Beni hiç tanıımıyorsun.”

“Elbette tanıyorum.”

“Çocukken ölümlerle oynardım.”

“Ben kedileri bir çuvala koyar, boğardım. Havai fişekleri kurbağaların içine tıktırıp nasıl parçalandıklarını seyrederdim.”

“Bunları yapmadın.”

“Yaptım.”

“Neden?”

“Merak ediyordum.”

“Ben de.”

“Bu yüzden seni öpmek zorundayım.”

“Ya ben? Bana sormayacak mısın?”

“Kesinlikle hayır.”

Ne kadar güzeldi. Nasıl da yaklaştı birbirine yüzleri, du-

dakları. Nasıl birleşti, yumuşak, heyecanlı, titreyerek. İçten ve yabancı ve güzel. Soğuk odada Mark ve Blum. Nasıl da öpüştüler, uzun uzun, şefkatli.

Bugüne dek dudakları birbirinden hiç ayrılmadı, bugüne dek korku geri gelmedi. Sekiz yıldır birbirlerine dokunuyorlar, sarılıyorlar. Sekiz yıldır birlikte karşıyorlar sabahı, yatıklarını yatağı, cennete çevirdikleri evi.

Innsbruck'un ortasında elma ağaçlarıyla dolu büyük bir bahçe, iki katlı Jugendstil bir villa. Hagen ve Herta toprağın altındayken, Blum eski her şeyi evden çıkarıp attı, anne-siyle babasının yatak odasını, eski ahşap mobilyaları, mutfakğı, her şeyi. Hiçbir şey kalmadı, sadece eski ahşap parkeleleri söküp atmadı, onları zımparalamak saatlerini aldı. Parkeleleri temizledi ve cilaladı, Mark da ona yardım etti. Mark bunu kendisi teklif edince Blum teşekkür etti. *Yapacak daha iyi bir işin yoksa tabii. Bir insan nasıl bu kadar nazik olabilir! Mark, sen benim koruyucu meleğimsin. Sahi, kız arkadaşın yok mu?* Mark kaşlarını çatarak *hayır* dedi ve Blum hepsinin tadını çıkardı: Mark'ın sürekli ona gelmesinin, onunla ilgilenmeye kararlı olmasının, kendisini güzel bulmasının ve yardım etmek için işten izin almasının. Hatta iş arkadaşlarını yardıma çağırmasının. Cinayet masasının yarısı duvarların yıkılmasına ve molozun atılmasına yardım etti.

Blumların evi yerle bir edilip baştan yapıldı, duvarlar rengârenk boyandı ve hayaletler kovuldu. Blum geceleri Mark'la birlikte bütün evi dolaşıp tütsüledi. Birer birer dolaştılar odaları, dumanlar yükseldi, ardıç, tarçın, portakal kabuğu kokusu doldurdu havayı. Mark'ın buna inanıp inanmadığı önemli değildi, Blum'un yanında yürüdü, cadıya asistanlık yaptı, duvarlara sinen kötülüğü hissetmeye çalıştı. Bodrumdan çatı katına dek bütün evi tütsülediler; evin her

köşesi pozitif düşüncelerle dolup taşı, eskiden orada ne varsa hepsi kayboldu. Hagen ve Herta'nın, onlarla geçen sıradan günlerin hatıralarının hepsini çöpe attı Blum. Sonsuza dek. Geriye kalan rüya gibi bir ev, Innsbruck'un ortasında huzur dolu bir vaha, elma ağaçlarının gölgesinde modern bir cenaze hizmetleri şirketi idi. Burası ölüleri ve yas tutanları saygıyla karşılayan genç bir kadın tarafından işletiliyordu. İşler açılmaya başladı. Tıpkı Blum'u kendisi gibi.

Soğuk odadaki öpücükten sonra Mark yanına taşındı. Eski villayı aşk doldurdu birden. Her şey bir rüya, gerçekleşen bir masal gibiydi, Blum'un geçmişte okuduğu kitaplardaki, kaçıp sığındığı öykülerdeki gibiydi. O zamanlar onu hayatta tutan başkalarının mutluluğu, o mutluluğa duyduğu özlem olmuştu. Bir gün kavuşacağına hiç inanmadığı mutluluk, şimdi yanında uzanıyor. Hâlâ. Sekiz yıl sonra kolları kalçalarına dolanmış, nefesi kulağında, fısıldayışı. Her şey böyle kalmalı, hiçbir şey değişmemeli. Ona her gün, onu sevmekten vazgeçmemesini söylüyor, her gün yalvarıyor bunun için. Her gün, güne başlamadan önce bir öpücük. Buna şükrederek kollarından sıyrılıp yataktan fırlıyor Blum. O öpücük için şükrediyor. Çocukları için şükrediyor. Mutluluğun bu kadar uzun sürebileceğini, bir zamanlar bir an için bile hayal edemezdi Blum. Dünyaya küçük insanlar getirmenin, sevilmenin ve sevmenin ona bahşedileceğini. Blum eskiden bunu düşünmek istemez, kendini Mark'ın kollarına bırakırdı. Çocuk düşünecek cesareti yoktu. Mutluluğunun sona erebileceğinden korkuyordu, daha fazlasını isterse, sevginin ansızın yitip gideceğinden. Çocuk sahibi olmak, onların büyüdüğünü görmek, onları sevmek... Blum bu düşünceleri üç yıl boyunca aklına getirmemeye çalıştı. Anne olmayı hayal edemiyordu, öğrendiklerini tekrarlamaktan korkuyordu. Sevgisizlik, soğukluk, kendisinin de Herta ve Hagen gibi olup olmadığını dü-

şünmek istemiyordu. Mark ne zaman çocuk konusunu açsa, bu korku ortaya çıkıyor, Blum'un boğazı düğümleniyor, sesi çıkmaz oluyordu. Kendine güvenemiyordu, uzun süre de güvenemedi, ama bir gün korkusunu yendi. Çocuk sahibi olma isteği çok büyüktü. İki kez anne oldu hem de. Beş yıl önce ve üç yıl önce, küçük mucizevi varlıklar. Blum onların dök-tüğü her gözyaşıyla, attığı her çığlıkla ilgilendi, onlara bak-tı, mümkün olan her an onlara dokundu, saatlerce kucağında taşıdı, okşadı, tatlı dille konuştu. Geceler boyu uykusuz kal-dı ve meleklerini, onların uyumalarını seyretti. Bugün hâlâ zaman zaman onların gerçekliğinden, gerçekten var oldukla-rından şüphe duyuyor.

Uma ve Nela. Yukarıda, Karl'ın yanındalar. Her sabah, çocuklar mutfağına akın ettiklerinde, elinde gazetesiyle oturan Mark'ın babasındalar. Çocuklara kakao hazırlayan, onlarla gülen ve ufak tefek elişleri yapan, iyi kalpli, yaşlı bir adam; çocukları seven ve onlar için her şeyi göze alabilecek olan dedeleri. Uma kucağında, Nela pembe bir kâsedan kaşıkla kakao içiyor. Karl kahvaltıda onlara öyküler anlatıyor, Karl evdeki herkes için bir lütuf. Mark ve Blum iki yıl önce onu yanlarına aldılar, Karl'ı kene ısırması, beyin zarı iltihabı erken emekliliğine, bambaşka bir insan olmasına, bazı durumlarda yardıma ihtiyaç duymasına sebep olmuştu. Mümkün olsa asla yardım istemezdi, ama şimdi kendisine yardım edilmesi onu mutlu ediyor. Unuttuğu, artık hatırlamadığı şeyler var, zorlandığı, gündelik şeyler. Mark onu küçük bir evde tek başına bırakmak istemedi, bu yüzden Blum'a evlerinin kullanılmayan ikinci katını tadilat-tan geçirmeyi önerdi. Karl yanlarında oturmalıydı, Blum babasının Mark için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Karl uzun bir süre için onun her şeyiydi, annesini çok erken kaybetmiş, kendini bildi bileli Karl hep yanında olmuştu. Uyandığında, uyumaya giderken sadece Karl. Baba ve oğul, tek başına çocuk büyüten bir adam, kahvaltı masasında iki erkek, zamanı geldiğinde baba nasihatleri. Olabildi-

ğince birbirlerine tutunuyorlardı. Mark çok yalnızdı, çoğu zaman günlerce, gecelerce. Battaniyenin altında tek başına bir küçük adamdı ama, babasının geri geleceğine her zaman inanan bir küçük adamdı. Ona hiçbir şey olmayacağına, babasıyla aralarındaki bağın diğer her şeyden güçlü olduğuna... Mark yalnızdı, aylaklık ederdi, başı boş dolaşan bir köpek gibiydi, yine de mutluydu. Olabildiğince mutluydu. Çünkü Karl elinden geleni yapıyordu, her zaman. Yirmi yıl önce mutfakta, Mark on beş yaşındaydı –Blum’a annesiz yaşamını, babayla oğul arasında geçen ve sık sık tekrarlanan sohbetleri anlatırdı– Karl işin yorgunluğunu atmak için birasını almış, mutfak masasının başında oturuyor, o sırada Mark bulaşık yıkıyordu.

“Ne yapmak istediğine karar verdin mi, Mark? Okuldan sonra?”

“Polis olmak istiyorum, senin gibi. Cinayet masası polisi.”

“Ah, delikanlı, ne dediğini bilmiyorsun.”

“Hayır, biliyorum.”

“Bu iş her zaman güzel değil.”

“Hangi iş öyle ki?”

“Bugün genç bir anne gördük, evde bebeğini öyle uzun süre sallamış, sarsmıştı ki sonunda bebek ölmüştü. Onu kız kardeşi bulmuş ve bizi aramıştı. Anne yerde oturuyor, bebeği kollarında tutuyordu, sağlık personeli bebeği alınca ağlamaya başladı. Çocuğun bir türlü bağırmaı kesmediğini söyledi. O sadece çocuğu susturmak istemişti.”

“Bulaşık deterjanımız kalmadı.”

“Beni anladın mı Mark?”

“Hayat böyle bir şey baba.”

“Hayır, böyle değil, sadece benim gibi insanlar için böyle, geçimini bu işle sağlamaya karar verenler için. Sen böyle şeyleri görmemelisin, kendine başka bir yol çizebilirsin.”

“Ama istemiyorum.”

“Üniversiteye gitmelisin, Mark, tüm dünya ayaklarının altında olur, sonra istersen yine polis olabilirsin.”

“Ama ben böyle istiyorum.”

“Neden?”

“Senin için yeterince iyi bir işse, benim için de iyidir.”

“Eminim ki annen üniversiteye gitmeni, ekonomi ya da tıp okumanı isterdi.”

“Ama annem artık yok.”

“Biliyorum.”

“Benim için endişelenmene gerek yok.”

“Her şey için öyle üzgünüm ki, Mark.”

“Ne için?”

“Her şey.”

“Sen her şeyin doğrusunu yaptın, her şeyin, anlıyor musun, şimdi biranı iç ve artık endişelenmeyi bırak.”

Karl yirmi yıl sonra çocuklara öyküler anlatıyor. Uma ve Nela onu seviyorlar, çocuk tenlerini sürttükleri sakalını, sesini, onları havaya fırlatan kollarını, gülüşünü. Karl'ın hayatı kolaylaştı, cinayetler yok artık, ölümler yok, sadece çocuklar ve günlerini geçirdiği berjer koltuğu var. Saatlerce müzik dinliyor, terasta yüzünü güneşe dönüyor, hep bir memnun tebessüm dudaklarında. Mark gözlerini yaşlı adamın üzerinden hiç ayırmıyor, koltuğunda uyuyakaldığında üzerini örtüyor. Çocuklar onu seviyorlar, yukarıdan inip, dedelerinin onlara anlattığı her şeyi birer birer anlatırken yüzlerinden okunuyor o sevgi.

Eskiden ne varsa, hepsi unutuldu. Mark'tan önceki hayat. Şimdi ne varsa, sonsuza dek bırakmamak istiyor Blum. Blum yüzünde bir tebessümle kahvaltı masasında. Mark elinde kahve fincanı, onu seyrediyor. Ekmeğe yağ sürüşünü, çocuklara arıların bal yaptığını anlatışını, oyalanmama-

larını, kreşe gitmek zorunda olduklarını söyleyişini. Sabırsız ve buna rağmen sevgi dolu oluşunu, çocukları acele etmeleri için zorlayışını ve yine de bir dilim ekmek daha isteyip istemediklerini bir kez daha soruşunu. Çocuklar lokmalarını çiğneyip ağızlarını şapırdatırken, masanın her yerine bal bulaştırırken, Mark’la, o işe gitmeden önce, kısa da olsa sohbet ediyor Blum.

“Ne zaman dönersin?”

“Geç.”

“Zor şeyler mi?”

“Evet.”

“Ne gibi?”

“Bilmek istemezsin, Blum.”

“Belki de isterim.”

“Dünya kötü, bunu bil yeter, mücadele etmeye mecburum.”

“Bunu sen istiyorsun.”

“Başka türlü yapamam.”

“Kahramanım, kurtarıcım, şehrin meleği.”

“Burada tuhaf bir şeyler oluyor.”

“Balı mı kastediyorsun?”

“Evet, balı kastediyorum.”

“Bu konuda konuşmak ister misin?”

“Hayır.”

“Konuşabilirsin, biliyorsun, ben bir şeylere alışığım.”

“Evet. Yine de hayır, önce tam olarak gerçeği öğrenmem şart. Şu anda tek başımayım, suç olmayan yerde suçu gören tek kişiyim.”

“Hislerine güven.”

“Sorun o işte, benim yaptığım da o.”

“Kötüleri yakalayacak, onları parmaklıkların ardına yollayacak ve adaleti yerine getireceksin. Ve ben şu ihtiyar adamla ilgileneceğim.”

“Nasıl ölmüş?”

“Bilmek istemezsin.”

“Belki de isterim.”

“Gülünce çok tatlı oluyorsun.”

“Sen var ya sen.”

Öfke, kızgınlık, üzüntü, hiçbirisi yok. Hiçbir şey canını sıkmıyor, müşteriler sinirlendirmiyor, çocuklar hiç sorun çıkarmıyor bu sabah. Hiçbir şey onu endişelendirmiyor, bugün iyi bir gün. Blum bu tasasızlığın, Mark’a baktığında hissettiği mutluluğun tadını çıkarıyor. Dudağının yukarıya kıvrılan kenarı, etrafına yaydığı huzur, güç. Korunduğunu, güvende olduğunu hissediyor Blum, onun yeri Mark’ın yanı, orada işte, uzaklaşıp gitmiyor. Önemi yok Blum’un ne kadar yüksek sesle bağırdığının, kendini kaybedip kaybetmemesinin ve öfkelenmesinin, bazen hayata kuşkuyla bakmasının ve korkuya kapılmasının önemi yok. Uyandığında Mark yanında yatıyor. Onu hissediyor, daima.

Blum onun canını sıkan bir şey olduğunu, kaygılandığını biliyor. O her ne ise Mark’ın içini kemiriyor, sessizce ve gizlice, ama Blum bunu fark ediyor. Mark polisliğin beraberrinde getirdiklerini eve taşımamak için ne kadar çabalarsa çabalasın, bunu her zaman başaramıyor. Blum Mark’ın düşüncelerle boğuştuğunu, onlardan kurtulamadığını, dikkatini ona ve çocuklara vermekte sık sık güçlük çektiğini görüyor. Mark ve onun mesleğine tutkunluğu. Cinayet masası memuru. Ona ne iş yaptığı sorulduğunda nasıl da bayılla bayılla anlatır. Onun için bu dünyada daha güzel bir meslek olmadığını, onu iyiliğe inanmaya devam etmekten hiçbir şeyin vazgeçiremeyeceğini. Yaptığı işi sever, doğruluğuna inanır ve bazen, hedefine ulaşabilmek için bildiği yoldan ayrılmaya hazırdır. Mark hislerine güvenir, düşünmekten çok hisseder, onun işi her zaman mantıkla yürümez, için-

den geldiği gibi hareket eder, bir kokunun, bir sözün, bir izlenimin peşinden gider. Önsezilerine inanır, babasının ona öğrettiği her şeye inanır, yıllarca gözlemlediği pek çok ayrıntıya, babasının akşamları bira içerken vardığı çıkarımlara. Daha gerçekten polis olmaya karar vermeden önce, çözülememiş vakalar üzerine saatlerce süren sohbetleri olurdu. Karl onun öğretmeniydi, ona insan olmayı öğretti. On altı yaşındayken yüzünde bir tebessümle dinledikleri bugün hâlâ kulaklarında. *Bazen karar vermek zorunda kalırsın, Mark. Başkalarının ne dediği hiç önemli değildir, sen yüreğinin sana söylediğini yapacaksın. Şiddete baş vurma- dan, saldırıya geçmeden. Biri yerde yatıyorsa, onu tekmeleme. Sen iyilerdensin. Bunu asla unutma.* Karl Mark'tan bir polis yarattı. En iyilerinden birini. Adalet için merhametinden vazgeçmeyen birini. Mark her zaman bir suçun nedenini bulmaya çalışır, o noktaya nasıl gelindiğini, bir insanın neden suçlu olduğunu anlamak ister. Neden dışlanma ve hapsedilme riskini göze aldığını. Neden bir çekiçle vurarak bir bankamatığı açmaya kalkıştığını. Reza gibi birini.

Altı yıl önceydi. Reza sadece o paranın birazını istiyordu, sadece hayatta kalmasına yetecek kadarını, yiyecek bir şeyler almak istiyordu, açtı. Reza ön cephedeki güvenlik kamerasını bir taşla saf dışı bırakmış, bankamatikteki kamerayı bantla kapatmıştı. Mark geldiğinde, bankamatığe peş peşe darbeler indirmekle meşguldü. Tekrar tekrar, paranın olduğu yere inen, öfke dolu darbeler. Reza Mark'ın ona doğru hızla geldiğini fark etmedi. Mark arkasından üzerine atladı, tıpkı savaşta-ki gibiydi, yerde yatan bir asker, yaralı, sonu gelmiş, düşman, elinde bir silah, üzerinde. Mark silahını Reza'ya doğrulttu ve onu yüzüstü yatmaya, pes etmeye mecbur bıraktı.

Reza Bosnalı. Altı yıldır ölü yıkayıcı olarak çalışıyor. Blum'un yardımcısı, onun sağ kolu. Savaşta her şeyini kaybetmiş, kardeşlerini, ebeveynini, evini. Her şey yanıp kül olmuş, geriye hiçbir şey kalmamış. Onun hayatta kalmış olması bir mucize gibi; saklanmış, Sırpların katliam yapışını seyretmiş. Gün geçtikçe savaşın ne anlama geldiğini, hayatın ne kadar acımasız olabildiğini öğrenmek zorunda kalmış, ölüm ne kadar kanlı, ne kadar şiddetli. Hiçbir şeyi kalmamıştı, yanında olacak, onunla ilgilenecek hiç kimse yoktu. Reza tek başınaydı, başını sokacak bir evi, parası yoktu, artık hiçbir şey yoktu. Sadece kan, savaş ve ölümler. Ne çok adam vurmuş-

tu. Ne kadar da kolaydı. Savaşta, hayatta kalabilmek uğruna, daha on sekizine basmamışken insanları öldürmüştü. Hatıralar canlandı, o gece Reza saatlerce anlattı, hayatını gözlerinin önüne serdi. Mark ve Blum onu dinlediler, ağızları açık, dikkatle dinlediler, eli silahlı bir çocuğun inanılmaz öyküleriydi dinledikleri.

Mark eve dönüş yolundaydı. O çekiçli adamı görmesi tamamen tesadüftü. Bir an için sağa bakması her şeyi değiştirdi. Reza'nın hayatının gidişatı ansızın değişti. O sırada aklına gelenler başına gelmedi, her şey bambaşka oldu. Mark onu hapse atmak yerine villaya götürdü. Tekmellemek ve aşağılanmak yerine, yiyecek yemeği ve başını sokacak bir evi oldu. Kimse onları görmemişti. Hiçbir kamera, yoldan geçen hiç kimse, hiçbir şey çalınmamıştı, sadece biraz maddi hasar vardı. Mark birden karar verdi, hissediyor, biliyordu. Yerde yatan adam tehlikeli değildi, onu hapse atmak ve cezalandırmak çözüm değildi. Bu yüzden onu eve götürdü. Evsiz Bosnalıyı geçici olarak yanlarına aldılar. Yıllarca kalacağını o zamanlar hiçbiri tahmin etmiyordu. Blum tavuk suyuna çorba pişirdi, mutfak masasının başına oturup onu dinlediler. *Sağ olun*, dedi Reza defalarca. *Sağ olun*. Blum bir an bile tereddüt etmedi. Mark Reza'ya yardım etmeye kararlıydı ve Blum bu konuda onu destekledi. O sıralarda Blum'un kendine bir yardımcı aradığı ve Reza'nın ölümden korkmadığı düşünülürse, muhtemelen bu da kaderdi. Ölmek Reza için uzun zamandır sıradan bir şeydi, hazırlık masasındaki cesetler onu korkutmuyordu. Her şey rayına oturuyordu, evin bodrumundaki atölyeyi küçük bir daire haline getirdiler, Reza artık yanlarındaydı.

Bahçede cenaze arabasını temizliyor. Altı yıldır Blum'a sadakatle bağlı, Reza herkes için bir kazanç. Müşteriler,

Karl ve çocuklar da ondan hoşlanıyor. Uma ve Nela için Reza çoktandır vazgeçilmez, bu aksanlı adam ailenin bir parçası. Yaz günü çocukları havaya fırlatıp tutuyor ve gülümsüyor. Reza arabayı özenle parlatıyor. Mark motoruna biniyor. Karl çocukları kreşe götürecektir, Blum Reza'yla birlikte nihayet soğuk odadaki şu yaşlı adamla ilgilenecek.

Blum merak içinde, cesedi henüz görmedi, sadece, başında bir kurşun yarası olduğunu, adamın intihar ettiğini biliyor. Artık yaşamak istemeyen, bir kurşunla her şeyi sona erdiren, seksen dört yaşında bir adam. Reza ve cenaze nakil hizmetlerinde çalışan biri onu dün adli tiptan getirdiler. Blum adamın başının nasıl görüldüğünü, kurşunun başında açtığı deliğinin ne kadar büyük olduğunu görmek istiyor. Onu bekleyen yeni macerayla arasında sadece bir öpücük var, Mark için bir öpücük. *Seni seviyorum*, diyor Mark. Sonra yola çıkıyor.

Blum arkasından bakıyor. Her şey olağan akışında sürüp gidiyor, motorun gürültüsü, sevdiği adamın güne doğru yol alışı. Çıkış kapısına kadar yirmi metre, Mark sinyal veriyor, başını çevirip bir an için Blum ve Reza'ya bakıyor, sonra gaza basıyor. Blum tam eve girmek üzere arkasını dönerken birden bir çarpma sesi duyuyor.

Onu görüyor, bir Rover, büyük, siyah bir araba, önce orada olup bitenleri bir sıraya koyamıyor, kavrayamıyor. Araba. Mark. Mark'ın birden kayboluşu, büyük arabanın motoru sürükleyip devrişi. Mark'ın düşüşü. Arabanın onu altına alışı. Reza koşmaya başlıyor. Blum onun arkasından. Mark arabanın altında kayboluyor, metalin çıkardığı korkunç ses, motorun sürüklenişi. Mark eziliyor. Bir oyuncak bebek gibi büyüyor vücudu, bir oyuncak gibi uçuyor havada. Gözlerinin önünde. Ona doğru koşuyor, yardım etmek istiyor, Reza onu durdurmaya çalışıyor. Ve araba çekip gidiyor. Hızla ve son-

suza dek. Yardım etmeden, acımadan, dehşete kapılmadan. Kaçan arabanın arkası sadece. Bir kaza, asfaltta paramparça bir motor. Cansız bir beden. Orada öylece yatıyor, kıpırdamıyor. Hiç ses yok. Artık hiçbir şey yok. Sesli olan her şey şimdi yine sessiz. Sanki hiçbir şey olmamış. Güzel bir gün başlıyor, güneş parılıyor. Mark kollarında yatıyor. Blum bağırıyor.

Uzun uzun ve avaz avaz. Dakikalarca caddede sesi duyuluyor. Yalvarışı, yakarışı, ağzı nasıl da açılıp kapanıyor. Vücudunun üst kısmı ileri geri sallanıyor, Mark'ın başı kucağında, her yer kan. Her yer gözyaşı, oluk oluk akıyor gözlelerinden, yanaklarından aşağı dökülüyorlar, Mark'a değiyor, onun hareket etmesini, nefes almasını, bir şeyler söylemesini istiyorlar. Blum kaskı Mark'ın başından çıkarmış, yüzünü ellerinde tutuyor, ona bakıyor, bomboş gözlerine, haykırıyor, inliyor, avcunda Mark'ın saçlarını durmadan okşuyor. Her yer kan, her şey paramparça, hiçbir şey tam değil artık. Artık hiçbir şey.

Reza ambulansı, polisi arıyor. Ürkmüş bir hayvan gibi olduğu yerde dönüp duruyor, ne yapacağını, nasıl yardım edebileceğini bilmiyor, öylesine umutsuz ki. Komşular gözlerini dikmiş bakıyor, dehşet içinde yüzler, hiç kimse yardım edemez. Kimse onu geri getiremez, hiç kimse. Daha beş dakika önce her şey yolundaydı, beş dakika önce yaşam vardı. Şimdi ise sadece ölüm var. Yanı başında, var gücüyle her şeyi yıkıp geçti ölüm, yerle bir etti. Blum artık dönüşü olmadığını biliyor. Mark'ın ona bir daha asla dokunmayacağını, parmaklarının susacağını, ellerinin, ağzının. Biliyor. Yaşamın artık var olmadığını binlerce kez gördü. Sadece bir beden, soğuyan ten. Bitti. Sonsuza dek. Artık sohbetler yok, gülüşler yok, onu koruyan, ona göz kulak olan biri yok. Mark geri gelmeyecek. Bir daha asla. Blum bunu biliyor, seziyor, hissediyor.

yor. Kalbinin paramparça olduğunu, içindeki her şeyin parça parça olduğunu... Çıglıkları susmak bilmiyor. Çünkü acı anbean büyüyor.

Blum ve Mark. Caddenin ortasında. Motor elli metre ilerde. Blum çocukların seslerini duyuyor, onlar da bağıyor, ağlıyorlar, Karl ve Reza'nın çocukları nasıl sıkıca tuttuklarını görüyor. Babalarının yanına gitmek istiyorlar, Blum'un yanına, annelerinin sesini duyuyorlar. Onun ne kadar çaresiz olduğunu duyuyorlar. Acının sesi öyle yüksek ki. Blum'un içindeki her şey soğuyuverdiği, öldüğü için, bir anda karanlık olduğu için. Karanlık ve soğuk. Her şey. Her şey bomboş oldu ansızın. Polisler arabalardan iniyor ve ambulans görevlileri onu Mark'tan çekip koparıyorlar. Blum'un parmakları son kez Mark'a dokunuyor. Mark orada öylece yatıyor ve iğne Blum'un koluna giriyor. Blum'u sıkıca tutup yere bastırıyorlar, Blum bağıyor. Birden sıcak olana, ışık sönene dek.

Otuz altı saat yataktan kalkmadı. Arada uyandı, her seferinde gözlerini zorla kapadı, ışığa dönmek istemiyordu, gerçeği istemiyordu, hiçbir şey hissetmek, hiçbir şey görmek istemiyordu, bunun gerçekten olduğunu kabul etmek istemiyordu. Ne olduğunu hiç düşünmek istemiyordu. Sadece uyumak, her şeyi katlanılır kılan o sise yeniden dalmak istiyordu. Blum yatakta dönüp duruyor ve tekrar uykuya dalıyor. Bir daha asla uyanmak istemiyor. Bilincini yitirmek istiyor, günlerce, haftalarca. Uma ve Nela yatağa çıkıp annelerine sokuluyor, onu okşuyorlar, işte o zaman Blum geri dönüyor.

Yanaklarında küçük eller, korkuyu ve çaresizliği hissediyor küçük parmaklarda. Çocuklarının teselli sözlerini duyuyor Blum, güçlü olmaya çalışıyorlar, annelerini geri istiyorlar, kalsın ve yaşamaya devam etsin istiyorlar. *Anne, sen ölemezsin. Lütfen kalk, anne. Gözlerini açmak zorundasın, anne. Lütfen.* Nela konuşuyor. Kucak istiyor, gözyaşlarını Blum silsin istiyor, her şeyin yolunda olduğunu duymak istiyor. O iki büyümlü varlık babalarının neden artık yanlarında olmadığını anlamıyor. Neden kana bulandığını, neden onu alıp götürdüklerini. Dünyaları yıkılsın, tehlikeye düşsün istemiyorlar, güvende olmak istiyorlar, annelerine so-

kulmak, içinde saklanmak, korunmak istiyorlar. Hiçbir şey değişmemiş gibi yapmak istiyorlar. Mark hâlâ yanlarındaymış gibi. Nefes alıyor, gülümsüyormuş gibi. *Anne, artık kalkmak zorundasın. Mecbursun, lütfen. Büyükbaba hep ağlıyor. Sana ihtiyacımız var, anne.* Bu sözler Blum'un içine işliyor. Kulaklarından girip vücuduna, her yerine yayılıyor. Her köşede onlar var, çocuklarının imdat çağrıları, korkuları. Bu sözler Blum'u çekip alıyor uykudan, birdenbire güç veriyor ona, artık bir an için bile orada öylece, sessiz ve kıpırtısız yatmasına izin vermiyor. Bir saniye bile. Var gücüyle yatakta doğruluyor ve hayata dönüyor. *Ölmedim*, diyor.

"Benim akıllı çocuklarım, bunu atlatacağız."

"Neyi, anne? Neyi atlatacağız?"

"Siz ikiniz, gelin bakalım böyle."

"Babam nerede, anne? Geri gelsin istiyorum."

"Babanız geri gelmeyecek."

"Neden?"

"Biliyorsun, Nela, babanız bir prens."

"Evet, ne olmuş?"

"Prensler atlara binip ormana gider ve ejderhalarla savaşır."

"Ejderha diye bir şey yok, anne."

"Elbette var, Nela. Ejderhalar var ve babanız onlarla savaşmaya gitti. O çok cesur bir prens."

"Peki, niye her yerde kan vardı, anne?"

"O ejderha kanıydı. Ejderha babanızı yaraladı ama babanız şu anda iyi. Şimdi yine beyaz atına binmiş, ormanda ilerliyor."

"Yalan söylüyorsun, anne."

"Onu atın üzerinde, gülümserken bir düşünsene, Nela."

"Babamın atı yok, sadece bir motosikleti var. Ve motosiklet parçalandı. Yolda duruyor. Tıpkı babam gibi."

"Babanız iyi."

“Babam öldü.”

“Hayır.”

“Evet, anne. Babam da artık bir ceset.”

“Sus.”

“Onu az önce getirdiler.”

“Ne diyorsun sen?”

“Babam aşağıdaki buzdolabında yatıyor.”

Blum ayağa fırlıyor. Nela'nın söyledikleri soğuk su gibi. İçine düşüverdiği, az kalsın dibini boyladığı, içindeyken, çok acı verdiği için, her şey birdenbire yeniden var olduğu için, neredeyse kalbinin durduğu, buz gibi su. Çocukların ölmüş babalarını gördükleri düşüncesi yüreğine bir darbe gibi indiği için. Olamaz. Böyle olmaz. Blum Mark'la ilgilenmeden önce olmaz. Ayağa kalkmak zorunda, doğru düşünmek, her şeyle ilgilenmek, batmakta olan gemiyi tekrar rotasına çevirmek zorunda. Karl nerede? Ya Reza? Neden her şey bu kadar acı veriyor?

Mark. İçten içe bağılıyor Blum, ağlıyor, yalvarıyor. *Geri gel, lütfen. Sana ihtiyacım var. Sensiz yapamam. Yapamam. Çocuklar. Bunu sensiz nasıl yapabilirim ki? Bilmiyorum. Lütfen Mark. Bak onlara. Ne kadar küçükler. Nasıl da sarılıyorlar bana. Yapamam, Mark. Bunu sensiz yapamam. Ve buna rağmen giyiniyor, çocukları alıp mutfağa gidiyor. Buna rağmen buzdolabını açıp yiyecek bir şeyler çıkarıyor. Buna rağmen yine her şey kontrolündeymiş gibi yapıyor. İçinde fırtınalar kopuyor, her şey paramparça oluyor, teninin her parçası, etinin her santimetresi haykırıyor olsa da ne fark eder. Her şey acı veriyor, sanki lime lime ediliyor, ona ait ne varsa binlerce parçaya ayrılıyor. Darmadağın oluyor, ellerinin her uzanışı, her hareket, her şey acı veriyor. Buna rağmen tost ekmeğine yağ sürüyor, hatta gülümsemeye, çocukların korkusunu dindirmeye çalışıyor. Artık ağlamamalı. Çok istese*

de hakkı yok buna. Çaresiz olmaya, bir daha kalkmamaya, kıpırtısız, ölü gibi öylece yatıp kalmaya.

Yemek masasının başında, yan yana oturuyorlar. Çocuklar lokmalarını çiğnerken Blum onları seyrediyor. Her şey iyi olacak, diyor ve bunun doğru olmadığını biliyor. Hiçbir şey iyi olmayacak. Bir daha asla. Bir zamanlar iyi olan her şey şimdi bodrumdaki bir soğuk odada yatıyor. Elleri, gülüşü. Bir daha asla çocuklara kitap okumayacak, bir daha asla onlarla boğuşmayacak, artık onlarla bahçede ateş yakmayacak. Birlikte söylenen şarkılar yok artık, birlikte yenen akşam yemekleri yok, gezmeler, deniz kenarında, teknede, hep birlikte tatiller yok... Nasıl giydirdirdi çocuklara can yeleklerini, nasıl da mutluydu çocuklar. Gözlerinin önüne geliyor Blum'un. Bir ay önce, Hırvatistan'ın en güzel sahillerinde. Çocuklar suya koşuyor, Mark onları yakalayıp havaya zıplatıyordu, öyle mutluydular ki, hiçbir şey onların küçük dünyasını tehdit etmiyordu, anne ve babaları yanlarındaydı. Çocuklar uykuya dalınca güvertede oturup şarap içerlerdi. Sesleri, kıkırtıları oradaydı, o büyük güven duygusu, bu dünyada hiçbir fırtına o tekneyi deviremezdi. Orada sevgi vardı. Her şey iyiydi. Geceleri, deniz kenarında.

“Biraz daha ister misin?”

“Biraz daha değil, çok isterim.”

“Küçük hanım, denizde ayık olmalısınız.”

“Tatildeyim.”

“Sarhoşsun, çiçeğim.”

“Ne olmuş? Sakıncası mı var?”

“Hayır.”

“Öyleyse koy.”

“Korkarım ki gün bitmeden üstüme atlayacaksın.”

“Evet, korkmalısın, ama daha vaktin var. Yaklaşık yarım şişe daha.”

“Çabuk iç, güzelim.”

“Acele etme, canım.”

“Çabuk ol, yıldızlar battı batacak.”

“Batmazlar.”

“Batarlar.”

“Öyleyse gerçekten daha hızlı içmeliyim.”

“Daha fazla vakit kaybetmemeliyiz.”

“Gökyüzünden öylece düşüyorlar mı yani?”

“Evet, hepsi denize düşüyor, öylece düşüyor. Yukarıdan aşağıya, batıyor ve kayboluyorlar. Birer birer. Gökyüzü bomboş kalana dek.”

“Bunu görmek istiyorum.”

“Bu olağanüstü güzel, Blum.”

“Sensin o.”

“Ne?”

“Olağanüstü güzel.”

“Hımm.”

“Buradaki her şey güzel.”

“Hiç bıkmadın mı bundan? Yirmi beş yıldır bu sularda yelken açıyorsun.”

“Ait olduğum yer burası.”

“Ait olduğun yer mi?”

“Burada her zaman mutluydum.”

“Seni bulduğum güne dek.”

“Ne demek istiyorsun?”

“O gün her şey çok üzücüydü.”

“Şimdi bunu konuşmak zorunda mıyız?”

“Affedersin. Unut gitsin, Blum.”

“Keşke o kadar kolay olsaydı.”

“Seni öpebilirim.”

“Faydası olur mu?”

“Kesinlikle.”

“Mutluluk asıl o gün başladı. Sen tekneye geldiğinde. On-

dan önce mutluluk adına ne varsa, sadece yazın getirdikleriydi. Sadece tek bir mevsim vardı, dört değil. Sonbahar, kış, ilkbahar yoktu. Sadece yazın birkaç hafta.”

“Güzel.”

“Ne?”

“Sen, söylediğin her şey. Şiir gibisin.”

“Sarhoşum, unutma.”

“Güzel bir cümle gibisin.”

“Cümle mi?”

“Olağanüstü güzel bir cümle. İnsanın aklını başından alan, büyüleyen, bir daha peşini bırakmayan. Hissedilen bir cümle. Fazla söze gerek kalmadan, açık ve net.”

“Mesela?”

“Gökyüzü usulca döndü.”

“Ne yaptı?”

“Gökyüzü usulca döndü.”

“Deli herif.”

“Çok güzel, değil mi?”

“Mark, sevgili Mark, benim romantik boğam. Önce yıldızlar gökyüzünden düşer ve sonra bir de gökyüzü döner.”

“Aynen öyle. Ve tüm bunlar sadece senin için.”

“Gel, öpeyim, aşkım.”

Mark ve Blum. Zadar açıklarında bir yerde. Güvertede çıplak, çıplak ve iç içe, deniz ayna gibi ve sessiz. Ait olduğu yerdi deniz. Oysa şimdi birdenbire başkalaştı. Birden sönükleşti, suyun sesi yok artık, mavi yok. Mark denizi bir daha asla görmeyecek. Sadece çocukların lokmalarını çiğneyişleri, üzgün bakan gözler ve mutfaktaki sessizlik var artık. Blum nasıl da istiyor hatırlamayı, kendini zorlaya zorlaya zihninde canlandırıyor görüntüleri, gerçeği istemiyor, düne geri dönmek istiyor, tekneye, Mark’ın sıcacık tenine. Geri dönmek istiyor. Dönemez. Çocuklarına sarılmak zo-

runda, onlarla oyunlar oynamak, onlara kitap okumak, onlarla ilgilenmek zorunda. Küçük gözler kapanana dek, gece Blum'u kurtarana dek. Sonra o görüntülere gidecek. Ancak o zaman, şimdi değil.

Orada öylece yatıyor. Ezilmiş vücudu. Yaralı bereli teni. Onu kesip açtılar, sonra dikerek kapattılar, başını açtılar, kanını incelediler, organlarını, aklının başında olup olmadığını bilmek istiyorlardı, uyuşturucunun etkisinde olmadığını, bunun onun suçu olmadığını emin olmak istiyorlardı. Blum yere yığıldıktan sonra Mark'ı alıp adli tıbbaya götürmüşlerdi, hata yapmak istemiyorlardı. Ölümle sonuçlanan bir çarpıp kaçma vakasında otopsinin gerekli olup olmadığına soruşturmayla yetkili kurum ve savcı karar veriyordu. Ve karar verilmişti. Kafatası kesilmiş, beyni çıkarılmış, göğüs kafesi bir alışveriş torbası gibi açılmış, sonra hepsi dikilerek tekrar kapatılmıştı. Onu daha da hırpalamış, vücudunda daha fazla yara açmışlardı. Mark. Elleri, ağzı. Orada öylece yatıyor.

Blum onunla yalnız kalmak istiyor. Reza'dan gitmesini rica etti. Neler olacak, ağlayacak mı, bağırarak mı, bilmiyor. Artık hiçbir şey bilmiyor, kocasının önünde kıpırtısız yattığı, çıplak ve ölü olduğu dışında. Son yirmi yıldır ilgilendiği tüm diğerleri gibi. Cesetler, açık duran ağızlarıyla hayattan koparılmış, cansız vücutlar. Hiç istemsiz gözyaşlarına boğulmadı, hiç acı duymadı, yas tutmadı, hiç. Blum için öyle olağandı ki, ölüm korkutmadı onu. Şu ana dek.

Şimdi başka, bambaşka. Hayatı boyunca gördüğü her şey şimdi önünde yatanın karşısında basit, gülünç kalır. Aşk, ezilerek ölmüş, parça parça, delik deşik.

Uzun süre orada öylece durup ona bakıyor. Gözyaşı dökmeyen. Kurumuş kan, bir mucize eseri gibi hiç zarar görmemiş yüzü. Blum'un gözleri Mark'ın vücudunda geziniyor, her şey tanıdık. Teninin her santimetresini öperdi. Her santimetresini seviyor onun. Öyle çok seviyor ki, hayata onsuz devam edebilecek mi, bilmiyor. Orada öylece durmuş bakıyor, nefes alıyor, yutkunuyor. Nasıl da ölmek, artık hiçbir şey hissetmemek istiyor, hiç ama hiçbir şey, bir daha asla. Hayatın bir zamanlar güzel olduğu, bir zamanlar mutlu olduğu hatırlatılmasın. Blum başını duvarlara vurmak, beyaz fayanslara alnını yüzlerce kez vurmak istiyor, acısı dinsin istiyor, göğsündeki bıçak nihayet delip geçmeye, deşmeye son versin istiyor. Onun kadar ölü olmak. Onun gibi orada öylece uzanmak. Yanında. Bir kez daha.

Her zaman yaptığı gibi yapıyor. Uzaktan kumanda ediyor gibi giriyor işe. Bir anda başlıyor cenaze hazırlığına, pamuk ve dezenfektanla kanı siliyor teninden, yaraları, her bir yaralı parçayı şefkatle temizliyor. Titremeden dikiş atıyor, her şeyi onarmaya çalışıyor, başındaki dikişi açıyor, kanamayı durduruyor, dikiş yerini itina ile kapatıyor, sıkı sıkı. Elinden geldiğince eski haline getiriyor. Derin yaraları selülozla dolduruyor, vücudunun deforme olmuş parçalarını düzeltiyor, saçlarını yıkayıp kurutuyor. Onu tıraş ediyor. Blum işini yapıyor. Hatta bir an için önünde yatanın o olduğunu, sonsuza dek kapattığı ağzın ona ait olduğunu unutuyor. Tıpkı Hagen'den öğrendiği gibi bir yuvarlak iğneyi çenenin altındaki bir deri kıvrımına batırıyor, iğneyi yumuşak dil kökünden geçiriyor, altdudağın sağından yukarıya

doğru batırıp sağ burun deliğine sokuyor ve septumun yanındaki küçük bir deri kıvrımından çıkarıyor. Sonra septumdan geçirip sol burun deliğine batırıyor, aynı yolu geriye doğru izliyor, altdudağın sol yarısından aşağıya iniyor. Onu dikeyliyor. Ağzını. Daha önce pek çok kez yaptığı gibi çeneyi bağlıyor, iğneyi tekrar çeneden geçiriyor, ipin iki ucunu çekerek bir araya getiriyor ve düğümlüyor. Mark'ın dudaklarına bir tebessüm yerleştiriyor. O dudaklara bakıp bakıp ağlıyor. Gözyaşları sicim gibi aşağı dökülüyor, damlalar düştükleri yere birer birer çarpıyor. Mark'ın teninde öylece kalıyor. Blum işe devam etmek için kendini zorluyor, Mark'ın başını sarmak, yaraları gizlemek. Ve sonra giydirmek. Zar zor onu giydiriyor. Reza'dan yardım istemeden, o ağır bedeni. Onu bir o yana, bir bu yana çeviriyor. Ezik bacakları. En sevdiği pantolon. Beyaz tişörtü.

Orada öylece yatıyor. Blum hazırlık masasına çıkıp yanına uzanıyor. Çünkü başka türlü yapamaz. Sadece bir kez daha. Yanında olmak, elini tutmak, toprağın altında sonsuza dek kaybolmadan önce onu yanı başında hissetmek. Sadece kısacık bir süre için. Kimse görmeyecek, Reza geri gelmeyecek, Karl da hazırlık odasına girmeyecek. Onunla baş başa. Mark ve Blum. O dar masada birbirine iyice yanaşmış iki vücut, Blum'un parmakları onunkilere dolanmış, ama ne kadar sıkarsa sıkınsın hareket etmiyorlar. Hareket etmelerini ne çok isterse istesin. Kıpırtı yok. Sadece soğuk teni, son kez yakın olmak gibi bir şey, Blum onu tabuta koymadan önce bir hatıra. Diğerleri onu son kez görmek için gelmeden önce, Reza, Karl, arkadaşlar, çocuklar. Ona veda edecekler yarın, her şey alışlageldiği gibi olacak, cenazenin katafalka konulması kut-sanması, gömülmesi. Onu aşağı indirecekler ve üzerine kürekle toprak atacaklar, meşeden bir tabutun içinde çürüyecek, kurtlar tarafından yenecek, kokacak. Ondan geriye hiç-

bir şey kalmayana dek, sadece kemikler ve bir gün onlar da yok olacak. Orada ondan geriye hiçbir şey kalmayacak. Üstelik çok sürmeyecek. Oysa şimdi eli henüz elinde. Henüz dokunabiliyor ona, hissedebiliyor, yanında yatıyor, vücudu, yüzü. Henüz orada. Bir gece boyunca, birkaç saat sadece. Ve bu yüzden uzanıp kalıyor Blum. Ses çıkarmıyor, nefes almamaya çalışıyor, soluğunu tutup sessizliği bozan bir şey bulmaya, bir ses, Mark'ın hâlâ hayatta olduğunu söyleyen bir şeyler duymaya çalışıyor umutsuzca. Onun sadece uyuduğunu söyleyen. Ama hiçbir şey yok. Sadece kendi nefesi, alçalıp yükselen kendi göğüs kafesi. Sadece o. Blum ve onun ölü kocası. Sadece onun düşünceleri, onun acısı, onun öfkesi, onun çaresizliği, onun yanan, haykıran, ağlayan yüreği. Blum ve Mark. Öylece yitip gidiyor, çabucak. Her şey sona eriyor. Her şey kararıyor. Gözler kapanıyor.

Massimo ağlıyor. Karısı yanında duruyor. Onun yanında Karl. Blum ve çocuklar mezarın başında duruyorlar, en önde, günebakanlar atıyorlar aşağıya. Sarı sarı duruyor tabutun üzerinde günebakanlar, kısacık bir an için teselli eden bir görüntü. Baba için çiçekler, Mark için çiçekler, acı veren çiçekler. Öyle çok ki, hâlâ, ilk günkünden de fazla, üç gün sonra, onsuz üç gün. Çaresizce gündelik yaşantılarını sürdürmeye çalıştıkları üç gün. Reza kumandayı üstlendi, her şeyi organize etti. Blum için oradaydı, çocuklar için, Karl için. O olmasaydı tekne batardı. O güçlü. Ağlamıyor. Sadece gülümseyişi kayboldu, yıllar önce, villadaki hayatı başladığı zaman yüzüne yerleşen o gülümseme gitti. İçinde bir yerlerde gözyaşı dökken biri olduğu, onu özlediği belli. Mark ve Reza.

Reza tabutun taşınmasına yardım etti, her şeyi düzenledi, ölüm ilanlarını hazırladı, cenaze törenini organize etti. Blum hiçbir şeyle ilgilenmek zorunda kalmadı, Reza dümene geçti, Blum çocuklarının yanında olup onları avutabildi, hazırlayabildi, neler olacağını adım adım anlatabildi. Onlara babalarının bir daha asla geri dönmeyeceğini söyleme çabası. Bir daha asla. Tabutun toprağın altında kayboluvoreceğini, ölümün yaşamın bir parçası olduğunu, ne isterse alverdiğini. Koyunu parçalayan vahşi bir hayvan gibi. Hiçlikten gelen bir

araba. Her şeyi mahveden bir kaza. Aşağı düşüveren güne-bakanlar. Bunu daha süslü, daha dolambaçlı kelimelerle söyledi, çocukları korkutmak istemiyordu, onlara kıyamıyordu.

Mezarlık. Güneş parıldıyor. Reza Karl'la ilgileniyor, yaşlı adama omuz veriyor. Karl güçlkle durabiliyor ayakta, bacakları artık onu taşımak istemiyor. Yemedi, uyumadı, üç günde yıllar geçmiş gibi yaşlandı. Onun için de artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Orada durmuş, ağlıyor. Çoğu ağlıyor, polis bandosu bir cenaze marşı çalıyor, sayısız meslektaş orada, Massimo konuşuyor. Mark'ın en yakın arkadaşı, güzel anları, birlikte yaşananları anımsıyor. O iyilerden biriydi, diyor, dört dörtlük biri, unutulmaz, onu tanıyan herkes için bir kayıp. Massimo ağlıyor.

Sırayla toprak atıyorlar aşağıya. Cenazesine gelenler onu geride tek başına bırakıyorlar. Mark toprağın derinliklerinde bir tabutta. Öylece yatıyor, konukevine onsuz gidiyor ve onun şerefine içiyorlar. Ölü yemeği. Herkes bir arada oturuyor ve birbirine güç veriyor. Blum'a her zaman yardıma hazır olduklarını, her şeyin yoluna gireceğini acısını paylaştıklarını söylüyorlar; gözlerinin içine bakmakta zorlanıyorlar, Onun gibi biçareler. Blum kendinde değil, önünde tavuk suyu çorba, çocuklara yemeleri için ısrar etmeye çalışıyor. Yanlarında olmaktan, onları sevmekten, varını yoğunu onlara vermekten daha fazlası gelmez elinden. Onları acılarıyla, korkularıyla baş başa bırakamaz, çocuklar, Mark'tan ona kalanlar. Nasıl da üzgünler. Çok küçük olmalarına rağmen ne kadar da güçlüler. Olup bitene nasıl da katlanıyor, uyum sağlıyorlar. Sessizce oturuyor ve fırtınanın dinmesini bekliyorlar. Blum Uma'nın, Nela'nın saçlarını okşuyor. Massimo Blum'u kenara çekiyor. Şefkatle kolunu omzuna atıyor.

“İç şunu.”

“Hayır.”

“Evet, hemen içiyorsun.”

“Madem öyle diyorsun.”

“Çok üzgünüm Blum.”

“Biliyorum.”

“Her zaman yanımdayım, bunu da biliyorsun.”

“Onu sen de geri getiremezsin, değil mi?”

“Hayır, yapamam. Mark benim de hayatımdaki en önemli insanlardan biriydi, bunu ona borçluyum.”

“Ona ne borçlusun?”

“Seninle ilgilenmeyi.”

“Kimse benimle ilgilenmek zorunda değil.”

“Böyle söyleme Blum. Ute ve ben çocuklar konusunda sana yardım edebiliriz.”

“Buna gerek yok.”

“Her türlü yardıma ihtiyacın olabilir, Blum, bu kadar inatçı olma, ben sadece senin iyiliğini düşünüyorum. Sizin. Sizi ne kadar sevdiğimi biliyorsun.”

“Senin yeterince derdin var.”

“Şu anda bunun önemi yok.”

“Mark senin boşanmak istediğini söyledi.”

“Bunu burada konuşmayalım Blum, lütfen.”

“Neden? Bırak da kötüye giden evliliğinden konuşalım, karından bahsedelim, onun ufak sorunundan.”

“Bunu neden yapıyorsun, Blum?”

“Ne yapıyorum ki? Karına bir bak. Dili dolanıyor, ayakta duramıyor. Öğlen oldu. Belki de benim yerime Ute’yle ilgilenmelisin.”

“Belki de seni rahat bırakmalıyım.”

“Evet, belki de.”

“Nasıl istersen. Gidiyorum öyleyse.”

“Hayır.”

“Niye hayır?”

“Lütfen kal. Üzgünüm Massimo. Öyle söylemek istemedim.”

“Tamam, sorun değil.”

“Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum. Onsuz. Çocuklar, her şey. Bilmiyorum.”

“Üstesinden geleceksin.”

“Ya gelemesem?”

“Reza ve Karl yanında. Ben yanımdayım.”

“Ölmek istiyorum. Anlıyor musun? Sadece ölmek, ölü olmak.”

“İstemiyorsun. Sen güçlüsün, Blum, onsuz da yapabilirsin.”

“Hayır.”

“Sana söz veriyorum, yanında olacağım. Senin ve çocukların yanında.”

Massimo sağ eliyle Blum’un sırtını sıvazlıyor. Bir aşağı, bir yukarı. Yapabildiği tek şey bu, iyi gelen tek şey. Hiçbir söz bundan daha iyi gelemes, Blum hiçbir şey duymak istemiyor, hiçbir şey düşünmek istemiyor, geleceği düşünmek istemiyor, sadece gece olsun, ışıklar yine sönsün, uyku her şeyi daha katlanılır kılsın istiyor. Düşünmek değil, hissetmek değil. Sadece Massimo’nun bir aşağı, bir yukarı dolaşan eli.

İki hafta sonra. Onsuz iki hafta. Mevsim hâlâ yaz, çocuklar yazlık giysileriyle bahçede koşturuyorlar, Karl berjer koltuğunda oturuyor, Blum çamaşırları asıyor. Dünya yeniden dönmeye başlamış gibi, gözle görülür şeyler eskiden olduğundan farklı değil. Bahçe, yaşlı elma ağaçları, havada bir ileri bir geri uçuveren salıncak, bahçe hortumuyla çiçeklerin dibini göle çeviren Uma, bir oyuncak bebeğin saçlarını toprakla çitileyen Nela. Gökyüzü sakin, görünürde bulut yok. Ve yine de acı veriyor. Uyanırken, uykuya dalarken, çocuklar ondan söz ederken. Daha iyi olmayacağını, son bulmayacağını, bu acının onu için için yiyip bitireceğini biliyor Blum, yine de ölmemeye kararlı, yıkılmamaya, kendini bırakmama-ya, her sabah ayağa kalkmaya ve çocuklarla yaşamaya. Her gün, tekrar. Ne kadar zor gelirse gelsin kalmak, yola devam etmek, bacakları ne kadar ağırlaşır sa ağırlaşsın adım adım ilerlemek zorunda. Anıları uzaklaştırabilmek için haplarla, alkolle kendinden geçmeyi ne çok isterse istesin. Her akşam, çocuklar yatınca, Valium ve votkaya karşı alınan karar. Tek istediği unutmak olsa da Blum görevlerini yerine getirmek zorunda. Her sabah yeniden çabalıyor, soğukkanlı, dayanıklı olmaya. Her sabah boşa çıkıyor çabaları. Bugün olduğu gibi.

Hâlâ arabadan iz yok. Sürücü bulunamıyor, sonsuza dek

kayıp. Muhtemelen sarhoştı, aşırı hızlıydı, Mark'ı görmüş olmalıydı. Ondan iz yok, tamirhanelerde siyah Rover yok, tüm olasılıkları araştırdılar. Ölümle sonuçlanan çarpıp kaçma vakası dosyada, fazlası yok. Faili meçhul, faili paçayı kurtardı, hür bir yaşam sürüyor. Oysa her şeyi mahvetti, belki telefonla konuşurken, bir elektronik posta, bir kısa mesaj yazarken, belki bir an için uyuklarken. Blum bunu asla öğrenemeyecek, onu bulamayacaklar. Massimo bulmak için elinden geleni yapsa bile.

Massimo sözünü tuttu. Definden beri Blum'un yanında, Mark'ın resmi hayatının sonlandırılmasına yardım etti. Kurumlara gittiler, sigortalara, avukatlara, noterlere. Massimo günü gününe yapılması gereken işlerin yükünü alıyor Blum'un üzerinden, o ve Reza. O çocuklarla ilgilenebilsin, o hayatta kalabilsin, gözyaşları onu yutmasın diye. Ölüm durdurak bilmediği için işler devam ediyor. Reza ölüleri huzurevinden alıyor, ormandan alıyor, bürolarından, yataklarından, yoldan, sadece işini yapıyor, Blum'dan öğrendiği gibi. Hiç durmadan çalışıyor, pek konuşmuyor, duyguları bir yerlerde gizleniyor. Ama ne kadar berbat halde olduğunu tahmin etmek zor değil. Yaşamaya, çalışmaya devam etmek, geriye başka hiçbir şey kalmadığı için. Bundan başka hayat yok, tümüyle değişiveren bu hayattan başka. Ansızın başka renkler, başka sesler. Reza onları duyuyor ve susuyor. Blum bunu biliyor. Reza'nın Massimo kadar söyleyecek sözü yok, hiç yok. Reza bu yüzden Massimo'ya minnet duyuyor, Blum'la ilgilendiği, ona destek olduğu, onu dinlediği için.

Yılların eskitemediği bir dost. Bir iş arkadaşı, polis, Mark'ın amiri. Massimo Mark'tan sadece üç yaş büyük, fakat kariyer basamaklarını hızla tırmandı. Massimo vaktini evden çok Emniyet Müdürlüğü'nde geçiriyor. Çünkü işini sevi-

yor, öyle diyor. Çünkü evde durmak istemiyor, demişti Mark. Evliliği bitmek üzere. Ute içiyor. Birlikte sahip olmak istedikleri çocuklara hiç kavuşamadılar. Yıllarca denediler. Ute ve Massimo, Blum'un çocukları dünyaya getirişine şahit oldular. Başkasının mutluluğunda kendi başarısızlıklarını gördüler. Çocuk sahibi olabilmeyi ne çok istediler, Ute hamile kalamadı, tüp bebek de işe yaramadı. Çocuk gelmedi. Mutsuzluk büyüdü, ümitsizlik, ilişkilerine tonlarca ağırlık yükleyen arzu. Öyle ağırdı ki Ute içmeye başladı. Massimo bunun ıstırabını çekiyor, aydan aya artıyor ıstırabı, her sabah yeni günü karşılarırken içinde taşıdığı mutsuzluk yüzünden okunuyor. Ute'ye yardım etme çabaları hiç sonuç vermedi. Bağımlılık tedavisi görmesi için ikna etmeye çalıştı, onunla birlikte çift terapisine gitmeyi önerdi. Hiçbir şey fayda etmedi, Ute kimsenin yardım etmesine izin vermiyor, hiç kimsenin. Ve bunun acısını Massimo çekiyor, itiraf ettiğinden fazla. Blum artık pes ettiğini, sarhoş olup masanın üzerine çıktığında artık yanında olmak istemediğini biliyor. İki hafta önce, cenazede Massimo'nun ayakları geri geri gidiyordu. Ute'yi susturmak görevden başka bir şey değildi, sadece etrafına verdiği zararı mümkün olduğunca engelledi. Şaşkındı, çok üzgündü, çünkü odadaki herkes gözlerini dikmiş ona bakıyor, ona acıyordu. Çünkü Ute kontrolünü kaybetmişti. Söylenip duruyor, avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. *Bana boktan bir çocuk verecek, lanet olası bir bok herif vardır burada. Biriniz becersin beni, siz domuzlardan biri aletini çıkarabilir artık.* Ute masaların üzerinde zıplayarak dolaşıyor, bağıırıyordu, Massimo peşindeydi, onu yakalayıp yaka paça dışarı çıkardı.

Hemen hemen her gün küçük aile dramları yaşanıyor. Massimo onun yanında olmaya mecbur kalmamak için her fırsatı kullanıyor. Blum'a yardım etmek için. Neyi var neyi yoksa Blum'a veriyor. Blum yalnız olmadığı için, yanında Re-

za ve Karl dışında biri olduğu için minnet duyuyor. Ona kucak açan biri. Telafi değil, sadece teselli. Massimo. Mark değil. Blum onun arabasını girişte görünce mutlu oluyor. Çocukları kucaklayıp bahçeyi cıvı cıvı seslerle doldurunca, onları güldürmeye çalışınca. Massimo bir dost, Karl ve Mark gibi iyilerden biri. Bir tebessümle evin içinde kayboluyor, sonra ellerinde bir şişe beyaz şarap ve iki kadehle geri geliyor. Her şey yolunda, diyor. Maddi açıdan güvence altında, Mark bir hayat sigortası yaptırmış. Blum endişelenmemeliymiş, öyle diyor, şarap şişesini açıyor ve ikram ediyor. Öldüğü için para, diye düşünüyor Blum. Çok para. *Ne boktan bir dünya*, diyor ve içiyor. Uzun uzun, büyük yudumlar.

Çocuklar uyuyor. Massimo yok, çocukları yatmaya götürdü, onlara bir öykü okudu. Sonra gitti, her ne kadar gitmek istemese, Blum'la biraz daha sohbet etmek istese de. Blum bir şişe kırmızı şarapla Mark'ın çalışma odasında yalnız kalmak istiyordu. Onun koltuğunda, bacakları yazı masasında, tıpkı Mark'ın her zaman oturduğu gibi. Toprak kadehte şarap, toprak kadehleri Yunanistan'dan getirmişlerdi, güzel cam kadehleri bırakıp onlarla içmeyi seviyorlardı. Yeşil toprak kadehler, el yapımı. Boğazından inen kırmızı şarap. Nasıl da ısınıverdi içi, kaç zamandır ilk kez hafifleme gibi bir şey hissediyor, tadını çıkara çıkara. Blum orada öylece oturmuş, etrafa bakınıyor. Bilgisayarı, evrakı ve diğer binlerce şey, her şey yirmi iki gün önceki gibi, yola çıktığı o gün olduğu gibi duruyor. Odadaki her şey hâlâ onu bekliyor, onun geri dönmesini, dokunulmak isteyen eşyalar, kullanılmak isteyen aletler. Odadaki hiçbir şey onun öldüğünü açığa vurmuyor, henüz bir şeyleri değiştirmeye cesaret edemedi. Blum ilk kez o odada, kapıyı kilitlemişti, sanki orada ondan kalan ne varsa hapsedmek istemişti. Soluduğu hava, şahsi eşyaları, filmleri, inatla sürdürdüğü dağınıklığı ve hep dediği gibi, onun küçük özgürlüğü. Bu oda onun çalışırken ya da sadece çocuklardan kaçmak istediğinde kabuğuna çekildiği yerd, kendini toparladığı mağarasıydı. Onun şahsi hazırlık odasıydı, öyle der ve gülerdi. Düşünme yeriydi.

Blum diğer her şeyle ilgilendi. Mark'ın giysilerini, ayakkabılarını, hepsini çıkarıp attı. Dolapları boşalttı. Sadece çalışma odası kilitli kaldı, o odayı boşaltmaya gönlü razı olmuyor, düşüncesi bile acı veriyordu. Şimdi o odada oturmuş, şarap içiyor. Acı yok, soluğunu kesen korkusu yok. Korkuyu yendi, kalabilir, yerinden kalkmayabilir. İçmek, sonrasını beklemek. Şarap bir an için her şeyi güzel kılıyor. Bir saatten uzun süredir sadece oturuyor ve etrafa bakınıyor, henüz bir şeyleri eline almaya, bir çekmeceyi açmaya, o anda ona iyi gelenden daha fazlasını hatırlamaya cesaret edemiyor. Duraksıyor, istiyor, ama yapamıyor, zamanı var, bütün gece onun ve mahzen şarapla dolu. İki yüz şişe. Ve bunu düşünmenin verdiği cesaret. Yukarı çıkan bir mantar daha, artık önemli değil gözyaşları, şimdi değil. Bir tek o var önemli olan. Kadehi kaldırışı ve şerefine içişi. Kocasının, mutluluğun şerefine. Güzel şeyleri hatırlıyor, hatıralar tarafından diri diri gömülmeden, sıradan şeyleri hatırlıyor, sabah banyoda gülüşünü, dördüncü kadehten sonra yaptığı espriyi, tamirciler kralının sakarlıklarını. Nasıl da beceriksizdi, ne çok zarar verirdi kendine, çünkü dikkatsizdi, şaşkıındı. Ne kadar da sevimliydi.

Blum cesaretini topluyor ve Mark'ın telefonunu eline alıyor. Küçük bir dünya açılıveriyor, randevuları, notları, oyunları. Blum karıştırıyor, didik didik ediyor telefonu, Mark'ın ne kadar çocuksu, ne kadar oyun düşkünü olduğunu görünce belli belirsiz gülümsüyor. Tetris oynayan yetişkin bir adam, bir polis Mark. Bu ekranda geziniyordu parmakları. Blum'a mesajlar yolluyordu, yıllarca, sayısız mesaj, Mark'tan Blum'a. Blum'dan Mark'a. Mekik dokuyordu aşkları, birbirlerinden ayrılalı daha yarım saat olmuş olsa da kopamıyorlardı. Bir öpücük geliyordu Mark'tan. Bir öpücük Blum'dan. Mark'ın yolladığı mesajların hepsi kaydedilmiş. Blum'un

yazdıkları, Mark'ın yazdıkları, hepsi. Şimdi iyi gelen hatıralar. Blum atlıyor, dalıyor ve yüzüyor. Neredeyse iki saat boyunca orada sadece Mark ve o var. Ama sonra Dünya geliyor.

Ses kayıt programı. Blum tüm konuşmaların kayıtlı olduğu klasörü açıyor. Aslında ikonun ardında neler gizlendiğine bir göz atmak istiyor sadece, merak etmek istemiyor, sadece bakıp kapatıyor. Cep telefonunda bir ses kaydı, Mark'ın sesi, kendini yine o klasörde buluveriyor Blum. Mark, nefes alıyor, konuşuyor. Tıpkı sesini son kez duyduğu zamanki gibi. İşte yine burada, çalma tuşuna hafifçe tıklıyor ve onu dinliyor. Mark bir kadınla konuşuyor, yabancı, Blum'un tanımadığı bir kadınla. Blum başta kadının ne anlattığını, Mark'ın ondan neyi öğrenmeye çalıştığını anlamıyor. Sadece Mark'ın sesini dinliyor, nasıl da anlayışlı, dikkatli, neredeyse sevecen. Mark kadının konuşmaya devam etmesini istiyor, hikâyesini anlatmasını istiyor. Blum dinliyor. Saniyelerce, dakikalarca, Blum içiyor, bu kadının kim olduğunu, Mark'ın neden onunla konuştuğunu, kadının neden korktuğunu bilmek istiyor. Dünya ve Mark, Mark onu sakinleştirmeye çalışıyor.

“Bırakın beni. Lütfen. Ben hiçbir şey yapmadım.”

“Benden korkmanıza gerek yok.”

“Bırakın beni. Dokunmayın. Gidin, lütfen. Sadece gidin.”

“Size yardım etmek istiyorum.”

“Ben hiçbir şey yapmadım.”

“Biliyorum, burada bulunma nedenim sizi götürmek değil, daha önce de söyledim, sizinle sadece konuşmak istiyorum. Olup bitenler hakkında.”

“Ama ben gitmenizi ve beni rahat bırakmanızı istiyorum. Gidin, lütfen.”

“Size inanıyorum. Anlattıklarınızın doğru olduğuna inanıyorum.”

“Saçma sapan konuştum. Hepsi saçmalık, sarhoştum.”

“Uyuşturucunun, güçlü sakinleştiricilerin etkisindeydiniz.”

“Ve tam olarak bu yüzden saçmaladım, her şeyi ben uydurdum.”

“Uydurmadınız.”

“Elbette uydurdum. Ve bu yüzden siz şimdi o güzel dünyanıza geri döneceksiniz. Burada kalarak vaktinizi boşa harcamak istemezsiniz, kimse istemez.”

“Size yardım edebilirim, adamları bulabiliriz.”

“Hayır.”

“Güvenin bana.”

“Hayır, dedim.”

“Ama neden?”

“Çünkü siz bir erkeksiniz.”

“Ben polisim.”

“Polise gittim. Sizlere her şeyi anlattım, yalvarıp yakardım ve siz polisler beni başınızdan attınız. Resmen başınızdan attınız. Beni bir hastane odasına tıktınız ve umursamadınız.”

“Olanlar için üzgünüm. Gerçekten. Biliyorum, her şeyi çok daha ciddiye almalıydık. Hikâyenizden bir an bile şüphe etmemeliydik.”

“Bana o zaman yardım etmeliydiniz, artık çok geç. Burada iyiyim.”

“Otoban köprüsünün altında yaşıyorsunuz. Başınızı soka-
cak bir eviniz yok, sizinle ilgilenilmesi şart.”

“Kim ilgilenecek? Siz mi? Evinizde kalabilir miyim? Bana oturma izni mi alacaksınız? Gerçekten benim için iyi bir şeyler yapmak istiyor musunuz? O zaman beni rahat bırakın. Sadece bu şekilde bana gerçekten yardım etmiş olursunuz.”

“Her şeyin bir çözümü vardır.”

“Bunun yok.”

“Her şey yoluna girecek.”

“O adamlar ölürse ancak o zaman yoluna girer.”

“Rica ediyorum, izin verin, bu konuyu konuşalım.”

“Sizinle konuşursam öleceğim. Her şeyi kurcalayacak, arı kovanına çomak sokacaksınız ve arılar bundan hiç hoşlanmayacak. Bunun ne demek olduğunu bilmiyorsunuz, ama ben biliyorum, arılar beni bulacak ve susmam için gerekeni yapacak. Öldürene dek dövecekler beni. Yumrukları yüzüme inecek.”

“O kadar ileri gidemezler.”

“Evet, buradan bir yere kıpırdamadığım sürece. Kimse beni burada aramaz. Şu anda iyi hayatım, eskiden olduğundan bin kat daha iyi. Her şeyi unutmak istiyorum, anlıyor musunuz? Her şeyi.”

“Hayır, bunu yapmamalısınız, her şeyi hatırlamalısınız, her ayrıntıyı. Bana her şeyi anlatmalısınız. O adamları bulacağım, onların adaletin huzuruna çıkmalarını, tutuklanmalarını, size yaptıklarının cezasını çekmelerini sağlayacağım. Söz veriyorum, size hiçbir şey olmayacak.”

“Bunu neden yapıyorsunuz?”

“Size yardım etmek istediğim için.”

“Bunu daha önce yapmalıydınız.”

“Siz hastaneden kaçtıktan sonra sizi bulabilmek için şehirde aramadığım yer kalmadı.”

“Siz polisler benimle ikinci kez konuştuğunuzda aklım başımdaydı.”

“Ama fazladan hiçbir şey söylemediniz. Sadece gözlerinizi duvara diktiniz. O durumda ne yapabilirdik ki? Biz bu tür vakalarda belli süreçlere tabiyiz, taburcu olmanızı beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu.”

“Orası bir akıl hastalıkları hastanesiydi. Sizler beni iki hafta boyunca oraya hapsedtiniz. Kapalı bölüme. Çıkamadım. On üç gün boyunca o doktor bana olanları anlattırma-

ya çalıştı. Benden duymak istediği, her şeyi benim uydurduğumdu. Ne olursa olsun gerçek olmasın istiyordu. Bu yüzden ona istediğini verdim ve gittim. Sonsuza dek ortadan kaybolmak için karşıma çıkan ilk fırsatı kullandım. Sonsuza dek. Anlıyor musunuz? Ben uyuşturucu bağımlısı, sınır dışı edilmemek için her yola başvuracak bir kaçaktan başka bir şey değilim. Fazlası değilim.”

“Bundan çok daha fazlası var ve ben sizinle bunu konuşmak için buradayım. Hikâyenizi bitirene dek sizi dinleyeceğim.”

“Sizler küçük baş belanızdan mümkün olduğunca çabuk kurtulmak istediniz.”

“Hastanede size neler olduğunu sordum, benimle konuşabilirdiniz, ama sustunuz.”

“Bazen susmak daha iyidir.”

“Sizi koruyabilirim.”

“Koruyamazsınız.”

“Ben o adamların yakalanmalarını istiyorum. Bir nedenle size inanıyorum, gerçeği söylediğinize kesinlikle eminim.”

“Neden?”

“Gözlerinizde gördüm.”

“Neyi?”

“Dehşeti, korkuyu. Gerçektir.”

“Gidin artık.”

“Gidemem.”

“Lütfen.”

“Bana adınızı söyleyin.”

“Bilmiyorum. Ne adımın ne olduğunu, ne de kaç yaşında olduğumu. Ancak böyle kalabilirim. O zamanlar bize bunu göçmen kaçakçıları öğretti.”

“Benim adım Mark.”

“Bilmek istemiyorum.”

“Evliyim ve iki çocuğum var. Elisabeth Sokağı’nda oturuyorum ve siz benimle konuşana dek burada kalacağım.”

“Demek Mark.”

“Evet.”

“Kapatın şunu, Mark.”

“Bu sadece benim için, benden başka kimse dinlemeyecek.”

Blum dışında hiç kimse. Telefon elinde. Mark'ın sesi ve Dünya'nın. Hikâyesini anlatan bir evsiz. Kadın ona güven-
sin diye özel hayatını nasıl da ortaya döktü. Yılgın, tereddüt-
lü, hatırlamaya başladı kadın, yavaş yavaş açıldı. Dünya ve
Mark. Mark Blum'a ondan hiç söz etmedi, onunla bu kadar
meşgul olmasına rağmen hakkında hiçbir şey anlatmadı, tek
kelime bile. Mark bir hatayı düzeltmek istiyordu, boş vakit-
lerinde onunla ilgilendi, telefonunda yirmiden fazla ses kaydı
var, hepsi o kadının sesi. Onun ve Mark'ın. Akıl almaz şeyler
yaşamış bir kadınla yirmi diyalog, Blum'un asla dinlememe-
si gereken diyaloglar, bir suçun ayrıntılı tutanakları, şehirde
bir yerde, otobanın altında, Mark'ın arabasında, yeraltı ga-
rajlarında, gizli kapaklı kaydedilmiş. Dünya korkuyordu, çok
korkuyordu, Mark bunu önemsiyordu. Onun başına bir şey
gelmesini istemiyordu, ona yardım etmek istiyordu.

Blum verileri kontrol ediyor, başka şeyler olup olmadığını
bilmek istiyor, her şeyi bilmek istiyor, hemen, şimdi. İki
hafta boyunca buluştular. İkisinin son buluşması kazadan
önceki gündü. Bazen Dünya konuşmayı yarıda kesiyordu,
anımsamak acı veriyordu, onun geri gelmesinden korkuyor-
du çünkü. Kötülüğün. Bodrumdaki beş adam, Dünya'nın vü-
cudu, inlemeler, acı, çığlıklar. Blum duyduklarına inanamı-
yor. Küçük hoparlörden çıkıveren suça. Saatlerce Mark'ın ça-
lışma odasında oturup, o ikisini dinliyor. Defalarca kez kay-
dı durdurmak, kayıtları silmek istiyor, Mark'ın Dünya'ya
ne kadar sevecen yaklaştığını duymak istemiyor. Dördüncü
kayıtta kadının Mark'ın kollarında nasıl ağladığını. Gözü-

nün önüne gelsin istemiyor. Suskun dakikalar, aralarında ki o yakınlık. Başka bir yakınlık, bir başka kadın. Mark ve Dünya. Blum olmadan. O ikisinin arasında Blum'a dair hiçbir şey yok. Blum onun yazı masasının başında tek başına. Dünya'nın başına neler geldiği, bunun sadece acıma duygusu olup olmadığı önemli değil, Blum bunu istemiyor. Dünya'nın onun kollarında olmasını, gözyaşlarını Mark'ın silmesini.

Dunya. O kadın. Blum büyük yudumlarla içip bitiriyor şarabı. Neden birdenbire çıktı ortaya, sadece şarap ve Mark'ın çalışma masası olsa olmaz mıydı, merak etmek zorunda mıydı, neden telefonu fabrika ayarlarına geri döndürüp internette bir yerlerde satmadı ki. Karıştırmadan. Neden? Şimdi niye hayal gücünü aşan şeyleri düşünmek zorunda? Niye? Neden şimdi? Neden kısa bir süre için, yalnızca bir akşam için mutlu olamıyor? Neden? Neden Mark'ın sesi bu kadar güzel, niçin onu dinlemeyi bırakamıyor? Neden durmak bilmiyor verdiği acı?

Tüm gece boyunca. Dünya ve Mark. Güneş doğana dek. Dünya yeniden dönmeye başlayana ve Dünya'yı Mark'ın hayatından çıkarana dek. Sersemlemiş halde kilitliyor çalışma odasına açılan kapıyı, sonra gidip yatağına uzanıyor. Çocuklar gelip yanına yatana, sokulana dek bekliyor. Her sabah olduğu gibi pikenin altına girip saklanıyorlar, her sabah olduğu gibi onlarla ilgilenmeye vakit ayırıyor Blum. Uma ve Nela için sevgi. Ve göğsünde pıt pıt atan bir kalp.

Bir Ducati Monster 900. Mark'ın üzerine titrediği motosiklet, Blum'dan sonraki en büyük aşkı, kıymetlisi. Saatlerce hayran hayran dinleyebilirdi motorun sesini, o patırtı, o kendine has gürültü Mark için müzik gibiydi. Mark hızlı sürmeyi severdi, yasak olup olmaması fark etmezdi, otobanda, şehirlerarası yollarda daha da hızlanırdı, Blum'un endişelenmesini umursamazdı, elinde değildi. Rüzgârı, yolu hissetmek isterdi. *Başka türlü yapamam. Geri geleceğim sevgilim, endişelenme. O kadar büyütecek bir şey yok, abartıyorsun, çiçeğim.* Onu böylesine büyüleyen şeyi, Monster 900'ü, bebeğini Blum'a anlatırken kelimelere sığdıramazdı. Şimdi iki güler yüzlü beyefendinin treylerden indirdiği muhteşem bir motosiklet.

Ne güzel duruyor orada, güneşte parlıyor. Tıpkı parçalara ayrılmadan önce olduğu gibi. Çünkü yeni, sigortanın verdiği yeni motor. Massimo iki hafta önce Blum'a ne yapmak istediğini sordu, para mı, yoksa yeni bir motosiklet mi istiyordu? Sigorta yenisini karşılamalı mıydı? Evet, deyiverdi Blum, hiç düşünmeden Massimo'dan ne gerekiyorsa yapmasını rica etti. Derken motosikletin teslim edileceğine dair bir telefon geldi. Onun motosikletinin. İşte yine orada, Mark'ın sesi gibi yakın. Villanın önünde duruyor, Mark az sonra kapıda görünüp bahçeye çıkacak ve motosiklete binecek gibi, neredeyse inanı-

yor buna. Neredeyse. Blum adamlara bahşış verip banka oturuyor. Oturduğu yerden her şey görülebiliyor, çocuklar, yola açılan ana kapı, motosiklet. Blum orada öylece oturup gece olanları düşünüyor. Mark ve Dünya'yı, duyduğu kadarıyla o kadına olanları. Her şey ne kadar inanılmaz. Anlattıkları, yaşadıkları, Mark'ın inandıkları. Mark kadının gerçeği söylediğini gözlerinden anladı. Psikiyatr halüsinasyon gördüğünü söylese de tanısı koysa da Mark bunu onun gözlerinden anladı.

Bankta sessiz. Ağlamak istiyor. Biri ona sarılsın istiyor, yine Mark'ın çalışma odasına gitmek, neler olduğunu anlamak istiyor. Onun söylediklerini. Dünya'nın. Ayık kafayla her şeyi, tüm konuşmaları bir kez daha dinlemek istiyor. Bir rüya gibi sadece belli belirsiz hatırlayabildikleri, kendini sıyırıp kurtardığı bir kâbus gibi. Blum bu kadının anlatıklarının gerçek olduğuna inanmak istemiyor, Mark yanılısın, tüm bunlar gerçekten halüsinasyon olsun istiyor. Daha fazlası değil, bir uyuşturucu bağımlısının ürkütücü fantezileri sadece. Hiçbiri gerçek değil. Gerçek olamaz. Hiçbiri. Hem de hiç. Olanlardan daha kötüsü olmamalı çünkü. Güneş parlıyor. Çocuklar salıncakta sallanıyor çünkü. Karl haftalardır ilk kez yine bahçeye çıkıyor.

Karl, Mark öldüğünden beri pek konuşmadı. İkinci kattaki odasına çekildi, günlerce berjer koltuğunda oturup ağladı. Çocuklar da onu teselli edemedi, rahatsız edilmemeyi rica etti, yalnız kalmak istedi. Sadece Reza'nın ısrarı üzerine kapıyı açtı ve buzdolabının doldurulmasına izin verdi. Karl oğlunu kaybetti. Karl gülümsemeye çalışıyor. Banka, Blum'un yanına oturuyor. Fazla söze gerek duymadan anlaşıyorlar.

“Nasılsın, Blum?”

“Hâlâ canım yanıyor.”

“Evet.”

“İyi ki geldin yanımıza.”

“Çocuklar nasıl?”

“Yaşamaya devam ediyorlar.”

“Ya motosiklet?”

“Yine yerinde.”

“Neden?”

“Mark onu seviyordu.”

“Evet, seviyordu.”

“Ben süreceğim.”

“Sürecek misin?”

“Evet.”

“Sen korkarsın motordan.”

“Evet.”

“Ve buna rağmen sürmek mi istiyorsun?”

“Korku insanın elini kolunu bağlıyor.”

“Ben de her zaman onun için kaygılanırdım.”

“Bu onun tercihiydi.”

“İyi bir evlattı.”

“Daha fazlasıydı Karl.”

“Atlatacağız, Blum.”

“Evet.”

Bankta yan yana oturuyor, susuyorlar. Karl Blum’un elini avucuna alıp sımsıkı tutuyor. Sadece elleri, çocuklar ve motosiklet. Bahçede bir yaz günü. Söz bitti. Karl ve Blum, anlayış ve yakınlık. Blum ondan hoşlanıyor, onu yanlarına aldıkları na asla pişman olmadı. Karl o evin emektarı gibi. Yine işinin başına dönen bir emektar. Karl yine yanlarında, artık saklanmak istemiyor, çocukları özlemiş, öyle diyor, acı verse de yaşamak istiyor. Blum gibi hayata devam etmek. Sadece devam etmek ve salıncağı bir ileri bir geri sallamak. Blum Mark’a yakın olmaya çalışır, yollara düşerken çocukların yanında olmak.

Blum kask giymiyor. Anahtarı sokup marş düğmesine basıyor. Monster uğulduyor. Çocuklara el sallıyor ve gaz veriyor. Bir anda ana kapıdan yola çıkıyor. Sağa sola bakmadan öylece sürüyor, o gün Rover'in geldiği yöne hiç bakmıyor. Sadece gaz veriyor. Tam gaz. Ne gelirse gelsin, sürüyor. Blum, yüzünde rüzgâr, sivrisinekler. Gaz kolunu çeviriyor ve değişimi hissediyor. Ne kadar da hızlı. Anacaddeden otobana çıkıyor, gözleri olabildiğince kısık, sadece ufacık bir aralık var etrafı görebildiği. Sadece birazcık dünya. Yanından uçup giden dünya. Vites değiştiriyor, gaz kolunu çeviriyor. Ne ne olacağı, ne de nereye gittiği önemli. Hızlı ve uzak. Sadece yol ve Blum.

Ehliyet aldığından beri hiç motor kullanmamıştı. Blum ehliyet sınavını geçtikten kısa süre sonra okuldan bir kız arkadaşına kaza geçirmiş, ölmüştü. Mark gibi. Bu korku bugüne dek peşini bırakmadı, şu ana dek. Mark ne zaman motosiklete birlikte binmek istese reddederdi, ölmekten korkuyordu. Rover'den korkuyordu. Korunmadan gidiyor cehenneme, üzerinde deri giysiler olmadan otobanda, kasksız, korumasız. Kendisini koruyan hiçbir şey yok, sadece yersiz cesareti, düşüncesizliği, ölüme yakınlığı, ölüme, onunla olmaya hasreti. Hızlı, düşünmeden, saatte yüz doksan kilometre, tenine yapışan hayvanlar, yüzü, sanki iğneler batıyor tenine. Buna rağmen hep daha hızlı, daha ileriye, daha da hızlı, saatte iki yüz yirmi kilometre. Sollamalar, motorun gürültüsü. Daha hızlı. Nefes al. Öl.

Blum anlamak istiyordu. Mark'ın bunu neden istediğini, neden hıza, bu duyguya ihtiyaç duyduğunu. Onun bunu neden yaptığını, neden ölmeyi göze aldığını soruyordu kendi kendine. Mark her gaz verdiğinde, hız sınırını her aştığında, her uçtuğunda. Bunu neden yaptığını. Onun bir ailesi, çocukları, aşkı vardı. Kısacık bir an, bir anlık dikkatsizlik yeterdi. *Seviyorum*, derdi Mark. *Bir şarkı gibi. Dans etmek gibi, şampanya gibi. Bunu bir kez olsun tatmalısın Blum. Ben seni kollarım.* Yıllarca Blum'u ikna etmeye çalıştı. Motora binmeye, bu duyguyu onunla paylaşmaya. Blum uzun süre hayır dedi. Ama artık hissediyordu. Onun ne hissettiğini. Düşmek gibiydi, başka hiçbir şeyin önemi yoktu, bir tek o vardı. Blum.

Bir saat boyunca motosiklet sürdü. Kimse onu durdurmadı, ne polis, ne radar. Bir saat boyunca hayatıyla oynadı, başının bariyere çarptığını, karşıdan gelen bir arabanın ön camına tosladığını hayal etti. Motosikleti sürerken, kendi sonunu canlandırdı zihninde. Tüm olasılıklarda öldü, yaralanmadan eve döndü. Dünya her zamanki gibi dönüyordu. Karl kızları yataklarına götürüyor, Reza cenaze arabasından bir ceset indiriyordu.

“Teşekkürler, Reza.”

“Teşekküre lüzum yok.”

“Elbette var, Reza, sana teşekkür borçluyum. Sen olmasan burada işler yürümezdi.”

“Tamam tamam.”

“Kimi getirdin?”

“Huzurevinden bir kadın, onu mutfaktan geçirerek taşımak zorunda kaldık.”

“Neden mutfaktan?”

“Birinin öldüğünü ahalinin görmesini istemediler.”

“Ahali?”

“Huzurevi sakinleri.”

“Tanrı aşkına, neden mutfaktan?”

“Çünkü ahaliye her şeyin böylesine çabuk bitiverebileceğini hatırlatmak istemediler.”

“Huzurevi sakinleri demiştik.”

“Ne fark eder ki?”

“Kadının eşi dostu?”

“Yarın gelecekler, onu bir kez daha görmek istiyorlar.”

“Reza, müthişsin.”

“Mezar ayırıldı, tören organize edildi.”

“Yardıma ihtiyacın olursa haber ver.”

“Her şey yolunda.”

“Yolunda mı gerçekten?”

“Hayır.”

“Sen nasıl olduğunu hiç söylemiyorsun.”

“Mark benim dostumdu.”

“Evet.”

“Mumsuz bir pasta gibi.”

“Pasta mı?”

“Mumlar Mark’tı.”

“Anlıyorum.”

“Biri üfleyip söndürüverdi.”

“Evet, onsuz karanlık. Karl bugün, bunu atlatacağımızı söyledi.”

“Öyle mi dedi? İyi. Çok iyi.”

“Atlatacağız, Reza. Birlikte.”

“Evet.”

“Sen, Karl, kızlar ve ben.”

“Evet.”

“Daha iyi olacak.”

“Ne zaman?”

“Yakında Reza, yakında.”

Blum yukarı çıkıyor. İçinde bir an olumlu bir şeylerin, umut gibi bir şeyin alevlendiğine neredeyse kendisi bile inanıyor. Kendinden geçmek gibiydi, o duygu, o motosiklet. Hayatta kaldı, Mark'ın hissettiklerini hissetti, kaderine meydan okudu, bilmek istiyordu. Yaşamalı mıydı, yoksa ölmeli mi? Çocuklar için, kendilerini bekleyen her şey için yaşama-ya karar verdi. Dünya için de. Neler olduğunu, o kadının anlattıklarının ardında gizlenen şeyin, onu böylesine korkutan şeyin ne olduğunu araştırıp bulacak. Blum bunu bilmek istiyor, önemli olduğunu hissediyor. Mark her şeyin gerçek olduğuna, halüsinasyon olmadığına inanıyordu ve bu yüzden o da inanıyor. Mark o kadına yardım etmek istiyordu. Blum da istiyor. Başka seçeneği yok, kadının başına gelenleri duydu, hiçbir şey olmamış gibi, hiçbir şey bilmiyormuş gibi yapamaz. Tesadüfen bir sırra ortak oldu, çalma tuşuna bastı ve bu yüzden şimdi gerekeni yapmak zorunda, başka türlü davranamaz, hepsini bir kez daha dinleyecek. Kısa bir süre için çocukların yanına gidiyor, bir süre yanlarında uzanıyor ve öpüyor onları, sonra Mark'ın çalışma odasında kayboluyor.

Onun sandalyesinde oturuyor. Elinde telefon, o inanılmaz hikâye. Üç kişinin kaçırılması, tecavüz, tutsaklık. Dehşet, yıllarca. Her şey çok masumane başlamıştı, yeni bir hayatın başlangıcı olacaktı dağlarda çalışmak, fakir bir ülke-

den kaçış. Dünya kaçak göçmen getiren bir şebeke sayesinde Avusturya'ya geldi, memleketi Moldova'yı sonsuza dek terk etmeye niyetliydi. Orada onun için bir gelecek yoktu, üniversite tahsili de bir işe yaramıyordu, bir tercüman için iş yoktu. Geleceği yoktu, yapabildiği tek şey Almanca konuşmaktı. Ona mutluluk vaat ettiler, güzel bir otelde iş, başta oda hizmetçisi olarak, sonra belki resepsiyonda. Ücret iyiydi, her şey mükemmel olacak gibi görünüyordu, ülkeye hiçbir sorun yaşamadan gelmişti, ona vaat ettikleri her şey yerine getirilmişti, yatırdığı para boşa gitmemişti.

Sölden yeni yuvasıydı, Annenhof Butik Otel masallardaki gibiydi. Çalışanlar için özel olarak ayrılmış bir ev, güzel yemekler. Sigortası olmaması umurunda değildi, resmi olarak ülkede hiç var olmaması, otel sahibinin ödemelerden çok kesinti yapması. Halinden memnundu, kendine yeni bir hayat kurmuştu, hatta arkadaşlar edinmişti. Diğer kaçak çalışanları, oteldeki masal cücelerini, mutfakta, çamaşırhanede, odalarda gizlice çalışan çalışkan elleri, kimse görmezdi, dışarı çıkmaları yasaktı. Kasaba sakinleriyle iletişim kurmak yok demekti bu. Otel sahibi sorun istemiyor, Dünya onun sözünden çıkmıyordu. Sabahın erken ya da akşamın geç saatlerinde yürüyüş yapıyordu. Herkes uyuduğunda o yollara düşüyor ve dağ havasını içine çekiyordu. Tadını çıkarıyordu. Yeterince para biriktirince Almanya'ya, bir büyük şehre gitmek istiyordu, belki Berlin'e, Hamburg'a, oturma izni istiyordu, doğru dürüst bir hayat istiyordu, kısa bir süre bunun olacağına inanmıştı. Dünyanın iyi olduğuna, Moldova dışında farklı bir şeyler, daha iyi şeyler de olduğuna. Sadece kısa bir süre için, birkaç ay ona dokunmamışlardı.

Avusturya'ya geleli neredeyse beş yıl olmuştu. Mark her şeyi başından itibaren bilmek istiyordu, hiçbir şeyi atla-

masını istemiyordu. Dünya'dan anlatmasını rica ediyordu, onun güvenini kazanmıştı, Dünya zorlanmadan konuşuyordu. Mark hiçbir şeyi gözden kaçırmak istemiyordu, her şeyin birbiriyle tutarlı olduğundan emin olmak istiyor, dinliyor, arada sorular soruyordu. Tekrar tekrar gideriyordu Dünya'nın korkularını, başına hiçbir şey gelmeyeceğine, güvende olduğuna inandırmaya çalışıyordu onu. Ona söz veriyordu. Ve o da Mark'a bir minibüste başlamış hikâyesini anlatıyordu. Dokuz kişilerdi, sıkış tıkış, bagaj kapağının altında çömelmiş, bir buçuk günden fazla yolculuk etmişlerdi, aç, susuz. Ancak Tirol'a vardıklarında gün ışığını yeniden görebilmişlerdi. Mark göçmen kaçakçılarının adlarını, oteli kimin ayarladığını, onları kimin karşıladığını, diğer sekiz kişinin nereye yerleştirildiğini bilmek istiyordu. Mark usulca ilerliyor, onu korkutmak istemiyor, adımlarını dikkatli atıyordu. İpuçları yakalamaya çalışıyordu, adamları aramaya bir yerden başlamak zorundaydı. Dünya'nın ona anlattıklarında işini kolaylaştıracak bir şeyler olmalıydı. Her şey çok muğlaktı, Dünya'nın pek çok soruya verecek cevabı yoktu. Çoğu şeyi artık hatırlayamıyordu, beş yıl önce olan her şey çok geride kalmıştı, arada öyle çok ıstırap ve acı, öyle çok uyuşturucu vardı ki. Mark'ı somut bir yere, konuşabileceği insanlara ulaştıracak hiçbir şey yoktu. Mark ne kadar çabalarsa çabalasın, Dünya ilerlemesine umduğu kadar yardımcı olamıyordu. Arabada Mark'ın yanında oturuyordu. Mark durmadan sıkıştırıyordu.

“Lütfen Dünya. Hatırlamak zorundasın.”

“Nihayet bahtımın açıldığını düşünmüştüm gerçekten.”

“Her şey için çok üzgünüm Dünya.”

“Annemle babam benim üniversitede okuyabilmem için neredeyse açlıktan ölüyordu. Benim kendilerinden daha iyi yerlere gelmemi istiyorlardı.”

“Hayatın henüz bitmiş değil.”

“Bitti. Artık hiçbir şey olamaz. Hayatımı düzeltecek hiçbir şey.”

“Hâlâ hayattalar mı, annenle baban?”

“Bilmiyorum. Onları buraya getirmek istiyordum, ilerde bir gün. Buna tüm kalbimle inanıyordum. Onlara söz verdim.”

“O adamları bulacağız, Dünya. Yaptıkları şeyin bedelini ödeyecekler. Ve sen yeniden yaşamaya başlayacaksın, bunun için elimden geleni yapacağım. Ve annenle babanı yine göreceksin.”

“Bunu neden söylüyorsun?”

“Çünkü buna inanıyorum.”

“İnanmak yetmez. Bana ümit vermemelisin.”

“Elbette vermeliyim. Vermek istiyorum. Pekâlâ daha iyisi olabilir Dünya. Ama bana her şeyi anlatmak zorundasın, her şeyi, anlıyor musun, her ayrıntıyı, aklına gelen her şeyi, o otelde bir şekilde sana tuhaf gelen her şeyi. O akşam, her şey başlamadan önce. Somut bir şeyler bulamadığım sürece resmi olarak soruşturma yapamam, şu anda yaptığım her şey gayriresmi. Resmi olarak sen hiç yoksun. Dünya hadi ama, bir şeyler bulmalıyız.”

“O akşam kâğıt oynadık. İlena ve ben. Her zaman olduğu gibiydi her şey. İş bitmişti, personel için ayrılan bina güzeldi. Hatta küçük bir havuzumuz vardı, bizim mutlu olmamız otel sahibi için önemliydi.”

“Nasıl biriydi?”

“İyi.”

“Johannes Schönborn.”

“Evet.”

“Bugünlerde siyasetle meşgul, otel artık ona ait değil, dört yıl önce oteli sattı.”

“Öyleyse neden oraya gidiyoruz?”

“Her şeyi hatırlayabilmen için.”

“Orada hiçbir şey yok. Daha ne kadar tekrarlayacağız? Uyuyakaldım ve uyandığımda bodrumdaydım. Uyuduğumda oteldeydim, ama orada uyanmadım. Aynı şey Ilena ve Youn’un da başına geldi.”

“Diğer ikisinin.”

“Evet. Ilena benimle birlikte minibüsteydi.”

“Moldova’dan gelen minibüste.”

“Evet.”

“Şimdi nerede?”

“Öldü.”

“Öldü mü?”

“Kan kaybından öldü.”

“Neden? Ne oldu?”

“Doğum yaptı. Yapayalnızdık. Youn ve ben, biz ona yardım etmeye çalıştık, ama kanama durmadı.”

“Bodrumda.”

“Kollarımda öldü. Youn bebeği aldı.”

“Dunya?”

“Evet.”

“Bu gerçek mi?”

“Evet.”

“Tüm bunlar gerçek mi, değil mi, söyle bana, lütfen.”

“Daha kaç kere söyleyeceğim?”

“Bana arkadaşının bir çocuk doğurduğunu ve bu sırada kollarında öldüğünü anlatıyorsun. Hepinizin kapatılmış olduğu bodrumda bir yerde.”

“Evet.”

“Sana inanıyorum. Ama kulağa nasıl geldiğini biliyorsun.”

“Böyle bir şeyi neden uydurayım ki? Niçin?”

“Bebeğe ne oldu?”

“Onu götürdüler.”

“Nereye?”

“Nereden bileyim?”

“Ya Ilena?”

“Beddualar ediyor, bağırıp çağırıyorlardı, kendilerini kaybetmişlerdi. Her şeyin kana bulanmasını kaldıramadılar. Onun ansızın ölmesini. Avcı bizi uyuşturdu, sonrası karanlık. Ona ne oldu bilmiyorum.”

“Avcı mı?”

“Yine mi? Siz polislere her şeyi daha önce anlattım ya.”

“Biliyorum, tutanağı okudum, ama senden duymak istiyorum. Bir kez daha, lütfen. Benim için. Bu önemli, Dünya.”

“Bize hep uyuşturucu okları atardı. Bizi avlardı, bodrumda sağa sola koşardık, bizi okla vururdu. Hayvan avlar gibi. Bu onu eğlendirirdi.”

“Youn’a ne oldu?”

“Bilmiyorum. Bodrumdaydı. Muhtemelen ölmüştür. Bilmiyorum.”

“Neden seninle gelmedi?”

“Henüz ayılmamıştı. Onu sarstım, sürüklemeye çalıştım, ama çok ağırdı. Bekleyemedim, gitmek zorundaydım, kapı açıktı, anlıyor musun? Benimle gelmesini istedim, gerçekten her şeyi denedim. Kilitlememişlerdi, kapı açıktı, gitmek, hızlı koşmak zorundaydım.”

“Ne gördün?”

“Hiçbir şey.”

“Sokağa çıktığında ne gördün? Biriyle karşılaştın mı, hatırladığın bir bina var mıydı? Biri sana seslendi mi, yardım istemek için bağırдың mı? Ne yaptın? Hatırlamak zorundasın, lütfen.”

“Sadece koştum.”

“Nereye?”

“Uzağa. Çok uzağa.”

“Oralarda bir şeyler olmalı, gördüğün bir tabela, şekli dikkatini çeken bir dağ, bir dükkân, bir fabrika, hatırlayabildiğin herhangi bir şey.”

“Söyledim ya, sadece koştum, uzaklaşmak istedim, oralarda ne vardı, neredeydim, bilmiyorum. Sonra kendimi bir kamyonunda otururken buldum.”

“Arabaları durdurmaya çalıştın, değil mi?”

“Bilmiyorum.”

“Orası neresiydi, Dünya? Neresi? Youn’u bulmak zorundayız. Herhangi bir şey gelir aklına, bir yol işareti, yolun kenarında bir reklam panosu, senin nerede olduğunu, o lanet olası bodrumun nerede olduğunu bana söyleyecek herhangi bir şey.”

“Hayır.”

“Orada çok insan var mıydı? Kırsal bölgede bir yer miydi?”

“Sadece o pis kokulu kamyon şoförü vardı.”

“Sana yardım etmek mi istiyordu?”

“Hayır. Sadece iyi vakit geçirmek istediğini söyledi. Bunu hatırlıyorum.”

“Yardıma ihtiyacın olduğunu görmedi mi?”

“Bilmiyorum.”

“Seni görünce ters giden bir şeyler olduğunu elbette anlamıştır.”

“Bu yüzden beni kamyonundan attı.”

“Nasıl görünüyordu?”

“Bilmiyorum.”

“Nasıl bir kamyondu?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Bir şeyler olmalı Dünya, lütfen.”

“Hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece iğneleyici espriler yapan bir adam. Uyuşuk haldeydim, tam olarak kendimde değildim, durmadan yığılıp kalıyordum. Sadece yol vardı. Ve o adamın gülüşü. Dışardaydım. Beş yıl sonra bodrumdan çıkmıştım. Anlıyor musun, beş yıl. Ve işte yine bir el üzerimde, baldırımdaydı. Bağırdım. Avazım çıktığı kadar, adam kapıyı açana dek hiç susmadım. Beni dışarı atana dek. Öyle işte.”

“Dinlenme tesisinde, meslektaşlarımın seni bulduğu yerde, değil mi?”

“Bilmiyorum.”

“Seni oradan alıp bize getirdiler.”

“Evet, belki.”

“O bodrumu nerede aramam gerektiğini bilmeyi çok istedim, Dünya.”

“Öyle güzel bir duyguydu ki.”

“Ne?”

“Nihayet yalnız olmak, öylece uzanmak. Asfaltta, boktan bir otoparkta. Yine özgürdüm. Artık yanımda onlardan biri yoktu. Hiçbiri. Anlıyor musun, sadece ben. Bir tek ben vardım.”

Uma yemek istemiyor. Nela mutfak zeminini pisletiyor, su döküyor, makarnaları yere atıyor. Öğle vakti. Blum onları seyrediyor. Blum onları kendi hallerine bırakıyor. Blum'un bildiği iki şey var. Birincisi, çocuklarla ilgilenmek zorunda, onları sevmek, kendisinin asla sahip olamadığı her şeyi onlara vermek zorunda. İkincisi, telefonda ki kadını, Mark'ın ölmeden önce çok sık buluştuğu o kadını, Dünya'yı bulmak zorunda. Blum o kadının gözlerinin içine bakmak, Mark'ın haklı olup olmadığını görmek istiyor. Mark'ın gördüklerini görmek istiyor.

Daha ikinci buluşmalarında senli benli konuşuyorlardı. Mark onu arabasıyla bir yerden almış olmalı, muhtemelen aşevinden, kadın oradan yemek alıyordu. Otele gittiler, konuşmaya devam ettiler. Mark yılmıyor, ama çabaları sonuçsuz kalıyordu. Adamların onları yataklarından alıp kaçırmayı nasıl başardıklarına dair herhangi bir ipucu yoktu. Dünya hiçbir şey bilmiyordu. Personelin kaldığı binaya girmek, aslında bunu kafasına koyan herkes için mümkündü, turistler de fiilen bir engelle karşılaşmadan hizmetçilerin odalarına dalabilirlerdi. Giriş kapısı her zaman açıktı, belli ki bir şeyler olabileceği kimsenin aklına gelmemişti. Bu yüzden de kulağa bu kadar inanılmaz, bu kadar ihtimal dışı geliyor. Birinin on-

ları bayılıp evden kaçırabileceği. Üç yetişkin insan, bir otelden kaçırılıyor, kolayca, kimsecikler farkına varmadan. Beş yıl önce, Sölden’de gece yarısı. Kış aylarında bir turizm merkezi. Tatilcilerin bol olduğu bir dönem, pistler ve butikler dolup taşıyor, oteller birbirleriyle yarışıyor. Tirol eyaletine özgü cezbedici şeyler satılıyor, bungalovlarda havyar ve şampanya ikram ediliyor, kayaktan sonra barlarda kafayı bulan bulana. Kalabalık ve gürültülü. Blum bunu biliyor, Mark’la birlikte oraya kayağa gitti, tekila içip saçma sapan şarkılarda dans etti. Sölden Tirol’un tüm diğer turistik yerleri gibi. Kim böyle bir yerde adam kaçırmayı akıl eder ki, kim olsa şüphe ederdi. Mark etmedi. Blum da etmiyor.

Neden Mark’ın işine burnunu sokuyor, neden bu konuyla ilgileniyor? Kendine engel olamıyor, içinde bir şeyler onu buna zorluyor. Peşine düşmeye mecbur, öylece oturup hiçbir şey duymamış gibi yapamaz. Dışarıda korkarak yaşayan bir kadın var. Kaçırılmış ve beş yıl boyunca tutsak edilmiş bir kadın. Tecavüze uğramış. Hırpalanmış. Blum’un duydukları, bunların gerçek olup olmadığını araştırıp bulmanın artık onun görevi olduğundan bir an bile şüphe etmesine izin vermiyor. Mark’ın çok önemli, dehşet verici bir şeyin izinde olup olmadığını ortaya çıkarmanın. “Böyle bir şeyi neden uydurayım ki?” dedi Dünya. Blum bunu bilmek istiyor. Ve Uma’nın artık makarnasını yemesini, Nela’nın domatesleri yüzüne bulaştırmayı kesmesini istiyor. Artık duyduklarını düşünmek istemiyor. Ilena’nın hamile olduğunu. Çıglıklar attığını.

Ilena, Youn, Dünya. Ve onlarla iyi vakit geçirmek için tekrar tekrar gelen beş adam. Canlarını yakmak için. Blum kızlar karşısında masum, gülümseyerek otururken, artık bunu düşünmek istemiyor. Artık bir saniye bile duyduklarını düşünmek istemiyor. O konuşmaları, kayıtları, Mark’ın sorula-

rını, Dünya'nın cevaplarını. Ama çıkmıyor aklından, kalıyor, hiç gitmiyor, duyduklarının dışında bir şey düşünemiyor. Sadece o upuzun hikâye var aklında. Sölden'den başlayıp İtalya sınırı yakınlarındaki o dinlenme tesisine dek uzanıyor. Tüm o olanlar, çıkmıyor aklından. Gün boyunca, gece boyunca, sonraki günler boyunca...

Blum artık acıyı hissetmiyor, üç hafta boyunca içini kemiren o duyguyu, Mark'a duyduğu, neredeyse yüreğini dağlayan o özlemi. O duygu artık yok, sadece Dünya var. Ve Mark. Sanki bir şekilde yine hayatta gibi, onunla bildiklerini paylaşıyor, hiç bilmediği bir şeyi keşfetti. Mark'ın gizli tuttuğu bir şeyi. Mark, kocası, aşkı, çocuklarının babası. Arabayla şehirde dolaşıp Dünya'yı, bir yabancıyı, yüzünü hiç görmediği bir kadını ararken dinlediği kayıtlarda, yaşamaya devam ediyor. Blum kadının sadece sesini tanıyor, nasıl görüldüğünü bilmiyor, sadece Moldova'dan geldiğini biliyor. Çok iyi Almanca konuştuğunu, sokakta, otobanın altında bir yerde yaşadığını biliyor. Dünya, soyadı olmayan, ansızın her şeyi değiştiren bir kadın. Blum'un günü, daha birkaç gün önce olduğu gibi geçmiyor artık. Her şey hareket halinde, her şey değişiyor.

Kimseye tek kelime söylemedi. Şimdilik susmaya karar verdi, önce onunla konuşmak istiyor. Ancak ondan sonra Karl'a ya da Massimo'ya gidip yardım isteyecek. Tabii gerçekte. Onu bulmayı gerçekten başarabilirse. Innsbruck büyük değil, yine de bulunmamayı aklına koyan birini bulmak zor olabilir. Blum arayışının uzun süreceğinin farkında, aşevi çalışanları ona daha fazla yardımcı olamıyor. Dünya diye birini kimse tanımıyor, bu isim hiç kimseye bir şey

ifade etmiyor. Blum'un konuştuğu evsizler de onun hakkın-
da hiçbir şey bilmiyor. Para da verse, kimse onu nerede ara-
ması gerektiğini söylemiyor. Hiç iz yok, bilgi yok, hiçbir şey
yok. Onu bulabilmek için şehri köşe bucak aramaktan baş-
ka çaresi kalmıyor, parkları, köprü altlarını, otobanın altı-
nı. Saatlerdir arabayla dolaşıyor, saatlerdir yürüyor, yar-
dım edebileceklerini umduğu insanlarla konuşuyor. Fakat
hiçbir şey yok. Dünya yok. Neredeyse hiç aksansız Almanca
konuşan Moldovalı kadın yok. Ona dair hiçbir şey. Üç gün
boyunca yok.

Sonra birdenbire ortaya çıkıyor. Eski giysiler içinde za-
yıf, uzun boylu bir kadın. Blum için sadece diğer pek çok
kadından biri. Sokaklarda yaşamak için fazla güzel, fazla
alımlı. Blum ve Dünya. Süpermarketteler. Dünya bir çanta-
da depozitolu pet şişeler taşıyor, şişeleri otomata atıp para-
sını almak istiyor, ama pet şişe otomatı çalışmıyor. Bir mar-
ket çalışanı gelip şişeleri elinden alıyor, onları çeşitlerine
göre ayırarak sandıklara koyuyor ve bir fiş yazıyor. Henüz
değişen hiçbir şey yok, Blum arayışta, Blum ümidini kes-
mek üzere, şehrin her köşesini didik didik aradı, saklanıla-
bilecek her deliğe baktı. Dünya yoktu. Dünya kaybolmuştu.
Oysa şimdi yanında duruyor.

Dunya markette çalışan kızın elinden depozito fişini alı-
yor, Blum raftan aldığı şehriye paketini market arabasına
koyuyor ve yürümeye devam ediyor. Dünya'nın başını sağa
sola sallayışını, ağzını açışını görmüyor, o yabancı kadının
kızdan bir kez daha hesaplamasını rica ettiğini duyabiliyor
sadece. Elli sent eksik, diyor. Kız duymazdan geliyor, tek-
rar hesaplamak istemiyor, doğru hesapladığından emin. Fa-
kat tanıdık gelen o ses elli sent daha istemekten vazgeçmi-
yor. Blum arkasını dönüyor. Elli sent için böyle numaralara

gerek yok, lütfen, diyor kız. Ama Dünya ısrar ediyor. Kibarca elli sentinin ödenmesini istiyor. Yüksek ve kararlı bir ses tonuyla kıza depozito fişindeki toplamı değiştirmesini söylüyor. İşte orada, yüksek ve anlaşılır, Blum'un üç gündür aradığı o ses.

Yüzü, vücudu, gözleri. Blum Dünya'ya bakıyor. Onu farklı hayal etmişti. Daha kırgın, yaralı. Duyduğu onca şeyden sonra, bu kadın yerlerde sürünüyor olmalı, ondan geriye hiçbir şey kalmamalıydı, ne hoş bir ifade yüzünde, ne de bir ümit ışığı. Oysa olanları açığa vuran hiçbir şey yok yüzünde, Blum bunun gerçekten onun sesi olup olmadığından şüphe ediyor bir an için. Sadece bir an için. Ama sonra emin oluyor, bu o, Dünya. Blum bunu biliyor, şüphe yok, onu takip ediyor. Markette ilerleyişini, kararlı adımlarla kasaya gidişini, kasiyere depozito fişini uzatışını ve parasını alıp gidişini. Blum peşinde, alışveriş arabasını oracıkta bıraktı, onu kaybedemez, ona seslenmeli, peşinden gitmeli.

Blum öylece yürüyor, düşünmeye vakti yok, Dünya hızlı, otoparktan geçip Inn Nehri kıyısına koşturuyor. Kordon boyunca yürüyor, hızlı adımlarla, Blum hemen arkasında, şu anda her şeyi doğru yapmak zorunda, ona seslenecek. Bundan daha iyi bir yer olamaz, neredeyse hiç insan yok etrafta. Bir an durup nefes alıyor, düşüncelerini toparlıyor. Her şey çok hızlı geliyor. Az önce pes etmek üzereydi Blum, oysa şimdi amacına ulaşmak üzere. Yaya köprüsünde Dünya'ya seslenecek. Aklına geliveren görüntüleri silip atmak için hâlâ vakti var. Kıskançlık anbean kemiriyor içini. Her yerde hissediyor bunu, yüreği yine çığlık çığlığa, acı işte yine orada. Her şey acı veriyor. Onun bir başka kadınla beraber olduğu düşüncesi. Belki de ona âşık olduğu. Mark ve Dünya, kordon-da yan yana yürüyorlardı. Samimi bir halde bir bankta otu-

ruyor, konuşuyorlardı. Kadın ona içini açıyor, güvenerek her şeyi anlatıyor, en büyük sırlarını önüne seriyordu. Karşısında cırlıçıplaktı. Blum'un gözünün önüne geliveriyor. Mark'ın kolunu kadının omzuna atışı. O yabancı, güzel kadının omzuna. Anlayışı, iyiliği, koruma güdüsü. Acı veriyor bu düşünce, her adımda gözünde canlanan bu senaryolar. Blum artık o kadınla konuşmak istemiyor, kaybolsun istiyor. Uzaklaşıp gitsin. Yürüsün gitsin. Blum durup gözlerini kapatıyor.

Hiçbir şey görmek, hiçbir şey hissetmek istemiyor artık. Bilmek istemiyor, bunu sürdürüp sürdüremeyeceğini, bu hayatı, her şeyi, Dünya'yı. Neden o telefonu elden çıkaramadı ki? Neden tüm bunları duymak zorunda kaldı? Bu kadın neden bu kadar güzel olmak zorunda? Neden onunla konuşup diğer her şeyi görmezden gelemiyor? Neden Mark'ın onu aldatmış olmasından korkuyor? Neden? Ya Dünya'ya dokunduysa, öptüyse onu? Elleriyle çekip aldıysa onu düştüğü çaresizlikten, okşadıysa. Ya Dünya sadece evet dediyse, her şeyi kabul ettiyse. Mark'ın ona sunduğu her şeyi. Tıpkı sekiz yıl önce kendisinin yaptığı gibi. Dünya'nın başına korkunç şeyler geldi, Mark'ın sesinde acıma duygusundan fazlası vardı. Çok daha fazlası. Blum korkuyor. Gözlerini açıp ona bakmaktan, peşine düşmekten, bir şeyleri ortaya çıkarmaktan korkuyor. Hem de çok korkuyor. Buna rağmen yapıyor. Gözler açılıyor ve koşuyor. *Dunya*, diye bağıyor.

"Lütfen dur. Dünya lütfen, sadece seninle konuşmak istiyorum."

"Ne istiyorsun benden? Adımı nereden biliyorsun?"

"Mark'tan."

"Git buradan."

"Ben onun karısıyım."

"Gitmen gerek."

“Bekle, konuşalım, sadece birazcık, lütfen.”

“Yeterince konuştum.”

“Biliyorum.”

“Hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Her şeyi biliyorum. Hepsini dinledim.”

“Adi herif.”

“Neden böyle diyorsun?”

“İyi vakit geçirdiniz mi? Eğlendiniz mi dinlerken? Patlamış mısır da yediniz mi? Güzel miydi?”

“Hayır.”

“Asla, hiç kimse o kayıtları dinlemeyecek, dedi bana.”

“Hiç kimseye dinletmedi.”

“Ama sen buradasın, değil mi?”

“Tesadüftü, telefonundan verileri silmek istiyordum. Derken o konuşmalar çıkıverdi karşıma, görüşmeleriniz.”

“Gitmeni ve beni bir daha asla rahatsız etmemeni istiyorum.”

“Ben Blum.”

“Ben de Dünya. Şimdi defol git.”

“Mark her şeyi çok önemsiyordu. Senin başına gelen her şeyi.”

“Senin, benim hikâyemi bilmeni istemiyorum.”

“Artık çok geç.”

“Defolup gitmelisin.”

“O sana inanıyordu. Senden hoşlanıyordu. Sesinden anlaşıyor.”

“Ama bunun bir faydası olmadı.”

“Senin için her şeyi yapardı, Dünya. İnan bana.”

“Doğru. Önce beni sıkıştırıp konuşturdu, sonra da ortadan kayboldu. O da diğerlerinden farklı değil.”

“O farklıydı.”

“O zaman neden geri gelmedi?”

“Geri gelmek isterdi, bundan emin olabilirsiniz.”

“Bana her şeyle ilgilendiğini söyledi. Bana yardım ettiğini. Öyleyse neden her şeyin yoluna girmesi için bir şey yapmadı? Söyle bana. Neden?”

“Çünkü öldü.”

“Ne diyorsun sen?”

“Dört hafta önce öldü.”

“Nasıl?”

“Bir kazaydı.”

“Hayır, lütfen.”

“Maalesef. Her gün ve her dakika yüzleşiyorum bununla. Maalesef. O öldü. Artık geri gelmeyecek. Bir daha asla. Yayılmıyorsunuz, anlıyor musun?”

“Nasıl öldü? Ne oldu?”

“Araba çarptı.”

“Ya şoför? Şoföre ne oldu?”

“Çarpıp kaçtı. Geride hiç iz bırakmadan. Kayıplara karıştı.”

“Hayır, olamaz.”

“Evet, oldu. Anında öldü.”

“Gitmek zorundayım.”

“Konuşmak zorundayız.”

“Hayır. Kaç kurtar kendini benden. Ne kadar uzak durursan o kadar iyi.”

“Neden?”

“Her şeyin yoluna gireceğini sanıyordum gerçekten. İnan bana, böyle olsun istemedim.”

“Nasıl?”

“Ölmesini istemedim.”

“Bir kazaydı.”

“Hayır, değildi.”

Mutfak masasının başında. Blum herkes için yemek pişirdi, Reza, Karl, çocuklar ve Dunya için. Hiç düşünmeden kadını alıp getirdi, onu otoparka sürükledi ve arabaya oturttu. Karşı çıkmasına izin vermedi, Dunya'nın itirazlarını duymazdan geldi. Riske girmek, onu gözden kaybetmek istemiyordu. Blum onun, bunun bir kaza olmadığını söylerken ne kastettiğini bilmek istiyordu. Dunya'ya bağırarak, ne biliyorsa söylemesi için yalvardı. Ama Dunya sustu. Sadece başını iki yana sallayıp tekrar tekrar özür diledi. Bir an önce gitmek istiyordu, ama Blum gitmesine izin vermedi. Arabada yan yana oturdular ve villaya gittiler. Hiç konuşmadan, kaygılı. Dunya artık hiç kimseye zarar vermek istemiyordu. *Öyle üzgünüm ki*, dedi.

Dunya bahçe ve villanın bir cenaze hizmetleri şirketine ait olmasına şaşırmış görünüyordu. Çekinerek tokalaştı Reza ve Karl'la, Blum'un yanından ayrılmadı. Mutfakta yanında duruyordu, tedirgindi, çünkü beklediğinden çok daha misafirperverlerdi. Kimse onu tanımıyor, kimse kim olduğunu bilmiyordu ve yine de gülümsüyorlardı. Karl şarabı açarken Dunya'nın fısıldadığı sözleri duymadı. Dunya Blum'un bunu neden yaptığını, onu neden evine getirdiğini bilmek istiyordu, neden diğer herkes gibi onu sadece görmezden gelmemişti.

Blum'un içi yanıyor, yine de gülümsemeye çalışıyordu.

Dunya'ya yalnızca bakıyor ve susuyordu. Gerçeği istiyordu, artık bir saniye bile şüpheyeye düşmek istemiyordu. Mark'a ne olduğunu bilmek, Dunya'yı kalmaya ikna etmek istiyordu. Tek kelime etmeden makarnayı suya koydu. Dunya hiçbir şey duyamıyordu, Blum'un içinde olup bitenlere dair hiçbir şey. Şüphe, öfke, nefret. Blum gerçeği öğrenmek için sessizce haykırıyordu. *Yalan söylüyorsan eğer, kes artık. Gerçeği söylüyorsan, o zaman git buradan, bizi rahat bırak, başımızı belaya sokma. Artık şu ağzını açmanı istiyorum, Dunya. Konuş artık, ne var ne yok duymak istiyorum. Sonra seni denize geri atacağım, Dunya. Sadece söylediğin şeyin mümkün olup olmadığını bilmek istiyorum. Senin deli olup olmadığını. Çünkü tüm bunlar gerçek olamaz. Asla biri sana böyle bir kötülük yapmaz. Böyle suçlar yok. Dunya, sadece Mark'ı kullandığını söyle bana, yalnız olduğun için, seni dinleyecek, seni kollarına alacak birine ihtiyacın olduğu için. Söyle bana. Diğer her şey saçmalık. Hiçbir insan buna dayanamaz. Tüm bunların gerçek olmadığını söyle bana, lütfen.*

Blum gözlerini ona dikmiş, acı dolu bir tebessümle bakıyordu. Canını yakan o tebessümle, o kadını nihayet ağzını açmaya ikna edecek olan o tebessümle. Makarna pişerken, göz göze gelip bakışlarını kaçırırken, Blum soğan doğrarken çıt çıkmadı. Ağlamak, bağırarak, kaçıp gitmek istiyordu; domatesleri küçük küçük doğrarken Dunya'yı, günü, hayatı, her şeyi duymazdan gelmek istiyordu. Sadece kısacık bir an için her şey yolundaymış, bunların hiçbirisi olmamış gibi yapmak istiyordu. Ağzının kenarını yukarı kaldırıp dudaklarını sımsıkı kapamak, böylece hiç kimse içinde olup bitenleri, içinin nasıl yandığını, bu düşüncelerin onu nasıl yerle bir ettiğini görmesin diye sadece gülümsemek istiyordu. O kadının başına gelenler o denli insanlık dışıydı ki...

Ve işte İtalyan yemeği. Sanki Dunya eskiden beri o büyük

mutfak masasında oturuyor. Gerçi Blum bunu her şeyden fazla istese de, Mark hakkında konuşmuyorlar, cenaze hizmetleri hakkında da konuşmuyorlar. Ölüler hakkında tek kelime edilmiyor. Sadece havadan, yaklaşan sonbahardan, Karl ve Reza'nın ilerleyen günlerde kışa hazırlamak istedikleri bahçeden söz ediyorlar. Ve çocuklardan. Uma ve Nela merak içinde, o yabancı kadını tanımak istiyorlar. Ona her şeylerini gösterdiler ve gönüllü olarak kendi odalarını verdiler. Anelerinin yeni arkadaşı, babalarının eski tanıdığı Dünya'nın ellerinden tutup evi gezdirdiler. Kadının ağzı var dili yok, yine de bu, çocukları rahatsız ediyor gibi görünmüyor, ne onları, ne de başka birini. Yeniliyor, içiliyor, yemek masasında geniş aile. Spagetti, salata ve şarap. Bolca şarap. Blum küçük canavarları yatırdıktan sonra bir şişe daha açıyorlar, neredeyse güzel bir akşam, Mark'ın ölümünden beri ilk kez hep birlikte oturuyorlar. Karl, Reza, hemen hemen eskisi gibi, samimi, neredeyse keyifli. Şarap bir süre için karanlığı evden kovup sokağa döküyor, hatta Karl fıkralar anlatıyor. Gözleri kapanana ve oturduğu yerde uyuyakalana dek. Reza müsaa-de isteyip yaşlı adamı yukarıya götürüyor.

İki dakikadır baş başalar, Blum ve Dünya, mutfak masasının başında. Önlerinde iki dolu kadeh. Hayatları farklı olsaydı, muhtemelen gün böylece sona ererdi. Ama o iki si için devam ediyor. Gerekirse daha saatlerce sürecek. Öyle çok sorusu var ki Blum'un, Dünya'nın öğleden sonra söylediği her şey, o şey odayı dolduruyor. Yeniden baş başa kalmaları Blum'u korkutuyor. Bunun bir kaza değil, cinayet olduğunu söylemesinden korkuyor.

Gecenin ortasında, mutfak masasının başında Dünya bunu bir kez daha dile getiriyor. Birinin Mark'ı orada beklediğine inanıyor. Motosikletiyle kapıdan çıkışını beklediğine. Onlardan, o beş adamdan biri gaza basıp Mark'ı tereddütsüz

eziyor, onu ortadan kaldırıyor. Dünya bunu biliyor, hissediyor, tesadüflere inanmıyor. Cinayetti, diyor. İlk kez düşünüyor bunu Blum. Bunun gerçek olma ihtimalini. Daha fazlası olduğunu. Çok daha fazla.

“Lütfen Dünya.”

“Ne?”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü o insanları tanıyorum. Bulunmak istemiyorlar, bunun için de her şeyi yaparlar. Aksi halde yaptıkları şey için ilelebet hapsi boylarlardı.”

“Cinayetten söz ediyorsun.”

“Evet.”

“Mark kimseye bir şey yapmadı.”

“Arı kovanına çomak soktu. Son görüşmemizde bana, adamlardan birini muhtemelen bulduğunu söyledi. Fotoğrafçıyı.”

“Ne dedi?”

“Daha fazlasını bilmiyorum. Sadece, endişelenmemem gerektiğini söyledi.”

“Saçma. Kayıtlarda böyle bir şey yok, hiç bahsi geçmiyor. Bu mümkün değil.”

“Mümkün.”

“Hayır.”

“Telefonunu çoktan kapatmıştı, birinin bunu duymasını istemiyordu. Anlıyor musun, kimsenin. Bu onun bana söylediği son şeydi. Sonra gitti. Geri gelmedi. Bu yüzden ondan nefret ettim.”

“Peki ama adamlar maskeliydi, değil mi? Hepsi. Her zaman, değil mi? Onları hiç görmediniz, onca yıl, hiç.”

“Hayır. Sadece maskelerdi gördüklerimiz. Yüzlerini hiç görmedik.”

“Öyleyse onun kim olduğunu nasıl araştırıp öğrenebilir? O fotoğrafçıyı nasıl bulabilir ki? Nasıl?”

“Bilmiyorum.”

“Tirol’da yüzlerce fotoğrafçı var. Ayrıca onun Tirol’dan olması da gerekmiyor. Mahzenin nerede olduğunu kimse bilmiyor, sen Bavyera’da ya da İtalya’da olabilirdin, seni bulduklarında İtalya sınırına sadece beş kilometre uzaklıktaydın.”

“Çok üzgünüm. Sana sadece ona söylediklerimi söyleyebilirim.”

“Şimdi bana her şeyi bir kez daha anlatacaksın.”

“Hepsini yeniden yaşayamam.”

“Lütfen, bunu Mark için yap.”

“Benim hikâyem onu mahvetti, seni de mahvedecek.”

Blum gaz veriyor, yine. Başında kask var, kendine deri giysiler satın aldı. Çocukları var. Tekrar tekrar hatırlatıyor bunu kendine, ölmek istemiyor, yaşamak istiyor, kendine dikkat etmek zorunda, Uma ve Nela için. Kask bu yüzden, deri bu yüzden. Yine de gaz veriyor. Hızla otobandan, köprüden geçip Ötz Vadisi'ne ilerliyor. Kasabaya varana dek yukarılara uzanan pek çok viraj, düşünmek için pek çok viraj var, sadece yirmi dakika sonra belki orada bulacak cevapları. Dünya'nın ona anlattığı her şeyin başlangıcı o kasabada. O otelde, beş yıl önce, personele ayrılan binada. Biri bir şeyler biliyor olmalı, biri onun yokluğunu hissediyor olmalı.

Blum hız sınırından iki kat daha hızlı sürüyor. Tirol'un küçük bir kasabası olan Ötz'den geçiyor, uçarcasına ilerliyor, yol kenarında yadırgayarak başını sallayanları görmezden geliyor, kasabayı şimşek gibi geride bırakıyor. İlerlemeli, Sölden'e gitmeli çabucak. Mark bir şey buldu, Blum bunu biliyor. Dünya'nın haklı olduğunu biliyor, hiç şüphesi yok. Üzerlerinde dini tasvirler olan sütunların yanından hızla geçiyor, kıvrılan yollar yukarıya tırmanıyor, Dünya'nın başına gelen her şey önüne seriliyor, Blum'un içine doğuyor. Olanların o yaralı kadında yarattığı korku, yılgınlık. Süreceği, hiç bitmeyeceği, bir daha asla kaçamayacağı korkusu. O adamların bataklıkta debelenen herkesi öldürecekleri, her şeyi yok ediverecekleri

korkusu. Neredeyse bütün gece boyunca Blum onun korkusunu dindirmeye çalıştı, saçlarını okşadı ve onu dinledi. Dünya Mark'la konuşurken söylemediği detayları, onu gözyaşlarına boğan, korkunç şeyler anlattı. Onu Blum'un kucagında uyuyakalana dek dinmeyen gözyaşlarıyla kollarına sığınmaya iten şeyleri. Korkutucu, kötü bir masal, Dünya'nın başrolünü oynadığı dehşet verici bir film. İçinde o fotoğrafçının da olduğu beş adamı konu alan bir korku filmi.

Beş adam. Fotoğrafçı, rahip, avcı, aşçı ve palyaço. Dünya onları tarif etti, hepsini. Ona yaptıklarını, her şeyi hatırlamaya çalışıyor, Blum'a yardım etmek istiyordu. Fotoğrafçının çektiği tüm resimleri teker teker anlattı. Ne kadar hevesli olduğunu, işinden, projesinden nasıl da tutkuyla söz ettiğini. Hepsi birer sanat eseriymiş, ünlü olmak istediği fotoğraflar, eşsiz görüntüler, acı üzerine kompozisyonlar. Coşkuyla bahsediyordu diğerlerine, böbürleniyor ve kudurmuşçasına sürekli fotoğraf çekiyordu. Youn'un yüzü, rahip onu arkadan düzerken. Youn'un çılgınlıkları, açık ağzı, çaresizlik. Ve Ilena, artık hiçbir şey acı vermediği için boş bakan gözleri. Ne kadar sert becerirlerse becersinler, içine ne çok girerlerse girsinler, palyaço ona ne çok vurursa vursun, yumruklarını karnına ne çok indirirse indirsın önemi yoktu, o gözlerde sadece boşluk vardı. Sadece boş bakan, bilinçsiz gözler. Adam nasıl da keyif alıyordu gördüklerinden. Fotoğrafçı, dakikalarca bundan, o anların, o görüntülerin ne kadar eşsiz olduğundan söz ediyordu. Ne kadar doğal ve yapmacıksız, son derece gerçek. Dünya'yı masanın ayağına sıkıca bağlayıp ona tecavüz etti. Fotoğraflarını çekti. Dünya başını yana çevirdiğinde ona vurdu.

“Sana bunu yaparken fotoğraf mı çekiyordu?”

“Evet.”

“Çıplaktın yani?”

“O sadece yüzleri çekmişti.”

“Sadece yüzleri mi?”

“Bundan gurur duyuyordu. Bu fikirden. Böylece çok başarılı olmayı umuyordu.”

“Sadece yüzler ha?”

“Evet. Çıplak olup olmamamız fark etmiyordu.”

“Pornografi değil yani?”

“Hayır. Sadece acı.”

“Pislik herif.”

“Evet.”

“Peki diğerleri de ona katılıyor muydu? Bundan memnunar mıydı? Kimse bir şey demiyor muydu?”

“Hayır, demiyordu. Hepsinin hoşuna gidiyordu. Bize yaptıkları şeyin kalıcı hale getirilmesi. Yüzlerimizde görülebilecek olması. Her şeyin.”

“Kaç yaşlarındaydı?”

“Kırk yoktu.”

“Sesi nasıldı?”

“Yumuşak. Sempatik. Ama sadece sesi öyleydi, başka hiçbir şeyi değil.”

“Başka ne diyordu?”

“Binlerce şey.”

“Ne?”

“Öldüğümde fotoğrafımı çekeceğini.”

“Ne demek istiyordu?”

“Ne dediyse onu.”

“Seni öldürmek mi istiyordu?”

“Beni öldürene dek arkadan becereceğini söyledi. Sonra bir fotoğraf çekecekti. Dudaklarımın fotoğrafını. Dudaklarımı çok güzel buluyordu. Öldüğümde dudaklarımın fotoğrafını çekmek istiyordu. Beni öldürene dek becerdikten sonra. Dudaklarım artık kıpırdamadığında.”

“Artık buradasın, Dünya.”

“Benden geriye hiçbir şey kalmadı.”

“Tüm bunlar için çok üzgünüm. Ama kaçtığın, burada olduğun için de öyle mutluyum ki.”

“Artık yapayalnız olmanın sebebi benim.”

“Hayır, sen değilsin.”

“Elbette benim.”

“Onu onlar öldürdü, sen değil.”

“Sonunda bana inanıyor musun?”

“Evet. Ve seni koruyacağım, Dünya.”

Blum onu kucakladı. O anda bu dünyada hiç kimsenin Dünya’dan daha çok ihtiyacı yoktu onun kollarına. Hiç kimse ondan daha çaresiz, daha yaralı değildi, kimse ondan daha çok gözyaşı dökmüyordu. Bir anda tutamaz oldu kendi yasını, o an sadece o vardı. Kucağındaki Dünya, parçalanmış, lime lime edilmiş Dünya. Dünya’nın bütün vücudu tir tir titriyordu, her kelimesinde korku vardı, her hatıra acı veriyordu. Blum sıkıca sarıyordu onu, Dünya inliyordu acıdan. Derken titreye titreye uykuya daldı.

Blum motosikletin üstünde, onu bulmak zorunda. Fotoğrafçıyı. O, Mark’ın ölümünden sorumlu olan beş adamdan biri. Her şeyi çözecek olan o. Mark çok yaklaşmıştı, ölümüne sebep olacak kadar çok. Tesadüf değil, dedi Dünya. Tesadüf değildi Rover, biri bundan sorumluydu, biri infaz emri verdi. Mark ölmeliydi, fotoğraf makineli adamın izini buldu, binlerce kez deklanşöre basmış olan adamın. Fotoğraf çekiyor, taddını çıkartıyor, beş yıl boyunca o dehşeti belgeliyordu. Çılgınlıkları sonsuza dek kâğıda kazındı, çaresizlik, bir yerlerde bir suçun delilleri gizleniyor, bir yerlerde gizleniyor Dünya’da olmayan deliller. O dehşet Blum’u harekete geçiriyor. Ne kadar hızlı sürerse sürsün orada.

Dağ yolunda saatte yüz altmış kilometre hızı. Kaygı duymuyor, bir an bile. Sadece öfke. Ölüm korkusu yok, o adamlardan korkmuyor, yalnızca nefret ve altındaki yol var, tekerler ve önünde uzanan, onu bekleyen her şey. Sölden. Ardında bıraktığı, Mark. Onların Dünya'ya yaptığı her şey, o şiddet, o âcizlik. Blum onları bulacak, Blum Rover'de kimin oturduğunu araştırıp bulacak. Soru sormaktan vazgeçmeyecek, kendini buna adayacak ve bu işin peşini asla bırakmayacak.

Blum Sölden'e giriyor. Her yerde kapalı oteller, boş sokaklar. Kış aylarında kalabalıkların kaldırımlarda fink attığı yer şimdi bomboş. Bu kasaba Tirol'daki pek çok diğer turistik yer gibi sadece kışın canlanıyor. Yaz turizmine teşvik için ne çok çaba gösterilirse gösterilsin turist gelmiyor. Çoğu otel sahibi üç beş müşteri için yemek pişirmektense oteli kapatmayı tercih ediyor. Sölden, turizm merkezi, kayakçıların Mekke'si, birkaç yıldır zengin Rusların da uğrak yeri. Fakat şimdi onlardan eser yok, altın sarısı kayak tulumları, üç haneli bahşişler, müziğin ve sarhoşların doldurduğu çardak barlar yok. Hiçbiri, sadece pistlerdeki otlar... Ne yana bakacak olsan, manzaranın ardında bir yerde تنها, çirkin, boş, göze batan mimari yapılar. Kar ve buz kütlesi, sanki daima orada duruyor gibi, vadinin ta gerisinde. Sadece bir dağ, diye düşünüyor Blum. Sadece bir dağ, sonra hızlı adımlarla etrafta dolaşıyor. Kapalı barlar, yön tabelalarında otellerin adları dağ manzaranı ve çiçeklerinden alınma: Alpenblick, Edelweiß, Bergblick, Alpenrose, Felseneck, Zirbenhof, Lerchenhof, Rosenhof. Ve sonra Annenhof, teleferik asansörlerinin yanındaki park yerinin arkasında. Her şey ne kadar terk edilmiş, nasıl da hüzünlü. Burada yaşamamanın hayali, kışı bekleyiş, hep yarım kalan bu hayat, kapalı dükkânlar, uyuyan bir kasaba. Blum'a doğru yürüyerek gelen iki kişi kaybolmuş gibi görünüyor. İki ihtiyar yaz günü boş park yerinden geçiyor. Na-

sıl da çıkıyorlar basamakları. Annenhof'a, açık olan az sayıda otelden birine doğru. Her şeyin başladığı otel. Blum motosikleti park ediyor.

Holden geçip bara giriyor. Önce barmen. Keyifle bir bira içerken konuşacak onunla, resmiyete girmeden, belki flört edecek. Artık ne gerekirse. Blum ancak daha fazlasını öğrendiğinde o otelden çıkacak. Otelin satılmış olduğundan fazlasını. Blum gevezelik, dedikodu peşinde, kirli çamaşırları ortaya dökmek niyetinde. Başka türlü bir şey öğrenemez insan. Mark bunu hep söylerdi. Yüzünde bir tebessümle oturuyor ve sipariş veriyor. Barda tek başına. Otelde yalnız olduğu hissine kapılıyor neredeyse. Barmen bardakları parlatıyor, Blum'la geçmiş hakkında konuşmak dışında yapacak hiçbir işi yok.

“Bir bira, lütfen.”

“Büyük mü olsun?”

“Kesinlikle.”

“Uzun yoldan mı?”

“Küçük bir tur sadece.”

“Burası güzel, değil mi?”

“Güzel mi buluyorsunuz?”

“Siz bulmuyor musunuz?”

“Hayır.”

“O zaman neden buradasınız?”

“Siz neden buradasınız? Aksanınıza bakılırsa Doğu Almanya'dansınız, buraya çok yakın olduğu kesinlikle söylenemez.”

“Burada iş imkânı var. Ayrıca sizin gibi hoş hanımefendilere hizmet edebiliyorum.”

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Üstelik bira da Doğu Almanya'dan.”

“Neden?”

“Patron Doğu Almanya’dan.”

“Ciddi misiniz?”

“Sizce kötü mü?”

“Aslında evet.”

“Neden?”

“Eskiden Almanlar burada müşteri idi.”

“Hâlâ öyleler.”

“Ama şimdi onlara Almanlar hizmet ediyor.”

“Ne var bunda?”

“Lütfen beni yanlış anlamayın, burada iş bulmanız, burada olmanız iyi bence. Sadece, artık bu işi yapmak isteyen Tirolluların olmamasına şaşırdım.”

“İyi de eskiden de böyleydi.”

“Öyle miydi?”

“Burada Romanyalılar çalışırdı. Doğu Bloku’ndan bir sürü insan gelirdi, Tirollulara eskiden de pek rastlanmazdı buralarda.”

“Doğu Bloku’ndan insanlar mı gelirdi?”

“Evet.”

“Yasal yollarla mı?”

“Hayır.”

“Kaçak işçiler yani?”

“Otelin kapatılmasının nedenlerinden biri de bu olsa gerek.”

“Öyle mi?”

“Bilmem. Bir doğulu ne bilebilir ki. Ben o zamanlar burada bile değildim.”

“Doğulular iyidir.”

“Şu anda bunu sadece sizi yabancı düşmanı olarak görmem için söylüyorsunuz.”

“Doğru.”

“Espritüelsiniz.”

“Öyle miyim?”

“Ve oldukça iyi görünüyorsunuz.”

“Bir müşteriyle flört ediyorsunuz.”

“Başka ne lüksüm var ki? Lütfen bu zavallı doğuluyu bağışlayın.”

“Sorun değil.”

“Teşekkür ederim. Bu güzel tebessüm için de.”

“Ne zamandır buradasınız?”

“Üç yıldır.”

“Öyleyse eski patronun yanında çalışmadınız?”

“Hayır, bu binadaki hiç kimse çalışmadı. Tüm çalışanları değiştirdiler. Muhtemelen kimse onun dümen suyunda gitmek istemedi.”

“Üzüldüm. Beş yıl önce burada çalışmış biriyle mutlaka konuşmam gerekiyordu.”

“Neden?”

“O zamanlar bir barmene âşıktım. Ancak bunu çok geç fark ettim ve şimdi onu nerede bulabileceğimi bilmiyorum.”

“Ne kadar romantik.”

“Evet, öyle. Belki siz bana yardımcı olabilirsiniz, değil mi? Kim bir şeyler biliyor olabilir? Bu yörenin yerlilerinden burada çalışmış olan var mı? O zamanlar burada çalışanları tanıyan biri mutlaka vardır.”

“Açıkçası otel bir gecede boşaltıldı, personelin dörtte üçü kayıtlı değildi, eski patron tüm bunları pek ciddiye almadı.”

“Şimdi eyalet hükümeti üyesi.”

“Duydum. Adam tam zamanında köşeyi döndü. Doğu Almanya’dan bir yatırımcı fırsatı değerlendirdi, her şey yıldırım gibi olup bitti. Sanırım bu Schönborn, burada kalmasını olanaksız kılacak kadar çok pisliğe bulaşmıştı. Hatta mümkün olsa büyük ihtimalle hapse atarlardı onu. Ama paçayı kurtardı.”

“Bunlar kasabada anlatılanlar, değil mi?”

“Öyle.”

“Peki, başka?”

“Kayda değer bir şey yok, hepsi zırva. Buradaki eski kapıcının yaydıkları. Schönborn’dan hoşlanmaz, bu yüzden onun hakkında demediğini bırakmaz. Üstelik adamcağız biraz fazla içer, dolayısıyla haklı olarak kimse ona inanmaz. Hepsi zırva. Bu nedenle sessiz kalmayı tercih ediyor ve gerçeklerin dışındakilerle ilgilenmiyorum.”

“Ne anlattı ki?”

“Hiçbir fikrim yok, bunu kendisine sormalısınız, ama dikkatli olun, adam biraz kafadan kontak.”

“Öyle mi diyorlar?”

“Eskiden buraya, benim barıma sık sık gelirdi, onu bizzat tanıdım. Naralar atıp dururdu burada. Berbat hayatından Schönborn’u sorumlu tutardı. Ona kalsaymış, oteli bir güzel idare edermiş. İyi adam ama biraz megaloman.”

“Onunla konuşmayı çok isterim.”

“Muhtemelen vaktinizi boşa harcamış olursunuz. Bir zamanlar erkek arkadaşınızın nerede olduğuna dair bir fikri vardıysa bile şimdiye çoktan unutmuştur.”

“Yine de denemeye değer, değil mi?”

“Şimdi beni burada tek başıma bırakıp gidecekseniz değmez.”

“Üzgünüm, canım.”

“Çok kötüsünüz, beni burada böylece bırakıp gidemezsiniz.”

Blum gülümseyerek oturduğu yerden kalkıyor. Barmene yolu sorup oradan çıkıyor. Otelin etrafına, personel binasına, her şeye uzun uzun bakıyor. Üç insanın kimsecikler görmeden, gecenin ortasında bir arabaya bindirilişini hayal ediyor. Cennetten adam kaçırma. Cennetten cehenneme. Ve Blum o cehennemin nerede olduğunu bulacak. Motosiklete binip yola koyuluyor.

Birinci katta bir oda. Her yer dökülüyor, güç bela buldu girişi. Binanın etrafı çöp yığınlarıyla dolu, çökmek üzere olan dışarıdaki merdivenden yukarıya çıkıyor ve kapıyı tıklatıyor. Işık yanıyor, içeride, onu duyabiliyor, buna rağmen adamın kapıya gelmesi biraz zaman alıyor. Blum'un kaybedecek hiçbir şeyi yok, merak ediyor, bu adamın söyleyecek neyi var, bilmek istiyor. Ne olursa olsun, kırışık eller, sert içki, her yerde şeytani yüzler, eli boş dönmekten iyidir.

Adı Sebastian Hackspiel. Blum karşısına, eski, yırtık pırtık bir koltuğa oturuyor. Odada ilerlerken iğrenmemek, bir an önce adamın ona gösterdiği yere oturmak için zorladı kendini. *Bana Hackspiel de.* Blum'un ondan ne istediği sorusu üzerinde pek durmadı, sadece kapıyı açtı ve Blum onu koridor boyunca en dipteki odaya kadar takip etti. Blum meslek hayatı boyunca pek çok şey gördü, merhumları alıp götürmek için yüzlerce evde bulundu, önceden uyarılmadığından defalarca özel odalara dalıverdi, başka insanların yaşamını pek çok kez olduğu gibi gördü. Ama Sebastian Hackspiel'in ona sunduğu bu yürek hoplatan manzaranın eşi benzeri yoktu. Bu bina, bu oda, duvarlardaki maskeler, elinde bir oymacı bıçağıyla bu kırış kırış, acınası adam. Her yerde talaş, boya tekneleri, fırçalar, bıçaklar, odun parçaları, sigara izmaritleri. Ve şişeler. Bira ve sert alkollü içkiler. *Bir tane ister*

misin, diye soruyor. Blum gülümsüyor ve evet, diyor. Hiç duraksamadan bardağı başına dikiveriyor ve onun bardağı tekrar dolduruşunu seyrediyor.

“Bir şeytan yüzünden geldin, değil mi?”

“Hayır.”

“O zaman şansına küs, küçük hanım, ben sadece şeytan maskesi yapıyorum.”

“Sizinle Annenhof hakkında konuşmak istiyorum.”

“İyi bir şeytan hakiki olandır. İyi, ardına dek açık bir ağız, muntazam bir dil ve doğru dürüst boynuzlar. Kusursuz bir şeytan kalıcı olur.”

“Çalışmalarınızı beğeniyorum.”

“Onlar çalışma değil, şeytan.”

“Şeytanlarınızı beğeniyorum.”

“Sen, demelisin.”

“Şeytanlarını beğeniyorum.”

“Bunlar iyi şeytanlar. Elişi, anlarsın ya. Sevgim olduğu gibi onların içinde. Her şeytanda tüm kalbim.”

“Görülüyor.”

“İyi kız.”

“Şeref.”

“Demek Annenhof hakkında konuşmak istiyorsun. Neden?”

“Kocam öldüğü için.”

“Peki, Annenhof’un bunda suçu var mı?”

“Bir anlamda, evet.”

“Üzüldüm. Kocana olan şeye. Öldüğüne.”

“Evet.”

“Ne bilmek istiyorsun, küçük hanım?”

“Her şeyi. O zamanlar, otel devredilmeden önce olup biten ne varsa. Kaçak çalıştırılan işçileri ve kaçak göçmenleri.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Eski bir çalışan bana bundan söz etti.”

“Kim?”

“Dunya. Bir Moldovalı.”

“Tanımıyorum. Öyle çok göçmen vardı ki personel binası tamamen o yabancılarla doluydu.”

“Belki hatırlarsın. Hoş bir kadın, siyah saçları, koyu renk gözleri var, aşağı yukarı bir altmış boyunda ve odada Ilena adlı bir kadınla kalıyordu. O da bir Moldovalı.”

“İsimlere hiç dikkat etmezdim, küçük hanım. Yapacak başka işlerim vardı, binayla ilgilenmek zorundaydım.”

“Ama onların kaçak olduklarını biliyordun, değil mi?”

“Tabii ki.”

“Ve hiçbir şey söylemedin.”

“Schönborn susmamız için bize iyi para ödedi.”

“Size mi?”

“Bunu bilen herkese. Yine de tüm o masal cüceleri otelde kayıtlı işçi olarak çalıştırılıysaydı mecburen onlara ödenecek olan paradan kat kat azdı. Onlar karın tokluğuna çalışıyorlardı, burada, bizim güzel Tirolumuzda kalmalarına izin verildiği için mutluydular. Sessiz ve terbiyeliydiler, personel binasından hiç çıkmazlardı.”

“Sen onu ihbar ettin, değil mi? Schönborn’u. Neden?”

“Çünkü beni birdenbire ortada bıraktı, ağzıma sıçtı, o barakayı bir Alman’a satıp ortadan sıvıştı.”

“Peki sence, senin için ne yapmalıydı?”

“Ben her zaman çenemi kapalı tuttum, her zaman yanındaydım, her şeyi o bok yığını için yaptım. Sonra o adi herif elime beş yüz avro tutuşturdu ve haydi, güle güle, dedi.”

“Çok az, değil mi?”

“Bu pis bir şaka, arsızlık, aşağılamaydı. Ben her zaman onu kolladım, ben olmasaydım hiçbir iş yürümezdi.”

“Yani sen Annenhof’taki iyilik meleğiydın, öyle mi?”

“Evet.”

“Schönborn’un karanlık işlerini destekledin.”

“Eee?”

“Neden?”

“Para için. Bak etrafına.”

“Peki, ya kaçaklar?”

“Hepsi iyi durumdaydı, geldikleri yerden yüz kat daha iyi. Özel havuzları bile vardı.”

“Biliyorum.”

“İyi.”

“Ya Hackspiel...”

“Ne?”

“Bana bir içki daha ver.”

“Ne kadar istersen, küçük hanım.”

“Buraya seni yargılamak için gelmedim.”

“Bu daha da güzel olurdu.”

“O otel hakkında kesinlikle daha fazlasını öğrenmek zorunda olduğum için buradayım.”

“Ama bu biraz masraflı olur.”

“Ne kadar?”

“İki yüz.”

“Değer mi?”

“Mutlaka.”

“Öyleyse, şerefine. Başla bakalım anlatmaya.”

“Ayıp kaçır.”

“İki yüz avro için çekingenliği bir kenara bırakabilirsin.”

“Domuzlar bile bu hikâyeyi dinlemek istemez, illa duy-mak istiyorsan söyleyeyim, Schönborn bodrumda kerhane iş-letiyordu.”

“Ne?”

“Doğru duydun. Bir kerhane. Orosplar ve onları düzenler işte. Küçük hanım, ayıp kaçır demiştin sana.”

“Bir kerhane mi?”

“Masaj salonu adı altında.”

“Ama değildi, öyle mi?”

“Üst düzey fuhuş yuvasıydı. Anlarsın ya, büyük vurgun.”

“Oraya hiç gittin mi?”

“Ne yazık ki hayır. Keseme uygun bir şey yoktu. Kadınlar özenle seçilmişti, müşteriler aşağıda bir servet bırakıyordu.”

“Aşağıda mı?”

“SPA’da, yani sağlık ve güzellik merkezinde.”

“Fuhuş?”

“Doğru.”

“Kim diyor?”

“Ben diyorum.”

“Başka kim?”

“Kimse ağzını açıp da başını belaya sokmak istemez, küçük hanım. Vaktiyle bunu bilenler şimdi bu konuda konuşmak istemezler, anlıyor musun?”

“Neden istemezler?”

“Bir zamanlar kerhaneye gittikleri ve kerhaneler karıları tarafından pek sevilmediği için.”

“Yani bu, buranın yerlilerinin de masaj yaptırdığı anlamına geliyor, değil mi?”

“Aynen öyle.”

“Ama kimler, bilmiyorsun tabii. Fuhuş yapıldığını kanıtlayamazsın da.”

“Fuhuş yapıldığını biliyorum, yıllarca Annenhof’ta her işe koşan enayi bendim.”

“Buna rağmen söylediklerini doğrulayacak birinin adını veremezsin bana, öyle mi?”

“Kasabada savaş çıksın istemiyorum, küçük hanım. Ama sana şunu söyleyebilirim ki bodrumda işler yıllarca tıkırında gitti. Ve her şey sarpa sarmadan hemen önce Schönborn oteli sattı. Adam resmen kokusunu aldı, satmasaydı, muhtemelen iki aya kalmadan her şey kötüye gidecekti. Kaçak işçiler, kerhane ve daha neler neler...”

“Yani dedikodu dışında bir şey yok, öyle mi? İki yüz avro için bu çok az, üzerine biraz daha bir şeyler eklemelisin.”

“Bir içki daha alabilirsin, illa fazlasını istiyorsan. Şerefe, küçük hanım.”

“Bir fotoğrafçı arıyorum.”

“Dediğim gibi, burada sadece şeytanlar var, burada fotoğrafçı bulamazsın.”

“Bir şekilde Annenhof’la bağlantısı olan bir fotoğrafçı. Ak-lına gelen bir şey var mı?”

“Bak bu kolay, bu konuda sana seve seve yardım edebilirim.”

“Gerçekten mi?”

“Schönborn’un oğlu fotoğrafçı. Memleketini ziyarete gelmişken bir iki masaj yaptırma zevkine erdiğinden eminim. Burnu havada bacaksız. Edwin adı.”

“Schönborn’un oğlu fotoğrafçı mı?”

“Evet, senin sorunun ne, küçük hanım?”

“Bu kadar kolay olabilir mi?”

“Ne demek istiyorsun bilmiyorum, ama evet, Schönborn’un oğlu fotoğrafçı. O küçük sanatçının Innsbruck’ta bir atölyesi var. Her şeyi babası finanse ediyor, işe yaramaz herifin biri.”

“Hackspiel.”

“Ne?”

“Müthiş, bana çok yardımcı oldun, iki yüz avro senindir.”

“İyi. O zaman buna içelim.”

“Evet, içelim.”

Blum içiyor. Öyle şaşırtıcı ki. Bu kadar kolay olabileceği hiç aklına gelmemiştir. Onun otelin eski sahibinin oğlu olduğu, en azından böyle bir ihtimalin olduğu. Fotoğrafları çeken adam, o beş sapıktan biri, belki de Mark’ın katili. Dünya otelde çalıştığı sırada sık sık orada kalıyordu, *hafta sonları geliyordu*, diyor Hackspiel. Arkadaşlarıyla bir fıçı bira açı-

yordu, dağlarda parti, patronun oğluydu ve ona göre de davranıyordu. Hackspiel ondan tiksiniyor, hakkında olumlu tek kelime bile etmiyor. Edwin Schönborn patronun oğluydu, nazlıydı, şımarıktı. Hackspiel hikâyeler anlatıyor ama hiçbir Schönborn'u katil yapmıyor. Yine de Blum ters bir şeyler olduğunu, bir şeylerin doğru olmadığını, doğru iz üzerinde olduğunu hissediyor. Hackspiel bir içki daha ikram ediyor ve bir şeytan maskesi satın alması için onu ikna etmeye çalışıyor. Blum sadece gülümsüyor. Alkol içindeki her şeyi ısıtıyor, heyecanlı, bir sonraki adımı planlıyor. Edwin Schönborn'u ziyaret edecek, onunla konuşacak. Bununla bir ilgisi olup olmadığını araştırıp bulacak. Ya da her şeyin sadece tesadüf olup olmadığını.

Blum içmeye devam ediyor. Eve nasıl döneceğini düşünmüyor, yırtık pırtık kanepede oturuyor ve şeytan oymacısını dinliyor. Söylediği şeylerin çoğu zırva, bunu seziyor, yine de pek çok şey gerçek olmalı. Bu kaçık ihtiyar belki de Blum'u bir anda hedefe ulaştırdı, en kolay çözüme inanmak istiyor, Mark'ın da öyle yaptığını tahmin ediyor, en akla yakın olandan araştırmaya başladığını. Edwin Schönborn'un Dünya ve diğerlerini kaçırmak için yeterince imkânı vardı, binayı avucunun içi gibi biliyordu, onları bayıltmak için fırsatı vardı, yakınlarındaydı. Dünya oradaydı, o oradaydı. Ilena ve Youn. Nasıl kaçıracağını planlama ve kimsenin dikkatini çekmeden planını uygulama imkânı vardı. Edwin Schönborn, Tirol'un en nüfuzlu adamlarından birinin oğlu. Blum ona gidecek yarın. Etrafındaki her şey dönüp durmayı keser kesmez.

Yedi sert içki. Ağzına kadar dolu, büyük bardaklar. Blum artık motosiklet süremez. Gitmek istiyor ama Hackspiel onu alıkoyuyor, motosikletin anahtarını elinden alıp gerisine geri kanepeye itiyor onu. *Küçük hanım, burada kalıyorsun, di-*

yor. Sonra huzur içinde bir şeyler oymaya devam ediyor. Blum Karl'ı arayıp kısaca ondan çocukları yatırmasını, Dünya'yla ilgilenmesini rica ediyor. Bir aksilik olduğunu, lastiğinin birinin patladığını, sabaha kadar beklemek zorunda olduğunu, endişelenmemesini ve kızları onun yerine öpmesini söylüyor. Sonra öylece uzanıyor ve oymacı bıçağının yumuşak çam ağacına batışını seyrediyor. Bir saati aşkın süre sonra bir şeytan çıkıyor ortaya, ağaç odun olmaktan çıkıyor, Blum'un gözleri onun nasıl biçimlendiğini, ağzını ardına dek yavaş yavaş açtığını, dişlerini gösterdiğini görüyor. Bir şeytan dünyaya geliyor, şeytanlar aldı Dünya'nın hayatını. Maskeli adamlar. Yüzü olmayan, adı olmayan adamlar, kim oldukları bilinmeyen, onlar her yerde, duvarlarda, Blum'un kafasında, gözlerini kapatmaya korkuyor. Birdenbire her şey dönmeye başlıyor, gözlerini açık tutmak için ne kadar çabalarsa çabalasın olmuyor artık. Kirpikleri öyle ağır ki, şeytanlar onları aşağıya doğru bastırıyor. Derinlere, iyice. Ta ki her şey kararana dek.

Blum emniyet binasının önüne park ediyor. Uyandığından beri başka bir şey düşünemiyor. Yardıma ihtiyacı var, bundan emin, tümüyle bakıldığında bu mesele onun tek başına üstesinden gelemeyeceği kadar büyük. Bildikleri, Dünya'nın ona anlattıkları, Mark'ın kayıtları. Massimo'yla konuşmak, ona açılmak zorunda. Gözlerini açtığından beri bunu düşünüyor, bildiklerini ona söylemek zorunda, tek başına baş edemez, baş etmek de istemiyor. Dayanmak, sırtını dayamak istiyor, her şeyi onun ellerine bırakmak istiyor. Bir sonraki adıma o karar vermeli, deşmeli, kendisi geri çekilmek, çocuklarıyla, Dünya'yla ilgilenmek istiyor. Onun için iltica başvurusu yapmak, belki ona bir iş bulmak.

Gözlerini açtığında hava hâlâ karanlıktı. Hackspiel elindeki ağacı oyarken bir ara sandalyeden düşmüş olmalı. Yerde yatıyor, kollarını, bacaklarını iki yana açmış, yüksek sesle horluyordu. Bu gürültü Blum'u uyandırmış, onu rüyalarından çekip almıştı. Ona teşekkür borçluydu, çünkü rüyaları tüyler ürperticiydi. O perişan evde Hackspiel'in yanında uyanmak kurtuluş gibiydi. Derin derin nefes aldı ve ona ısırap veren şeylerden silkinmeye çalıştı. Usulca kalktı, Hackspiel'in göğsünün üzerine iki yüz avro bıraktı ve evden çıkıp geceye doğru yürüdü. Saat sabahın beşiydi, dışarıda

kimsecikler yoktu, Blum otobanda tek başınaydı. Sadece düşünceleri ve Innsbruck'a yaklaştıkça giderek daha da somutlaşan kararı. Fotoğrafçıyı tek başına aramak tehlikeliydi, bu insanların ne kadar ileri gidebileceklerini biliyordu. Dünya en kötüsünü düşünürken, bir cinayet daha işlemekten çekinmeyeceklerini söylerken muhtemelen haklıydı. Blum eve, çocuklarına gitmek istiyordu, onları tehlikeye atmak istemiyordu, olabilecek daha başka şeylere engel olmak istiyordu. Onları korumak zorundaydı, Karl'ı, Reza'yı, ona en yakın insanları. Mademki her şey gerçektir, o zaman her şeye burnunu sokmaktan vazgeçmeye mecburdu. Massimo'ya gitmeliydi, hemen, Tirol'un tepelerinde saatte iki yüz kilometre hızla ve baş ağrısıyla.

Emniyetin giriş kapısında onu sordu. Blum gece nöbetinde olduğunu biliyor, dün, Sölden'e gitmeden hemen önce telefonda konuşmuşlardı. Ona haber verdi. Massimo onun için her şeyi yapar, bunu biliyor. İki eli kanda olsa yardımına koşar. Karısını, şu ana kadarki hayatını bırakır gelir. Öyle bakıyor ki Blum'a, öyle dokunuyor ki. Blum biliyor. Ve onun yanında olduğunu bilmek hoşuna gidiyor. Çaresiz ve yaralı olduğunda orada bir omuz olduğunu bilmek. Omuzlar, kollar, eller. Blum merdivenlerden yukarıya, ikinci kata çıkıyor, bildiği bir yer burası. Mark sık sık getirirdi onu buraya. Yaramaz çocuklar gibi korkuluklardan aşağı kayardı Blum. Mark peşi sıra koşarak inerdi basamakları. Blum Massimo'nun ofisinin kapısını açıyor ve ona sürpriz yapıyor. Onun o aydınlık yüzünü görmek, sarılışını hissetmek öyle mutlu ediyor ki Blum'u. *Bana yardım etmelisin*, diyor.

Blum'un birlikte köşedeki bir kafeye gitmek için ısrar etmesine gerek kalmıyor. Massimo onu gördüğüne seviniyor, kafasındaki şeytanları, Dünya'nın onun zihninde yeşerttiği

görüntüleri kovalıyor. Massimo'yu görmek iyi geliyor. O küçük pastanede onun yanında oturmak. Blum titrediğinden Massimo elini tutuyor onun. Elini çekmiyor ve Massimo diğer eliyle Blum'un yüzüne düşen saçlarını okşayarak yüzünden çekiyor. Blum nereden başlaması gerektiğini düşünüyor. Ona ne söylemesi gerektiğini. Tüm o inanılmaz hikâye kahvaltıda. Baş ağrıyor, su içmeli, her şeyi ona anlatmalı, şimdi. En başından. Dikkatlice başlıyor, Mark'ın çalışma odasıyla, onun eşyalarını düzenlerken kayıtları nasıl bulduğunu, o kadının yabancı sesiyle. Massimo dinliyor. Önce hiçbir şey söylemiyor, dikkatle dinliyor, Blum'un sözünü kesmiyor. Blum'un nereye varacağını henüz bilmiyor. İçinden çıkamadığı şeyin ne olduğunu. Dünya'nın adını söylediği ana dek sadece dinliyor. O anda sevecen bir tavırla kesiyor sözünü ve korkularını dindiriyor. Blum'un içinden, Mark'ın telefonunda kayıtlı olanları anlatmak gelmiyor artık. Dünya'yı bulduğunu, onunla konuştuğunu, Dünya'nın şu anda Blum'un evinde oturmuş, onun dönmesini beklediğini de. Sölden'e gittiğini ve bunu Dünya'ya yapan adamlardan birinin fotoğrafçı Edwin Schönborn olduğunu tahmin ettiğini ona söylemek içinden gelmiyor. Mark'ın ölümünün muhtemelen kaza değil, cinayet olduğundan söz etmek hiç gelmiyor. Bunların hiçbirinden bahsetmek gelmiyor içinden çünkü Massimo her şeyi tersine çevirip karanlık ve kasvetli her şeyi yine rengârenk kılıyor. Blum'u sakinleştiriyor, her şeyin saçmalık olduğunu söylüyor ona. Kadının ne kadar ustaca yalan söylediğini, tüm bunların bir ruh hastasının palavralarından başka bir şey olmadığını söylüyor. Hepsinin yalan olduğunu, Dünya'yı çok iyi hatırladığını, psikiyatri kliniğinin şefi onun halüsinasyon gördüğünü söylüyor. Dünya uyuşturucunun etkisi altındaydı, hastaneden kaçtı, oysa herkes ona yardım etmeye çalışıyordu. Mark. Massimo. Ve daha pek çoğu.

Blum dinliyor. Ağzını açmıyor, söylemek istediği her şe-

yi kendine saklıyor. Dilini yutmuş gibi, sadece izliyor Massimo'yu. Ne dediğini. Mark hakkında. Dünya hakkında. Nasıl da birdenbire değişiyor her şey, Blum'un dünyaya bakışı. İnandığı ne varsa hepsi yalan. Dünya'nın gerçeği söylediğine kayıtsız şartsız inanmak isteyen sadece Mark'tı. Sadece o. Massimo o zamanlar ona bu işin peşini bırakmasını, daha önemli şeylerle ilgilenmesini tavsiye etti, ama Mark peşini bırakmadı. Boşa kürek çekiyordu. Sadece bir kurtarma denemesi daha. Bir tekne de hoş bir genç kadını. Psikiyatri kliniğindeki bir yatakta hoş bir genç kadını.

Blum susuyor. Pek çok şey söylemek istiyordu, ama şimdi sesi çıkmıyor. Dünya'nın anlattıklarının, on dakika öncesine kadar emin olduklarının artık önemi yok. Tek bir düşünce var aklında, susmayan. Herkes onu uyardığı halde Mark neden onunla buluştu? Massimo'nun yüzündeki bu acıma ifadesi neden? Ne biliyor? Mark ne yaptı? Dünya'nın hikâyesiyle hiç ilgisi olmayan bir şeyler mi var? Blum her şeyin altüst olmasından, Mark'ın canını yakmasından korkuyor. Massimo'nun elini tutuyor ve ondan gerçeği söylemesini rica ediyor. Her şeyi göze alıyor. Mark'ın Dünya'yla bir ilişkisi olup olmadığını ona söylemesi gerektiğini, bunu bilmek istediğini söylüyor. Ama Massimo hiçbir şey söylemiyor. Mark'ın onun arkadaşı olduğundan başka. Konuşmaktan kaçınıyor. Mark'ın Blum'u aldatıp aldatmadığından, her şeyi berbat etmek üzere olup olmadığından hiç bahsetmiyor. Blum'dan tüm bunları unutmasını, o kayıtları kayıp bir ruhun akıl almaz kurguları olarak kabul etmesini ve bunu daha fazla kafasına takmamasını rica ediyor. Mark'tan şüphe etmemesini rica ediyor. Bir an bile.

Blum kalkıp gidiyor. Veda etmiyor. Kapının dışına atıyor kendini, nefes almak zorunda, hava almak, az önce ne ol-

duğunu anlamak istiyor. Sadece yürüyor. Adımları birbirini kovalarken, motosiklet olduğu yerde duruyor. Hava. Durmadan yürümek. Massimo'nun bakışları. Mark. Yine her şey karman çorman, Mark yine kalbini paramparça ediyor, yine her şey katlanamayacağı kadar gürültülü, her şey acı veriyor. Hatıraları, paylaşmış oldukları her şeyi tehdit ediyor Massimo'nun söyledikleri ve söylemedikleri. İstemese de zihninde canlandırıyor. Mark ve Dünya bir otel odasında, dördüncü buluşmadan sonra başka ne olabilirdi ki, birbirlerine âşık olmuşlardı, Mark onun acısına ortak olmuştu. Başından beri var olan, bir kurt gibi bedenini kemiren o düşünce işte yine orada. Mark'ın tüm o yıllar boyunca ona asla yalan söylemediğine ne çok inandıysa, şimdi bir o kadar çok şüphe ediyor bundan. Mark artık yok, kendini savunamaz, Blum'u kollarına alıp ona uyanmasını, rüya görmeyi bırakmasını söyleyemez.

Gözyaşları. Günlerdir yoklardı. Blum kendini avutmuştu, Mark'ın yaptığı şeyleri kendisi yaptığı için ona yine yakındı. Onun sürdüğü izin peşinden gitmeyi denedi, hedefleri aynıydı, ikisinin de duyguları aynıydı. Dünya'nın uyuşturucu bağımlısı bir evsizden fazlası olduğuna, ağzından çıkan her kelimenin acımasız gerçekler olduğuna Mark inanmıştı. Blum da. Ve kıskançlığı elini kolunu bağlasa, onu neredeyse soluksuz bıraksa da hâlâ inanıyor. Hatıralarının lekelenebileceği düşüncesi onu uçurumdan aşağı sürüklüyor. Blum hiç durmadan kendine sakinleşmek, doğru düşünmek zorunda olduğunu söylüyor. Şüphelenmemeli Mark'tan, Dünya'dan. Her şey Dünya'nın söylediği gibi oldu. O kadına inanıyor. Mark'a inanıyor. Mark yardım etmek istediği için buluştu onunla, sadece bu yüzden. Massimo ne derse desin. Her şey kulağa ne kadar imkânsız gelirse gelsin. Bütün eyalette bundan, o bodrumun, o adamların varlığın-

dan emin olan tek kişi o olsa bile önemli değil. Blum bunu Dünya'nın gözlerinde gördü. Tıpkı Mark gibi. Bu yüzden şimdi duracak ve arkasını dönecek. Derin bir soluk alıp gerisingeri motosikletine doğru yürüyecek ve evine gidecek. Çocuklarına sarılacak ve o fotoğrafçının telefon numarasını araştırıp bulacak. Dünya'nın hikâyesi için bir delil bulacak, somut gerçeklerle Massimo'yu uydurma bir hikâyeden daha fazlası olduğuna ikna edecek. Mark'ın o kadına merhametten başka hiçbir şey hissetmediğini gösterecek.

Dunya tüm günü yatakta geçirdi. Karl onu sık sık kontrol ediyordu, Nela'nın yatağında yatıyor, pembe yatak örtüsüne iyice sarınıyordu, çocukların kokusu ona kendini iyi ve güvende hissettiriyordu. Saatlerce uyudu, sadece, Karl bir şeyler yemek zorunda olduğu konusunda ısrar edince çıktı çocuk odasından. Blum gece eve gelemeyeceğini söylemek için aradığında Dunya uyuyordu. Karl'ın dediğine göre, saklanacak güvenli bir delik bulmuş yaralı bir hayvan gibiydi neredeyse. Dunya içtendi, misafirperverlikleri için defalarca teşekkür etti, ama yalnız kalmak istiyordu. Çok gerekmedikçe Karl ve Reza'yla konuşmuyordu, çocuklar içinse yüzünde daima bir tebessüm vardı, ama bundan fazlasını veremiyordu onlara. Uma ve Nela'dan Dunya'ya saygı göstermelerini rica etti Karl, annelerinin arkadaşının yorgun olduğunu, uzun süre uykusuz kaldığını söyledi onlara. Başka bir açıklama bulamadı.

Blum beş saat önce eve geldiğinde Dunya hâlâ uyuyordu. Küçük bir çocuk gibi yatıyordu, kıvrılmış, dizlerini karnına çekmiş. Blum yatağın yanında ayakta duruyordu, tıpkı başka zaman Nela orada yatarken yaptığı gibi. Dunya'yı seyreliyor ve içindeki son şüphe kırıntısının da kaybolduğunu hissediyordu. Dunya yardıma muhtaçtı. Orada öylece yatıyordu. Öylesine parçalanmıştı ki. Parçalanmış bir kâğıt gi-

bi. Muhtemelen yıllardan sonra ilk kez doğru dürüst bir yatakta, hiçbir şeyden korkmak zorunda olmadığı, hiç kimse-
nin onun canını yakmadığı, kimsenin onu kovmadığı bir ya-
takta yatıyordu. Yüzü huzurluydu, sıkıca tutuyordu yatak
örtüsünü. Blum kapıyı kapattı ve yukarıya, Karl'ın yanına
gitti. Çocuklar ata biner gibi sırtına çıkmıştı, odanın içinde
dolaşıyorlardı.

Blum acele etmiyor. Çocuklarla baykuşlar yapıyor, küçük
kumaş keseler dikip içlerini kâğıtla dolduruyor ve üzerleri-
ne gözler, burunlar, ağızlar yapıştırma işini çocuklara bıra-
kıyor. Baykuşlar. Çocuklar baykuşları sevdikleri için. Neden-
dir bilinmez, kumaştan yapılmış o küçük baykuşlarla evin
içinde neşeyle koşturuyorlar. *Uçuyoruz, anne. Biz baykuşuz,
anne. Huhuuu. Huhuuu.* İki çocuk, öyle tasasızlar ki. Babala-
rını özlediklerine, onun geri gelmeyeceğini anladıklarına da-
ir hiçbir şey okunmuyor o anda yüzlerinden. Hiçbir şey, sa-
dece baykuşların verdiği mutluluk. Baykuşların uçtukları or-
manın yanıp kül olmasını istemedikleri için, ateşin ortasında
hayatları uğruna koşacak güçleri olmadığı için böyle. Başka
türlü yapamazlar, bu konu hakkında konuşulmasını, hatır-
latılmasını istemiyorlar. Çok acı verdiği için. Kötü ve endişe
verici olduğu için, konuşulur ve hatırlatılırsa küçük kalple-
ri paramparça olacağı için. Doğal yolu, olanları yok saymak.
Ellerinden geldiğince yüzleşip durmamak, acıyla, gözyaşla-
rıyla, baba özlemiyle. Baykuşlarla oynamak, pelüş köpekler
ve kedilerle, resimli kitaplara dalmak ve gülmek. Ellерinden
geldiğince. Çoğu zaman. Sadece bazen ne yapsalar olmuyor.

Dört gün önce Uma yoldaydı. Orada duruyor ve bağıırıyor-
du. Tekrar tekrar. *Baba. Buraya gelmek zorundasın. Lütfen,
baba. Gel.* Tek başına aşağıya yürümüş, ana kapıdan dışa-
rı çıkmış, onun öldüğü yere gitmişti. Bağıırışları olduğu gibi

yukarıya geliyordu. Blum aşağıya koştu ve Uma'yı kucagina alıp sıkıca bastırdı göğsüne. Uma'nın acısını dindirmek için söyleyecek söz bulamadı. İkisi de çaresizdi. O boş yol acı veriyordu. Görünürde hiçbir şey yoktu artık, kan yoktu, her şey hiçbir şey olmamış gibiydi. Mark'tan geriye kalan hiçbir şey yoktu, sadece Uma'nın titreyişi. Gerçek onu korkuttuğu için.

Blum internette Edwin Schönborn'u ararken, ana sayfasında gezinirken ve numarasını çevirirken baykuşlar yapıştırılmış gözleri, burunları ve ağızlarıyla oturma odasında bir o yana bir bu yana uçuyorlar. O fotoğrafçıyla konuşup randevu alırken baykuşlar banyoya konuyorlar. Çok spontane her şey. Bir oyun oynamaya karar veriyor. Övgüler yağdırarak ağına düşürüyor onu, sadece onu istediğini, çıplak fotoğraflar çektiirmek istediğini, onun ülkedeki en iyi fotoğrafçı olduğunu söylüyor, ya siz ya da hiç kimse, diyor. Bir gün bile beklemek istemiyor Blum, bilmek istiyor, hemen. Onunla çekimlerin nasıl yapılacağını görüşmek istiyor, somut bir şeyler düşündüğünü, şu anda tesadüfen şehirde olduğunu, paranın hiç önemli olmadığını söylüyor. Her yolu deniyor ve bir randevu alıyor. Bir saat sonra atölyesinde olacağını söylüyor, fotoğrafçı bunu duyduğuna seviniyor. Gerçekten bu kadar hızlı ilerlemeyi beklemiyordu Blum. Telefonu kapatıyor ve Karl'dan çocuklara yine göz kulak olmasını rica ediyor. Sonra duş alıyor, giyiniyor ve şehre gidiyor.

Çarpıntı. Kaybedecek zaman yok artık. Öğleden sonra. Adres Herzog-Friedrich Caddesi, Altstadt Innsbruck. En iyi yerde, kira bir servet tutuyor olmalı. Blum kapının önünde duruyor ve zili çalıyor. Ağır adımlarla yukarıya çıkıyor. Derin derin nefes alıp veriyor. Sinirlerine hâkim olmaya, sakin kalmaya çalışıyor. Ona önyargılı davranmayacak, sadece onunla konuşacak. Fotoğraflar, nü çekimler, yaptığı iş

hakkında. Ve görüşmeyi kaydedecek, sesini eve götürecek ve Dünya'ya dinletecek. Blum kayıt tuşuna basıyor, derken atölyenin kapısı açılıyor. Edwin Schönborn gülümseyip ona elini uzatıyor.

Olağanüstü güzel bir yer. Eskiden kalma bir kubbe, yüksek tavanlar, her yer bembeyaz, büyük pencereler, beyaz bir deri koltuk. Blum oturuyor. Edwin Schönborn oldukça iyi görünüyor. Bembeyaz dişler, düzgün, pahalı giysiler, bakımlı bir adam, hoş, muhtemelen otuzlarının ortasında, ona kahve ikram ediyor. Atölye muhteşem, tek bir büyük mekân, çekimler için kullanılan bir yer, çalışma masaları, koltuklar, makyaj masaları. Schönborn, kusursuz ev sahibiydi. Çekici bir adam, ilk anda Blum'u ürküten hiçbir şey yok. Onu anında düşman kılacak hiçbir şey. Schönborn'un tamamen masum olması da mümkün. Neden Blum'un aradığı adam, o canavar, o olsun ki? Kahveyi getiriyor ve oturuyor. Sohbet etmeye başlıyorlar, her şey normal görünüyor. Blum yalan söylüyor, Blum doğaçlama yapıyor, Blum atölyeye çıkan merdivenden eli boş ineceğini düşünüyor. Ancak sohbet ilerledikçe Blum'un içine bir his doğuyor, ona aradığı adamın Schönborn olduğunu söyleyen bir his. Bilmeden, anbean kendini ele veriyor. Giderek daha da netleşiyor. Onu karşıladığı anla sohbetin sonu arasında binlerce şey olup bitiyor, gelgitler, seller birbirini izliyor, bir tablo şekilleniyor. Bir suçun tablosu.

“Beni bulmuş olmanız ne güzel.”

“Evet, öyle. Kanımca, burada emin ellerdeyim.”

“Güzel nü çekimler için güven şarttır. Bunun için beni seçmenize çok memnun oldum.”

“Çalışmalarınız olağanüstü.”

“Çok nazıksınız.”

“Öylesine duygu yüklü ki, fotoğraflarınıza tüm kalbinizi verdiğiniz hissediliyor.”

“Her şeyimi verdim. Her kare bir sanat eseri olmalı, ruhunuza yansıtmalı, hazzınızı.”

“Haz mı?”

“Muhtemelen çekimlerimde bu kadar hoşunuza giden şey görünmez olandır.”

“Görünmez olan mı?”

“İnsanın görmediği, fakat yine de hayal edebildiği, hissedebildiği, şehvet, arzu. Haddinden fazlasını göstermek, her fotoğrafın değerini düşürür. Erotizmi mahveder.”

“Benim bakış açım da böyle.”

“Siz zeki bir kadınsınız. Ve güzelsiniz de.”

“Teşekkür ederim.”

“Çekimler kocanız için mi?”

“Evet.”

“İyi.”

“Sürpriz olacak.”

“İç çamaşır?”

“Anlamadım?”

“Fotoğraflarda iç çamaşırını istiyor musunuz?”

“Hayır, tamamen çıplak olmak istiyorum.”

“İyi düşünmüşsünüz.”

“Ve mastürbasyon yapmak istiyorum.”

“Vay vay!”

“Ben orgazm olurken fotoğraflarımı çekmenizi istiyorum.”

“Cidden bunu mu istiyorsunuz?”

“Evet, istiyorum.”

“Mastürbasyon yaparken?”

“Aynen.”

“Varım.”

“Ama sadece yüzümü çekmelisiniz.”

“Pardon?”

“Duyduğum hazzı gösteren bir portre. Bir fotoğrafı besleyen şeyin mahremiyetin korunması olduğunu siz söylediniz. Haddinden fazlasının gösterilmemesi gerektiğini. Yani bu yüzden göğüsler, parmaklar ve vajina yok. Sadece yüzüm.”

“Bu çok sıra dışı.”

“Dediğim gibi, paranın hiç önemi yok.”

“Son derece sıra dışı.”

“Bu sizin için sorun olacaksa unutalım gitsin. Belki de sadece aptalca bir fikir.”

“Hayır, değil. Aksine. Muhteşem.”

“Sizce iyi mi?”

“Çok iyi. Hatta dâhice.”

“Gerçekten mi?”

“İtiraf etmeliyim ki benim de buna benzer bir fikrim vardı.”

“Cidden mi?”

“Evet.”

“Öyleyse yapıyor muyuz?”

“Seve seve.”

“Ormanda mı?”

“Pardon?”

“Bunu ormanda yapmayı çok isterim. Igls ve Patsch arasında muhteşem bir ağaçlık alan var, oradaki yosunlu zeminde uzanmayı isterim.”

“Ormanda mastürbasyon yapmak istiyorsunuz, öyle mi? Yürüyüşe çıkan birileri geçebilir her an yanımızdan, orada rahat edemeyiz. Bunu istediğinizden emin misiniz?”

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü beni azdırıyor.”

“Vay!”

“Beni tahrik ediyor. Umuma açık yerlerde daha iyi boşalıyorum. Her an birinin gelebileceğini bilirsem, o sırada birinin beni izlediğini düşünürsem, iyice azıyorum.”

“Gidelim.”

“Evet. Bunun için buradayım.”

“Azgın kaltak.”

“Anlamadım?”

“Büyülendim.”

“Az önce ne dediniz?”

“Hiçbir şey.”

“Azgın kaltak dediniz.”

“Özür dilerim. Affedersiniz.”

“Özür dilemenize gerek yok.”

“Yok mu?”

“Hayır.”

“İşte bu iyi. Çok iyi.”

“Evet, öyle. Ben halimden memnunum.”

“Yanlış anlama olmaması için bir kez daha söylemeliyim. Siz boşalırken yüzünüzü çekeceğim.”

“Evet.”

“İyi olacak. Çok iyi olacak.”

“Yarın öğleden sonra, dörtte. Sizi arabamla alırım. Tiyatro binasının önünde buluşalım, yaya gelin. Ve dakik olun.”

Blum kalkıyor ve gidiyor. Schönborn daha ağzını açmadan Blum çoktan merdivenin başında. Durmuyor, gidiyor, koşarcasına gidiyor. Nasıl da saçma sapan konuştu. Hele şu aklına geliveren yüzler, portreler. Birden ağzından çıkıverdi, daha da heveslendirmek, onun ne tepki vereceğini, ne diyeceğini görmek istedi. Hedefi on ikiden vuracağını düşünmemişti. Edwin Schönborn. Blum onun o olduğundan, Dünya'nın onun sesini tanıyacağından emin. Hırsla dolu gözler, henüz dile gelmemiş her kelime, her şey çılgık çılgılsa Blum'un içinde. Sapık herif. Bir zamanlar benzer bir fikri varmış. Pis domuz. Hızla iniyor basamakları, arkasına bakmadan, arkasından seslenmesine aldırmadan. Sadece kabaca bir Ya-

rın Görüşürüz, sonra sokağa çıkıyor. Kalsaydı, neler olacaktı acaba? Schönborn onu durdurmak istedi, koluna dokundu. Dünya'ya gitmeli, çabucak, yüzünün halini görmek istiyor. Adamın sesini duyunca yüzünün nasıl değişeceğini. Blum o yüzde korkuyu göreceğinden emin. Korkuyu ve tiksintiyi.

Cenaze arabasıyla şehirde ilerliyor. Çok eski bir Cadillac Superior, 1972 model. Babası onu Amerika'dan getirdi, müşterilerine özel bir şeyler sunmak istiyordu, bir arabadaki son yolculukları fevkalade olmalıydı. Blum Hagen'ın ölümünden sonra bu arabadan kurtulması gerekip gerekmediğini uzun süre düşündü. Sonunda kalmasını istediğine karar verdi. Tüm o yıllar boyunca o çok kıymetli arabaya bağlanmıştı. Ama durmadan Hagen'ı hatırlatmaması için siyah olan rengini değiştirdi. Kar beyazı bir cenaze arabası. Boyacı bu renkten gerçekten emin olup olmadığını en az on kez sorduğu için Blum onu az kalsın azarlayacaktı. Beyaz bir Cadillac. Ağır ve şık. Yolcularıyla seviyeli bir ilişkisi olan, beyaz elbiseli, ihtiyar bir hanımefendi. Beyaz, siyah değil. Yaşam, ölüm değil. Hafif karartılmış camların ardından tabutlar, ölüm ve yaşam. Blum farklı olmak istiyordu, rakiplerinden farklı olmak. Beyaz bir araba tam bir provokasyondur. Meslektaşlarının gözünde ölümle bağdaşmıyordu. Yas siyahtı, her zaman.

Blum ve Mark bu arabayla tatile çıkmışlardı. Birlikte-liklerinin ilk iki yılında, çocuklar henüz yokken. Sardinya Adası'nda sahilde-lerdi, taşıma bölmesinde yatıyorlardı. O şirin perdeleri Blum elleriyle dikmişti. Beyaz cenaze arabasında mutluydular, sevişmişlerdi, birbirlerine sarılmış, denizin

sesini dinliyorlardı. Bagaj kapağı açıktı. Blum sigara içiyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Müzik ve elinde bir sigara. Ölüler artık nasılsa hiç koku alamadığı için. Mark'ı yine yakınının da hissedebildiği için, Schönborn'la buluştuğunda Mark'ın yanında olmasını istediği için. Blum sigaradan bir nefes çekip gözlerini kapatıyor. Kırmızı ışıktaki onu görüyor, Mark'ı, nasıl da gülüyor, Blum'un elinden sigarayı alıp dışarıya, kuma fırlatıyor. Nasıl da öpüyor onu. Teni ne kadar da sıcak. Blum bir korna sesi duyuyor, gözlerini açmak istemiyor. İstemiyor, ama mecbur. Trafik lambasında yeşil ışık, beş dakikaya kalmadan Schönborn'la buluşacak. Korkmuyor. Sigarasından bir nefes alıyor ve gaza basıyor.

Dunya susuyordu. Hiçbir şey söylemiyordu. Sadece başını evet dercesine salladı. Blum'un artık daha fazla soru sormasına, o konuşmayı sonuna kadar dinletmesine hiç gerek yoktu. O ses küçük hoparlörden çıktığında Dunya yerinde sıçradı. Edwin Schönborn onu korkutuyordu, sözleri, sesinin tonu. Dunya küçülüyordu, her hücresi büzüldü, kasıldı. *Evet, bu o, bana tekrar tekrar tecavüz eden adam. Hayır, hiç şüphem yok, eminim. Evet, bu o, bin kere de dinlesem yine şüphelenmem, tanırım sesini. Onun ve deklanşörün sesini.* Dunya bunları söylememiş, sadece başını oynatmıştı. Sesini çıkarmıyor, sadece yere bakıyordu, cezalandırılmaktan, yüzüne bir yumruk yemekten korkuyordu. *Evet, bana vuruyordu. Evet, defalarca. Her yerime, acı veren her yere. Yumruklarıyla, ayakkabılarıyla, kafa atarak.* Dunya başını evet dercesine salladı, ağlıyordu. Konuşmadan, titreyerek. Blum çocuk odasında kucakladı onu, heyecanlıydı, adamı bulmak öyle kolay olmuştu ki. Otel sahibinin oğlu, Blum hedefi on ikiden vurmuştu, onu kandırmış, ona meydan okumuştı. Bir şey başlatmıştı ve şimdi ona son verecekti.

Blum sigarayı camdan atıyor. Üç dakika içinde yanında. Plansız, tek başına. Başka seçeneği yok. Karşısında otururken, o anda geldi aklına, onu arabayla almak, birlikte bir yerlere gitmek, onu bayıltmak, eve götürmek, düşmanı saf dışı bırakmak, bir şekilde. Tamamen deliceydi, çılgıncaydı, başına ne işler açtığına dair en ufak bir fikri yoktu. Blum onu sorguya çekecek, her şeyi bir bir söyletecek, diğerlerinin adlarını, her şeyi, bir itiraf, deliller, bir ses kaydı. O diğerlerinin kim olduklarını biliyor. Mark'ın kasten ezilip ezilmediğini, eğer kasten ezildiyse bunu kimin yaptığını biliyor. Edwin Schönborn. Dünden beri yüzü gözlerinin önünden, sesi kulaklarından gitmiyor. *Azgın kaltak* deyişi. Blum gerçekte kim olduğunu göstermesi için kışkırttı onu, maskesini düşürdü, o nazik ev sahibi maskesinin altından salyaları akan bir sapık çıkıverdi. İki dakika içinde yanında, onu tiyatronun önünde bekleyecek. Onun orada olacağını biliyor, kaçırmak istemeyecek bu fırsatı.

Tüm öğleden sonra ve akşam uzun uzun düşündü. Nasıl davranması gerektiğini, onu bildiklerini söylemeye nasıl teşvik edebileceğini. Adam kendisini etkisiz hale getirmeden nasıl başaracak onu bayıltmayı? Adam ona güvendiği sırada, sadece uçkurunu düşündüğü sırada elini çabuk tutmak zorunda. Onu hazırlık odasına götürmek zorunda, orada hiç kimse onu rahatsız etmeyecek, Reza yolda, en erken yarın döner. Karl ve çocuklar o odaya girmezler, onunla baş başa olacak. Ayıldığında onunla konuşacak.

O küçük şehirde kimselere görünmeden onu yere serebileceği bir yer arıyordu. Batı yakasında, sanayi bölgesinde, yer altındaki bir garajda, karar veremiyordu, yapacağı şeyin görülme ihtimali var her yerde. Başına bir taşla vurmak. Ormanda, fotoğraflarını çekeceği yerde, arkasından, yerden bir

şey almak için eğildiğinde. Öyle şiddetli vuruyor ki hayalinde, kafasından kanlar fışkırıyor. Oluk oluk akıyor alnından. Panik içinde onu arabanın rampasına sürüklemeye, rampadan arabanın içine itmeye çalışıyor. Her şey kana bulanmış, adam inliyor, ama doğrulmayı başaramıyor, biri koşuya çıkmış, yoldan onlara doğru geliyor. Hayır. Bu olmazdı. Schönborn çok ağırdı, kesin yüz kilo vardı, onu arabanın içinde bayıltmalıydı. Üzerine çullanmadan, çünkü o zaman kendini savunur, Blum'u arabadan sürükleyerek çıkarır ve öldüresiye döverdi. Tıpkı bazı günler yüzünü beğenmediğinde Dünya'ya yaptığı gibi. Tek seçeneği vardı: Onu bayıltmak. İnternette diğerlerinin, tecavüzcülerin, katillerin bunu nasıl yaptıklarını araştırdı.

Hızla etkisini gösteren bir şey arıyordu. O farkına varmadan, ağız yoluyla verebileceği bir şey. Kalan yirmi saat içinde bulabileceği, uyuşturan bir madde, herhangi bir şey, yasal olan bir şey. Uyuşturucularla hiç işi olmamıştı, o çevrelerden tanıdığı kimse de yoktu. İmkânsız gibi görünüyordu. Aslında internetten online sipariş edilebilen sayısız tecavüz hapi vardı, ama vakit yoktu, kargoya verilmesi beş günü bulabiliyordu. Blum söylenip duruyordu. Randevuyu ertelemek istemiyordu, hazır ağına düşürmüşken Schönborn'u yakalamak istiyordu, düşünmeye fırsat bulamamalı, Blum'un vajinası dışında hiçbir şey düşünmemeliydi. Soru sormamalı, kuşkuya kapılmamalıydı. İmkânsız gibi görünüyordu, buna rağmen tüm akşam boyunca bir çözüm aradı. Deli gibi. Ta ki bir sayfa açılana ve ona, sadece kendi garajına bakmasının yeterli olduğunu söyleyene dek.

Jant temizleyici. Yapışkan maddeler için güçlü bir çözücü. Bütrolaktan, hap ve sıvı şeklindeki uyuşturucuların yapımında esas alınan madde, diğerlerinin yanı sıra GHB'nin, yaygın

olarak kullanılan bir tecavüz hapının, likit ekstazi olarak da biliniyor. GBL. Satın alınması herkes için serbest olan bir temizlik maddesi. Litresi altmış avro. Akşam bu konuda bir şeyler okudu Blum ve o maddenin yıllardır garajda olduğunu biliyor. Hagen o çözücüyü alalı on yıldan fazla oldu, gençler bahçenin duvarlarına spreyci boyalarla graffitiler çizdiğinde satın almıştı. Aşağıda, kış lastiklerinin yanında duruyor. Hagen'ı kalp krizinden korumuş ve gençler tarafından uyuşturucu olarak kullanılmış sanayi tipi temizlik malzemesi. Bir dozu on dört sent, en ucuzu, şu sıralar markette satılıyor, satışı yasal. Blum makaleyi sonuna kadar okuyor ve aşağıya koşuyor. Tesiri likit ekstazininkiyile aynı, bidon diğer temizlik malzemelelerinin yanında göze batmadan duruyor. Her şey yolunda.

Blum arabada. Ona gidiyor. Şişe kupağında, şeffaf bir şişede renksiz bir içki. Blum o iğrenç tadı şeker ve Red Bull'la bastırdı, çözücünün kokusu anlaşılamayacak hale gelene dek hepsini karıştırdı. GBL'den kısmadı, internette tavsiye edilen dozun iki katını koydu, riske girmek istemiyordu. Sadece bir yudum alsa da olur, o kadarı yeter. O arabaya binince Blum şeyi dudaklarına götürüp içer gibi yapacak. Sonra ona bir yudum almasını söyleyecek. Havaya girmek için, diyecek. Şişeyi ona uzatacak ve söylediğini yapması için dua edecek. İçmesi için. Edwin Schönborn'u görebiliyor. Tiyatronun önünde dikiliyor. Hemen yanında, yerde, siyah, büyük bir fotoğrafçı çantası. Yirmi saniye içinde kapı açılacak. Elinden gelen her şeyi yapacak. Dünya için. On saniye içinde. Mark için.

Ancak bu kadar iğrenç olabilir bir adam. Onu yönlendiren artık sadece dürtüleri-yken, her şeyi önceden kestirmek ne kadar da kolay: şehvet, azgınlık, sapıklık. Blum onu şaşırttı, Schönborn alıyor şişeyi, cesurca içiyor ve sırtıyor. Hiç düşünmeden, hiçbir şey sormadan. Aşağılık domuz, diye düşünüyor Blum ve gülüyor yüzüne. İçki ağzında, şişe elinde ve o sırtış. İki dakika geçmiyor, lafı fotoğraf çekimlerine getiriyor, bekleyemiyor, başka hiçbir şey konuşmak istemiyor. Önce her şeyin konuştukları gibi olacağından, Blum'un fikrini değiştirmedeğinden emin olmalı. *Planımıza sadık kalıyor muyuz*, diye soruyor. Blum başını evet dercesine sallıyor, biri bir uzaktan kumandanın gülümse tuşuna basıvermiş gibi aniden gülümsüyor, adamın her sözünde sinir bozucu bir şeyler olduğunu duymazdan gelmek için kendini zorluyor. Hiç mi hiç gizlemeye çalışmıyor ne kadar hevesli olduğunu. Aksine. *Tahrik olmam seni rahatsız eder mi? Sen mastürbasyon yaparken. Kendime hâkim olacağıma söz veremem.* Kahkahalarla gülüyor ve şişeden bir yudum daha alıyor. O pis gülüşü, o gülüşü susturabilmek için gerçekten başına bir taşla vurmayı ne çok isterdi Blum. Sussun, konuşmayı kessin istiyor, bir an bile aklından geçirmek istemiyor adamın ona dokunduğunu. Fotoğraflarını çektiğini, karşısında soyunmak zorunda kaldığını. Kıscık bir an için bile, bu yüzden yavaş sürüyor. Dolambaçlı yolla-

ra sapıp şehirden çıkıyor. Helmut Newton hakkında konuşmaya başlıyor, adını bildiği tek meşhur fotoğrafçı hakkında. Fotoğrafçılık üzerine anlamsız bir sohbet, onu frenlemek, baştaki hızını düşürmek istiyor, on dakika daha katlanmak zorunda. Ormana varana dek, ormana varmadan adam bilincini yitirmiş olacak, GBL onu yere serecek. Sadece on dakika. Blum gülümsüyor, öyle emin ki kendinden, daha şimdiden inanıyor başaracağına, o anda adam birdenbire o soruyu soruyor. Bunu düşünemedi, kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyor. Nasıl unuttu bunu? Bunun için çok kızıyor kendine. Çarçabuk bir şeyler düşünüyor, dikkatli olmalı. Hata yapmamalı. Hiç düşünmeden ağzından çıkıvermiş gibi cevap veriyor. Yalan söylüyor, çabucak, heyecanlanmadan, duraksamadan.

“Bu bir cenaze arabası, değil mi?”

“Evet.”

“Çok sıra dışı.”

“Zamanla alışıyor insan, inan bana.”

“Neden bir cenaze arabası kullanıyorsun?”

“Beğendin mi?”

“Neden bir cenaze arabası kullandığını sordum.”

“Bunu çok sıra dışı bulduğum için, senin bulduğun gibi. İnternette aldım.”

“Kim internette bile bile bir cenaze arabası alır ki?”

“Ben.”

“Bile bile aldın yani?”

“Amerika’dan aldım, açıkçası, Başkan Kennedy Dallas’tan Washington’a bu arabayla götürüldü. Bu yüzden mutlaka benim olmalıydı.”

“Cenaze işleriyle hiç ilgin yok, değil mi?”

“Nasıl yani?”

“Yani bu arabayla cesetleri gezintiye çıkarmıyorsun, yoksa çıkarıyor musun?”

“Delirdin mi?”

“Kim olsa bunu düşünür ama değil mi?”

“Arka tarafta benden başka yatan yok. Sardinya’dan geldim seni almaya, arkada öyle güzel uyunuyor ki.”

“Denemek isterdim.”

“Neden herkes böyle yerlere dokunmaktan korkar, hiç anlamam.”

“Ben korkmam.”

“Bu sadece bir araba. Ve arabalar yıkanabiliyor.”

“Yani bir zamanlar bununla ceset taşınmış olması seni rahatsız etmiyor, öyle mi?”

“Seni ediyor mu?”

“Hayır. Araba çok çok güzel.”

Schönborn’un ne düşündüğünün hiç önemi yok, Blum’un bir kulağından girip diğerinden çıkıyor. Igls’e, Innsbruck’un kasabalarından birine doğru sürüyor arabayı ve bekliyor, nihayet o anın gelmesini. Sonunda başının arkaya düşmesini. Ama düşmüyor. Schönborn durmadan konuşuyor, müstehcen şakalar yapmaya devam ediyor, az sonra olacakları düşünerek neşeleniyor, mest oluyor. Blum saniyeleri sayıyor, geri dönüp Igls kasabasının merkezinde biraz durmalı mı bilemiyor. Zaman kazanmak için. Ne pahasına olursa olsun o adamla ormanda baş başa kalmak istemiyor, bir karar vermeli. Igls ile Patsch arasında uzanan yola vardılar bile, orman örtüyor iki yanlarını. Schönborn Blum’un soyunacağı yere ne kadar kaldığını soruyor. Ayık. Uyumuyor. Konuşuyor. Bir türlü kendinden geçmiyor. Az kaldı, diyor Blum. Ne yapması gerektiğini, yola devam ederse riske girip girmeyeceğini bilmiyor. Durmalı, arabadan inmeli belki. Artık fazla süreceğini sanmıyor, buna rağmen hızla görüntüler geçiyor gözlerinin önünden. Adamı oyalamaya çalışıyor. Adam

sabırsızlanıyor ve onu yere itiyor, üzerine abanıyor, yırtarak indiriyor Blum'un pantolonunu. Yosunlu toprağa bastırıyor başını. Gözlerinin önünden gitmiyor, ama yine de o yola sapıyor. Başka çaresi yok, bunu yapmak zorunda, daracık orman yolu boyunca ilerliyor ve Mark'ı düşünüyor. Yanında oturuyor ve gülüyor. O güzelim parmaklarıyla yanaklarını okşuyor. *Her şey yoluna girecek*, diyor. Henüz sezinlemiyor Blum, onun bu kez haklı çıkmayacağını. Her şeyin gözünde canlanılardan çok daha kötü olacağını. Çok daha kötü.

“Geldiğın iyi oldu.”

“Çocuklar ne yapıyor?”

“Uyuyorlar. İçeri gel.”

“Neyin var Blum?”

“İyi değilim.”

“Ne oldu sana?”

“Bu gece yalnız kalmak istemiyorum.”

“Ben buradayım. Ve biliyorsun ki senin için yapmayacağım hiçbir şey yok.”

“Sağ ol.”

“Sana yardım edebileceğim herhangi bir şey var mı, Blum?”

“Bilmiyorum.”

“Titriyorsun.”

“Evet.”

“Sana nasıl yardım edebilirim, söyle bana.”

“Buradasın ya. Bu yeter.”

“Lütfen Blum. Beni arayıp çağırdın. Bak, buradayım, her ne olursa olsun üstesinden geliriz.”

“Bana sarılır mısın?”

“Şimdi mi?”

“Şu koltuğa uzan benimle ve sadece sımsıkı sarıl.”

“Tamam.”

“Şu an benim için yapabileceğin tek iyilik bu.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Her şey daha iyi olacak, göreceksin.”

“Olacak mı?”

“Evet.”

“O da hep böyle derdi.”

“Mark mı?”

“Evet.”

“Artık ben varım.”

“Sağ ol. Massimo, peki...”

“Peki, ne?”

“Benimle sevişir misin?”

“Ne diyorsun sen?”

“Sevişir misin?”

“Evet.”

Massimo peşinden gidiyor. Blum elinden tutmuş, önde, evin içinde ilerliyor. Yatak odasının yanından geçip Mark'ın çalışma odasına gidiyorlar. Massimo susuyor, sadece onu takip ediyor, ne isterse onu yapıyor. Onu seyrediyor. Nasıl soyunduğunu. Karşısında çıplak duruşunu. Blum bir şeyler hissetmek istiyor, iyi bir şeyler, kafasını dağıtmak, artık Schönborn'u düşünmemek. Mark'ın kanepesine uzanıp Massimo'ya soyunmasını söylüyor. Massimo duraksıyor, Blum'un ona şaka yaptığından şüphe eder gibi, emin değil gibi. Blum onu kendine çekiyor, Massimo yanına uzanıyor, sessiz, dikkatli, şefkatli. Blum elini tutup göğsünün üzerine koyuyor, konuşmuyorlar. Blum'un gözleri kapalı. Massimo'nun onu mutlu etmesini istiyor. Şimdi. Hemen, hissetmek istiyor, sarsılmak, hayatı içine çekmek, onu, ne olursa olsun. Yeter ki artık Schönborn'u düşünmesin. Ağzını, tenini, ellerini, her şeyini istiyor. Massimo Blum'un üzerinde, öpüyor onu. Nasıl

da izin veriyor buna Blum. Schönborn kısa bir süre için kayboluyor, yüzü, tüm o yaptıkları. Blum'un yaptıkları. Blum ona sarılıyor, Massimo'ya, sımsıkı sarılıyor, göğsüne bastırıyor. Kocasının en iyi arkadaşının kalmasını, onu ısıtmasını, ona dokunmasını istiyor, her yerine, onu korumasını, ona yardım etmesini istiyor. Ama bunu kimse öğrenmemeli; onun yanında yattığını, onu kollarına aldığını.

Uzun süre hiçbir şey söylemiyorlar. Blum gözlerini açmak, kapalı tutmak, ne yaptığını görmemek istiyor. Onun içine girdiğini, dilinin ağzında kaybolduğunu görmek istemiyor. Massimo'nun tenini, kokusunu içine çekmek, onunla konuşmak istemiyor. Yapamaz. Bunu çok istediye de yapmayacak, ona olanları anlatmayacak. Tüm olanları ona nasıl anlatacağını bilemedi ve şimdi, Massimo ona gerçekten yardım edebilir mi, onu da bilmiyor. Massimo'nun eli kolu bağlı, kurallara uymak zorunda, Blum için hiçbir şey yapamaz. *Fotoğrafçı Edwin Schönborn şu an bodrumunda Massimo. Onu çıkarmama yardım eder misin, lütfen? Onu bayılttım ve kaçırdım, aşağıda, cenaze hazırlık odasında öylece yatıyor. Haydi, gel Massimo, sadece görmezden gel ve şu işi yoluna koy. Ben doğru düşünemedim. Aşırı tepki göstermiş olabilirim, belki de bunların hiçbir olmamalıydı, ama oldu işte. Ve bu yüzden bana yardım etmek zorundasın. Biliyorsun, çocuklarım var, şu anda hapse giremem. Anlayacağın, canım, lütfen şu meseleyi hallet. Sağ ol, çok iyisin.* Hayır. Öyle olmayacak. Şimdi Massimo'ya kapıyı gösterecek. Massimo giyinecek ve evine gidecek, sonra Blum aşağıya, Schönborn'un yanına inecek. Kimseye ihtiyacı yok, sorununa bir çözüm bulacak, bir şeyler gelecek aklına, yine yürütecek gemisini. Hemen. Kaybedecek vakit yok. Massimo'nun teni ona ne kadar iyi gelirse gelsin, bunun için kendinden ne kadar nefret ederse etsin. Blum onu öpüyor ve ayağa fırlıyor. *Artık gitmelisin,* diyor. *Yine gelebilir miyim,* diye soruyor Massimo.

Üç saat önce. Blum soğuk odanın kapısını açıyor. Adam iki tabutun arasında, alüminyum masanın üzerinde yatıyor. Onu sıkıca bağlayıp tabutların arasına koydu. Bir koliyi bağlar gibi, ipi sarıp, iyice çekip, sıkıca düğümleyerek. Yanında değilken ayılmasından korkuyordu, çocuklardan birinin ya da Karl'ın yanlışlıkla odaya girme ihtimaline karşı onu saklamalıydı. Ve işte şimdi yine baş başa onunla.

Öylece yatıyor. Avladığı korkunç yaratık. Onu yere serdi, cansız bir et parçası gibi arabadan dışarı sürükledi. Artık hiçbir tehdit oluşturmuyordu, kimselere görünmeden onu hazırlık odasına getirdi, hiç sorun yaşamadan itekledi alüminyum masaya ve masanın tekerleri sayesinde kolaylıkla soğuk odaya götürdü. Tüm bunlar çocuk oynucağıydı, görüldüğü kadarıyla kusursuzdu, her şey umduğu gibi gitti. İki cesedin ortasında yatıyor. İki tabut ve Schönborn. Beş derece. Kapıyı kapatıyor ve onu yalnız bırakıyor. Burada Blum'u beklemeli. Çocuklar uyuyana, rahatsız edilmeden baş başa kalabilene dek.

Ama çocuklar uyumadılar. Gitmesine izin vermediler, Blum onlara kitap okumak, hikâyeler anlatmak zorunda kaldı, tekrar tekrar. Ve bir daha. Schönborn soğuk odada baygın yatarken, Blum Uma ve Nela'nın yanında yatıyordu. *Lüt-fen kal, anne. Korkuyoruz, anne. Biz uyuyana kadar, anne.*

Lütfen. Blum Schönborn'u uyandırmak, onu sorguya çekmek için can atıyor olsa da çocukların yanında kalmak zorundaydı. Bundan daha önemli hiçbir şey yoktu. Uma ve Nela, gözlerini kapatmaktan korkuyorlardı, korunduklarını hissetmek istiyorlardı. Ve Blum onlara istediklerini verdi, çocuklar kendilerini güvende hissedinceye kadar yanlarında kaldı. Niha yet yan yana, huzurlu ve derin bir uykuya daldıklarında, ancak o zaman onun yanına döndü.

Schönborn. Elinde fotoğraf makinesiyle nasıl da dikilmişti karşısına. Yosunlar ne kadar da yeşildi. Blum'un soyunmasını nasıl da beklemişti. Blum ormandaydı, tek başına. Her şey kontrolünden çıkmıştı, paniğe kapılmış, aşırı tepki göstermişti. Bir şeyler yapmak zorundaydı. Adam bayılmamıştı, tamamen kendindeydi, içtiği şey onu hiç etkilememiş gibiydi, mecburen her şey kararlaştırdıkları gibi olacaktı. Az sonra Blum soyunmak zorunda kalacaktı. O kadar ileri gitsin istemiyordu, oyun sona ermek zorundaydı, bir karar vermeye mecburdu. Onu yerde, baygın halde görmek istiyordu, sonra sorular sormak istiyordu ona, cevaplar istiyordu. Diğerleri kimdi, bilmek istiyordu. O bodrumun nerede olduğunu, Youn'a ne olduğunu. Bu yüzden bir şeyler yapmalı, elini çabuk tutmalıydı. O yere yığılana kadar beklemek çözüm değildi.

Daha ileri giderse kolay kolay kaçıp kurtaramazdı kendini, bu yüzden tereddüt etmedi. Schönborn çantasından bir şey almak için eğildiğinde vurdu. Taşı bulmak kolay olmuştu, ayağının dibindeydi, Schönborn'un başının arkasına isabet etti. Aynen hayal ettiği gibi oldu, sadece daha az kan aktı. Yavaş yavaş uykuya dalmadı, birden düştü, öne doğru devrildi ve yere yığıldı. Neredeyse hiç ses çıkmadı, o canavarı bir sihirli değnekle yere seriverdi sanki. Orada öylece kıpırtısız yatıyordu, Blum hiç vakit kaybetmeden bağlamaya baş-

ladı adamı. Ellerini, ayaklarını sıkıca bağladı, onu savunmasız, mücadele edemeyecek hale getirdi, az sonra şişe geçirilip ateşte çevrilecek bir domuz gibi.

Blum hemen harekete geçti, arabanın portatif rampasını getirip adamın yanına, yere koydu. Nasıl olursa olsun, onu o rampanın üzerine itmek ve sonra rampayı arabaya kadar çekmek zorundaydı, başka çaresi yoktu. Var gücüyle itti onu rampaya, üzerine abandı, küfrediyor, bağırıyor, suratına tükürüyordu. Çok zorlanıyordu, Schönborn fazla ağırdı, Blum gücünün tükenmekte olduğunu hissediyordu. Daha kolay olacağını hayal etmişti, düşünürken öyle kolay gelmişti ki, oysa gerçekte hiç de öyle değildi, zemin engebeliydi, on metrelik mesafe hiç bitmeyecek gibiydi. Az kalsın pes edecek, onu öylece bırakıp Massimo'yu arayacaktı. Gözleri dolu doluydu. Bir kez daha tükürdü adamın suratına, sonra yukarı kaldırdı onu. Rampanın bir ucunu arabanın arkasına, yük bölmesine yerleştirdi ve diğer ucunu biraz kaldırdı. Sonra o pislik herif arabada kayboluverdi. Gelişigüzel yüklenmiş, uzuvları birbirine girmişti, bir örtünün altında saklıydı. Edwin Schönborn cenaze işleri şirketine giden yoldaydı. Blum doğrusunun bu olduğundan emindi. Başka seçeneği olmadığından. Kısacası, her şey yolundaydı.

Çocuklar kollarında uyuyordu. O küçük, halinden memnun yüzler, Blum tekrar onun yanına gitmeden önce. Merdivenden aşağıya inip soğuk odaya girmeden önce. Usulca açıyor kapıyı. Bir süre orada öylece dikilip Schönborn'a bakıyor. Kıpırdamıyor, sadece bakıyor. Çünkü biliyor. Haddinden fazla beklediğini, çocukların yanında haddinden fazla kaldığını. Daha erken gelmeliydi, onu ayıltmalı, kan dolaşımını yeniden harekete geçirmeliydi. Aşırı soğuktu, beş derecede dört saatten uzun süre kalmıştı, GBL, kafasındaki yara. Blum soğuk odanın kapısını açar açmaz gördü onun artık nefes alma-

dığını. Göğüs kafesinin artık yükselmediğini. O da hayatı boyunca gördüğü tüm o diğer cansız bedenler gibiydi, soğuk bir et parçası, deri ve kemikler. Şimdi soğuk odada çarpan bir kalp yok, yaşam belirtisi yok, soğutucunun motorunun sesi duyulabiliyor sadece. Yüzü var artık, açık duran ağzı. Sesi çıkmasa da ağzı açık çünkü ölü.

Blum ne kadardır orada dikildiğini bile bilmiyor ve hiçbir şey yapmıyor. Belki bir yarım saat, belki daha fazla. Felç olmuş gibi. Onun suskunluğundan, ölümünden bizzat sorumlu olduğunu ümitsizce kavramaya çalışıyor. Sadece bakıyor ve üşüyor. Sonra Massimo'yu arıyor. *Lütfen bana gel*, diyor. *Yirmi dakika içinde sendeyim*, diyor Massimo.

Gece yarısı. Massimo gitti, her yer kan. Sıvı emici alet emiyor da emiyor. Blum karın boşluğunu açtı, onu yardı, keserek açtı. Şimdi bağırsağı çıkarıyor, karın boşluğundan alıp mavi bir çöp poşetine koyuyor. Böbrekleri, karaciğeri, bulduğu her şeyi poşetin içine tıkıyor. Bir kıskaçla ince hortumun ucunu karın boşluğuna tutturuyor, bolca kan ve diğer vücut sıvıları hortumdan geçerek kanalizasyonda kayboluyor. Bir yan keskiyle göğüs kafesini açıyor, kalbi ve akciğeri çıkarıyor, onu testereyle küçük parçalara ayırmadan önce içini boşaltıyor. Hagen'in motorlu testeresiyle kemiklerini parça parça ediyor, kan fışkırıyor, tekneye doluyor, giderden akıp gidiyor, kan her yerde, eti, yağı, gövdesinden ayırırverdiği iğrenç kafası. Acımadan, tereddüt etmeden parçalıyor onu, parça parça kesip paketliyor, düzenli ve temiz, formaldehit çözeltilisine batırılmış. Blum onu konserve haline getiriyor, pis pis kokmaya başlamasını, kokusunun birilerinin burnuna gitmesini istemiyor.

Hava aydınlanana dek paketliyor ve temizliyor. Elinden geldiğince çabuk, var gücüyle. Reza birkaç saate Bosna'dan döner, iki cenaze töreni var, öğleden sonra da iki defin. Hiçbir şey sezmemeli, hiçbir şeyden şüphelenmemeli, Blum her şeyi o gitmeden önce olduğu gibi bırakmalı. Tabutlar soğuk odada, Blum onları oradan alıp getiriyor. Birdenbire aklı-

na gelmişti bu fikir. Massimo'nun yanında çıplak yatarken. Massimo onu okşarken, Blum'un gözünün önünde canlanmıştı. Schönborn'un bacakları, organları ve kafası yaşlı kadının tabutuna. Gövde parçaları ve kolları kazada ölen dağcının tabutuna. Edwin Schönborn, paketli ve konserve, barok şeritli beyaz örtülerin altında gizli. Blum'u kurtaran bu fikirdi, hapse girmemenin, kızları ortada bırakmamanın tek yolu buydu. Bunu yapmak zorundaydı.

Blum küçük paketleri alıp tabutlara yerleştiriyor. Ceset parçalarını merhumların bacaklarının arasına sıkıştırıyor, sıkıca bağlıyor, saklıyor. Ondan kalan ne varsa sonsuza dek gizleniyor. Blum tabutların kapaklarını kapatıp vidalıyor. Kimse onu bulamayacak, asla, mükemmel bir fikir. Bir ceset için bir tabuttan, bir mezarlıktan daha iyi bir yer yok. Hiç kimse onu yaşlı, bakire bir öğretmenin mezarında aramayacak. Kimsenin aklının ucundan bile geçmeyecek bu. Blum gülümsüyor. Bitkin, ama mutlu, iki tabutu iterek tekrar soğuk odaya götürüyor. Hiçbir şey olmadı. Her şey yolunda.

Kimse bir şey fark etmedi. Kimse bilmiyor Massimo'nun yanında çırılçıplak yattığını, öpüştüklerini. Çocuklar hiçbir şey sezinlemiyor, Karl da şüphelenmiyor, uyudu, koltuğunda derin ve deliksiz. Blum üstünü örttü çocukların yanına gitmeden. Çocukların yanına uzanıyor, gözlerini açtıklarında onlara gülümsüyor. *Annecik yanınızda. Annecik sizi seviyor. Annecik şimdi küçük kuzuları için kahvaltı hazırlayacak.* Blum onları kollarına alıp sımsıkı sarılıyor. Ne kadar da masumlar. Ne kadar küçük. Nasıl da silinip gidiyor her şey. Schönborn'un vücudu. Giysilerini üzerinden kesip alışı. O yağ tabakasını neşterle kesişi.

Sadece birkaç saat sonra toprağın altında kaybolacak. Reza'yla birlikte doğu mezarlığına gitmelerine ve bu işi bitirmelerine sadece birkaç saat kaldı. Ne gerekiyorsa yapacak cenaze töreni için, çelenkler, mumlar, bir veda konuşması. O pis domuzu tabutlarına koyduğu merhumlar için. Reza konuşmayı hazırladı, Blum ezbere okuyacak. Yüzünde çok üzgün bir ifadeyle merhumların hayatı hakkında konuşacak, ama Schönborn'u düşünecek bunu yaparken. Mezara kadar ona eşlik edecek ve taşıyıcıların tabutu mezara indirişini seyredecek. Bacaklar ve baş saat ikide, gövde ve kollar saat dörtte. İki defin, sonra Schönborn tarihi karışa-

cak, sadece hatırası kalacak. Kaybolacak, yok olacak. Son-
suza dek.

Blum onun giysilerini yakacak ve sonra onun evine gidecek. Akşam vakti, çocuklar tekrar uyuyunca. Ceketinin cebinde bulduğu anahtarla kapıyı açacak, tüm izleri silecek, dokunduğu her şeyi temizleyecek. Ve fotoğrafları arayacak. Henüz bulamadığı delili, Schönborn'un artık anlatamayacaklarını anlatan fotoğrafları. Blum onları bulup adaletin yerine gelmesini sağlamak zorunda. Mark için. Dünya için.

Onun hakkında bir şey sormuyor Dünya. Tek kelime etmiyor. Blum o adamın kim olduğunu öğrendikten sonra ne planladığını, ne yapacağını sormuyor. Bilmek istemiyor. Blum konuyu açar açmaz lafı ağzına tıkıyor. Blum hiçbir şey yapamayacağını, nasıl yardım edebileceğini bilmediğini, elinin kolunun bağlı olduğunu söylemek istiyor ona. Yalan söylemek istiyor, ama Dünya fırsat vermiyor, işaretparmağını dudaklarına götürüyor ve iki yana sallıyor başını. *Hayır. Lütfen yapma...* Gözlerinden okunuyor korkusu, söyleyecek sözü yok artık, her şey söylendi. Blum hiçbir şey açıklamak zorunda kalmadığına memnun. Dünya bunun için ona minnettar. Alışverişe gitmek istediğini söylüyor, bir işe yaramak istiyor. Başını önüne eğerek alıyor Blum'un ona uzattığı parayı, sonra gidiyor. Kahvaltı için ekmek, yumurta, portakal suyu. Her şey yolunda gibi görünüyor, fırtına dinmiş gibi.

Ekmek, yumurta, portakal suyu. Blum hâlâ bekliyor. Çocuklar yoğurt yiyip Karl'ın yanına çıktılar. Blum gitmiyor, öylece duruyor, Dünya'yı bekliyor. İki saattir. Dünya'nın geri gelmeme ihtimalini düşünmüyor. Dünya'nın burada kendini rahat hissettiğini, Blum'un yardımını geri çevirmek istemediğini biliyor. Blum onun kalabilmesi için uğraşacak, bir şe-

kilde halledecek, her yolu deneyecek. Dünya için, o korku günün birinde yitip gitsin diye. Huzurla uyuyabilsin, uyanabilsin diye. Ama Dünya geri gelmiyor.

Dunya saklanacak bir yer buldu, diye düşünüyor Blum, bu şehrin en dip köşesinde bir sığınak buldu, başka bir şehre gidecek, kimsenin onu tanımadığı bir yere. Güvende olmak istiyor, Blum'un cep telefonundaki şu sestten uzaklaşmak istiyor. Cebinde elli avroyla hızla, çok uzaklara. Blum uzun uzun pencereden dışarıya bakmaktan vazgeçiyor. Dünya gitti. O sadece bir ses artık. O bodrum hakkındaki hikâyeyi anlatan ses. Blum onu içinde duyuyor. Ilena, Dünya ve Youn'un hikâyesini. Bir fotoğrafçı, bir rahip, bir avcı, bir aşçı ve bir palyaço. Maskeli adamlar. Bir rahip, bir avcı, bir aşçı, bir palyaço. Blum onları bulacak.

Öğleden sonra. Her şey her zamanki gibi. Vedalaşma, gözyaşları, toprağın altına inen tabut. Haftalar sonra Blum ilk kez işinin başında. Reza bu durumdan memnun, durmadan kavga ettiği geçici işçi sabrını taşııyordu. Blum'a sarılıp teşekkür ediyor. Blum seviniyor. *Yeniden işinin başında olman ne güzel. Sensiz olmuyor. Susuz çiçekler gibi.* Reza siyah takım elbisesiyle yanında duruyor. Buraya zamanında gelebilmek için bütün gece araba kullandı. Blum onun Bosna'da ne yaptığını bilmiyor, Reza bu konuda konuşmuyor. Orada kim kimsesi var mı, memleketine para mı götürüyor, bilmiyor. Reza hiçbir şey söylemiyor ve Blum sormuyor. Papaz dua ederken, gözyaşları sel gibi akarken Blum'a bakıp gülümsüyor. Blum için küçük, neredeyse görünmez bir tebessüm. *Başardık. Birlikte. Sen ve ben.* Reza ve Blum, iyi bir ekip. Şimdiye dek ne çok cenaze hazırlığı yaptılar birlikte, ne çok ceset taşıdılar, geride ne çok cenaze töreni bıraktılar. Reza bir armağan. Reza Blum'a bakıp gülümsüyor. Gülümseyen gözleriyle karşılık veriyor Blum. Tüm güller aşağıya düşene, mezarın başındaki herkes veda edene ve son konuk mezarlığı terk edene dek bekleyecekler. Öylece duruyor ve müziği dinliyorlar, nefesli çalgılar çalan bir beşli, merhuma veda eden arkadaşları. Blum aşağıdaki tabuta, Schönborn'a bakıyor. Sonra yine Reza'ya.

Reza hiçbir şey fark etmedi. Tabutların önceden olduğundan daha ağır olmaları dikkatini çekmedi, Blum'un ne yaptığına dair hiçbir fikri yok. Bir tek o Blum'un işine taş koyabilirdi, kuşkulanabilir, tabutun içine bakabilirdi. Ama öyle olmadı. Hiçbir şey söylemedi, her zamanki gibiydi, kuşku yok, şaşkınlık yok. Blum'un hayatında değişen bir şey yok. Schönborn'un artık var olmaması, ölmüş olması ona neredeyse iyi geliyor. Blum bunu hissediyor. Mark'ı düşünmüyor, ağlamak da istemiyor, sadece orada, aşağıda duran parçalanmış gövdeyi ve kolları düşünüyor. Onu öldürdü. Ona aşırı doz ilaç verdi, onu yere serdi, onu bir parça et gibi bir buzdolabına koydu. Onu bir domuz gibi parça parça kesti.

Reza'ya bakıp memnuniyetle gülümsüyor. Bu kez dudaklarıyla. Hafif yukarı kıvrılıyor dudakları, sadece çok hafif. İyi geliyor. İyi hissettiriyor. Suçluluk yok. Utanç yok. Blum *Pis domuz öldü*, diye şarkı mırıldanıyor içinden. Çalgıcılar eski bir halk şarkısı çalıyor, Blum keyifli, dans ediyor. Yaptığı şey doğruydu, hiçbir şey için pişman değil. Bir şey hariç, o domuz artık hiçbir şey söyleyemeyecek. Diğerlerinin kim olduğunu ona söyleyemeyecek. Onları nerede araması gerektiğini. Mümkün olsa yine yapardı. Tereddütsüz. Dünya için. Mark için.

Toprak aşağıya dökülüyor. Blum diğer cenazelere kıyasla daha uzun kalıyor. Reza yanında duruyor, mezar kazıcının mezarı örtüşünü seyrediyorlar. Tabuttaki toprağın ahşaba değdiği, gizli kalması gerekenin üzerini örttüğü an çıkarıldığı ses. Güven veren, güzel bir ses. Asla, hiç kimse bu mezarı açmayacak, kimse Schönborn'u aşağıda aramayacak. Hâlâ dans ediyor Blum, kâbusa iyi bir son bulduğu için hâlâ sevinçli. Sonuna kadar, orada sadece üzerine çiçekler atılmış bir toprak yığını görene kadar kalıyor Blum. Ancak ondan sonra gidiyorlar Reza ve Blum. Bir barda dostça yan yana

oturup içiyorlar. Yarım saat içinde bir iki bira. Sonra gidecek Blum. *Halletmem gereken bir iş daha var*, diyecek. Reza başını sallayacak tamam dercesine. Blum yürüyerek şehrin eski merkezine gidecek, sonra o büyük kapıyı açacak ve yukarı çıkacak, atölyenin kapısını açacak ve içeriden kilitleyecek. Her şeyi karıştıracak, her köşeyi, tüm bilgisayar belleklerini, ne kadar sürerse sürsün, fotoğrafları bulana kadar arayacak. Ilena'nın, Dünya'nın, Youn'un portrelerini. Eldiven takacak, iki gün önce dokunduğu her şeyi silecek, Schönborn'un kayıp olduğu bildirildiğinde Blum'un izini bulamayacaklar. Hiçbir şey onu arayanları Blum'a götürmeyecek, ilk randevuyu adamın takviminden silecek, kaydettiye tabii. Blum hiç hata yapmayacak, kimselere görünmeden fotoğraflarla birlikte ortadan kaybolacak, Mark'ın çalışma odasına kapanacak ve fotoğraflara bakacak. O bodrumda neler olduğunu görecektir. Yüzlerinde görecektir. Olup biten her şeyi. Ve ağlayacak, biliyor. O adamlara kin gütmeye başlayacak. Yavaş yavaş, her resimde biraz daha. Sadece birkaç saat sonra. Şimdi birasını başına dikecek, ayağa kalkacak ve Reza'ya sarılacak. Oraya gidip o kapıyı açacak. *Halletmem gereken bir iş daha var*.

Çocuklar yeniden hayatının bir parçası olduğundan beri Karl daha iyi. Onlarla çok zaman geçiriyor, yine gülüyor. Çocuklar ilaç gibi, tek güzel şey onlar. Blum'un, Karl'ın hayatındaki. Bahçedeki bankta yan yana oturmuş onları seyrederken aynı fikirdeler. Uma ve Nela. Mark'ın çocukları. Bilmeden, her gün, o teknenin alabora olmamasını, annelerinin ayağa kalkmasını ve güne başlamasını, Karl'ın bir daha kalkmamak üzere yataklara düşmemesini sağlıyorlar. Mark o küçük yüzlerde yaşamaya devam ediyor. Bununla teselli buluyor, böylelikle pes etmeyi akıllarına getirmiyorlar.

"Yine çalışıyorsun, bu iyi. Çok iyi."

"Sağ ol Karl, çocuklar konusunda bana yardımcı olduğun için."

"Onlar bana yardımcı oluyor."

"Sensiz ne yapardım?"

"Böyle söyleme."

"Neden?"

"Çünkü tam tersi. Asıl ben sensiz ne yapardım? Beni yanınıza almamış olsaydınız, şimdiye çoktan bir huzurevinde ölmüştüm."

"Bunları konuşmayalım."

"Bunu sen de biliyorsun, Blum."

“Senin yerin bizim yanımız, seni seviyoruz, Karl.”

“Peki seni kim seviyor?”

“Siz.”

“Kafan bir şeylerle meşgul.”

“Endişelenmene gerek yok Karl. Ben iyiyim.”

“Bir şeyler var, seni tanıyorum. Şu kadınla ilgili.”

“Yapma Karl.”

“Yanılmadığımı biliyorum.”

“Vay vay, aynasız yine iş başında.”

“O kadının derdi ne?”

“Ne olabilir ki?”

“Vedalaşmadan gitti.”

“Ne var bunda? Huzursuz olmanı gerektirecek hiçbir şey yok, Karl, her şey tamamen yolunda, Dünya eski bir dost. Canının istediği gibi geldi ve gitti işte.”

“Saçma.”

“Saçma mı?”

“O senin dostun değil. Neredeyse hiç tanımıyorsun onu.”

“Aklına kötü şeyler getirme Karl, lütfen.”

“Sana yardım edebilirim.”

“Bana çocuklara bakarak yardım edebilirsin. Diğer her şeyle ben kendim ilgilenirim.”

“Yolunda gitmeyen bir şeyler var, kokusunu alabiliyorum.”

Kene Karl’ı ihtiyar bir adama çevirmeden önce onun nasıl biri olduğunu hayal edebiliyor Blum. Amansız, tam bir kan emici, üstü kapatılan suçları deşmekten vazgeçmeyen, gerçekler gün yüzüne çıkana dek sorulara cevap arayan biri. İyi bir polisti, derdi Mark, Mark her şeyi ondan öğrendi. Sezgileri, kararlılığı. Blum ona hiçbir şey söylemeyecek, onu bu işe karıştırmayacak, tehlikeye atmayacak. Her ne kadar Karl’ın onu asla ele vermeyeceğini ve yargılamayacağını bilse de su-

suıyor Blum. Hiçbir şey söylemiyor, Karl'ı içindeki o kötü hisle baş başa bırakıyor. Elini tutup avuçlarının içine alıyor. Artık hiç konuşmuyor, yan yana oturup kalıyorlar. Karl onu tanıyor, dikbaşlılığını, inatçılığını, Blum'un ona hiçbir şey söylemeyeceğini biliyor. Onu yeterince uzun zamandır tanıyor. Onu sevmeyi öğrendi, olduğu gibi. Olmadığı gibi. Blum susacak, bir insanı öldürdüğünü, parçalara ayırıp gömdüğünü ona söylemeyecek. O insanın muhtemelen Mark'ın katili olduğunu ona söylemeyecek. Ve dört kişi daha olduğunu. Bunlardan hiç söz etmeyecek. Sadece iç içe geçmiş parmakları. Blum'un eli elinde, bu yetmeli, ona güvenmeli. Karl.

Blum çalışırken çocukların yanında Karl olduğu için öyle mutlu ki. Kendisi aklını yitirmiş gibi, o adamların, onlardan birinin, bir ipucunun peşine düşmüşken. Karl çocuklara yemek pişiriyor, onları yatırıyor, onlara kitap okuyor. O adamlar mutlaka bir yerden çıkacaklar, Blum bir şekilde bulacak onları. En ufak bir fikri olmasa da onları arayıp bulacak, konuşturacak. Dördünü de. Çaresizlik içinde düşünüp duruyor. Nereden başlaması gerektiğini, iğneyi hangi samanlıkta arayacağını bilmiyor. Her yerde olabilir, herkes olabilir. Otuz ila altmış yaş arasındaki, muhtemelen göze batmayan, güler yüzlü, büyük ihtimalle bu dünyada hiç kimsenin bir an bile aklına böylesine sapık şeyler yapabileceklerini getirmeyeceği erkekler. Ak koyunlar masum masum çayırılıkta bir yerlerde otluyorlar. Muhtemelen son derece normal bir yaşam sürüyorlar bir yerde. Muteber vatandaşlar, tıpkı Schönbörn gibi. Saygın adamlar, psikopatlar, katiller. Blum onların Mark'ın ölümünden sorumlu olduklarından artık emin. Hiç şüphe yok, her şey birbirini tutuyor.

Muhtemelen elli yaşının ortalarında. Takım elbiseli bir adam. Johannes Schönbörn, Edwin'in babası, eyalet hükümeti üyesi, Sölden'deki otelin eski sahibi. Blum hiç duraksamadan hükümet binasına gitti, ikinci kata çıktı ve onu sordu. Kendisi müsait değildi, öyle dediler, Blum en erken beş hafta sonrasına randevu alabilirdi. Blum teşekkür edip ofisinin önünde onu beklemeye başladı. Karşısındaki duvarda asılı duran resimden bir saat boyunca gözlerini ayırmadı, geyik başlı bir kadın, göğüsler, boynuz. Blum ve geyik kadın. Daha fazlasını öğrenebilmenin başka yolu yoktu. Schönbörn otelin SPA bölümünde işletildiği söylenen kerhane hakkındaki gerçeği söyleyebilecek tek kişiydi, gizli müşteriler hakkındaki, Dünya, Yun, Ilena hakkındaki gerçeği. Bir şeyler biliyor olmalıydı, tüm bunlarla bir bağlantısı olmalıydı. Ofisten çıktığında bu yüzden onun peşine düştü. Adam bir restorana girdi, Blum bara oturdu ve onu izledi. Orada tek başına yemek yiyor olması büyük şanstı. Karşısındaki sandalyenin boş olup Blum'u beklemesi.

Blum bu adamın etrafına yaydığı huzura şaşıyor. Nasıl da sükûnetle yemeğini yiyor. Sanki Blum'un oradaki varlığı hayatına renk katmış da bundan keyif alıyor, neredeyse buna inanacak Blum. Korkacak hiçbir şeyi olmayan bir adam, dört bir yandan kendini korumaya almış, sahip olduğu gücün bilincinde ve onu her an kullanmaya hazır bir adam.

“Sizinle kerhaneniz hakkında konuşmak zorundayım.”

“Ne hakkında?”

“Kerhaneniz, Annenhof’taki genelev. Hatırladınız mı?”

“Sizi doğru anladığımdan emin değilim.”

“Elbette anladınız.”

“Müsaade ederseniz, şurada huzurum kaçmadan yemeğimi yemek istiyorum.”

“Yemeğinizi yerken bana, o zamanlar ne işler çevirdiğinizi anlattığınız sürece benim için sorun değil.”

“Ciddi değilsiniz, değil mi?”

“Elbette ciddiylim.”

“Bu ne cüret! Öğle arasında beni rahatsız etmeye ve geçmişe dair asılsız suçlamalarla iştahımı kaçırmaya utanmıyorsunuz.”

“Dediğim gibi, benim için sorun değil, rahat rahat yiyebilirsiniz.”

“Tanışıyor muyuz?”

“Hayır, ama buradaki herkese o zamanlar sizin için çalıştığımı söyleyebilirim.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Sizin şu sağlıklı yaşam otelinizde. Buradaki herkese sizin için fahişelik yaptığımı söyleyebilirim. Sizi rezil edebilirim. Ve eminim ki bana inanacak biri mutlaka çıkar. Bilmenizde fayda var, bu konuda gayet başarılı olabilirim.”

“Niye böyle bir şey yapasınız ki?”

“O genelevin sizin otelinizde olup olmadığını bilmek istediğim için.”

“Komiksiniz.”

“Öyle miyim?”

“Çok komik, evet. Ayrıca buranın makarnası enfes, denemelisiniz mutlaka.”

“Sadede gelelim mi? Genelev konusunda ne diyeceksiniz?”

“Genelev yoktu. Asla, hiçbir zaman olmadı.”

“Saçmalık.”

“Hanımlar sadece masaj hizmeti veriyordu, fazlası yoktu. Klasik sırt masajı, ses masajı, lenf drenaj masajı, su altı masajı, ayurveda ve sıcak taş masajı, her şey dahil bir program. Müşterilerimiz çok memnun kalırdı.”

“Genelev müşterileri.”

“Müşteriler, küçük hanım, memnun müşteriler. Kasabanın papazı bile daimi müşterimizdi.”

“Papaz mı?”

“Bu her şeyi açıklıyor, değil mi? Bir din adamının epey duasını aldık, bel fitiği vardı zavallının. Hanımlar ona çok yardımcı oldu. Orada her şey olması gerektiği gibiydi.”

“Yani hanımlar papazı mutlu ettiler.”

“Evet. Çok iyi bir adam, görünen o ki bir sonraki seçimde o piskopos olacak.”

“Daimi müşteriydi, öyle mi?”

“Evet. Umarım bu durum karşısında tüm sorularınız cevaplanmıştır, artık gönül rahatlığıyla bir kadeh şarap içebiliriz birlikte.”

“Bana göre hava hoş.”

“Peki, o zamanlar orada bir iş çevrildiği kanaatine nasıl vardınız? Ve neden şimdi? Bunca yıl sonra. Bu can sıkıcı konuyla neden ilgileniyorsunuz ki?”

“Siz avcısınız, değil mi?”

“Evet, niye sordunuz?”

“İyi vakit geçiren beş adam.”

“Ne?”

“İlena, Dünya ve Youn.”

“Neden söz ettiğinizi anlamıyorum, ama buyurun lütfen, devam edin. Seçmenlerim için her an, seve seve yardıma hazırım. Bilhassa sizin kadar hoşlarsa.”

“Siz bir tecavüzcü müsünüz?”

“Efendim?”

“O beş adamdan biri siz misiniz?”

“Siz sarhoş musunuz? Ne dediğinizin farkında değilsiniz. Artık gitseniz iyi olur.”

“Kaçırma, alkoyma, kötü muamele, tecavüz. Ve cinayet.”

“Yeter.”

“Baba ve oğul. Muhtemelen ikiniz birlikte çok iyi vakit geçirdiniz. Öyle değil mi?”

“Oğluma ne olmuş? Ne demek oluyor tüm bunlar?”

Blum arkasını dönüp gidiyor. Başka hiçbir şey söylemiyor. Dönüp bakmıyor. Çekip gidiyor. Adamın söylediği her şey kulaklarında. Söylemediği her şey. Blum’un neden söz ettiğini bilmiyordu, o isimleri hiç duymamıştı. Ilena, Dünya, Youn. Şaşkındı. Çok düşündü, ama hiçbir şey hatırlayamadı. Onları tanımıyor, kim olduklarına dair hiçbir fikri yok, şaşkınlığı numara değil. Tıpkı genelev konusunda söylediği yalanlar gibi. Gerçekleri çarpıtıp olanların üstünü örterken ne kadar kendinden emin. Sadece masaj. Papaz için masaj. Gülünç.

Bir armağan gibi papazdan söz etmiş olması. Birinin Blum’un eline tutuşturduğu, yırtıp açabileceği bir paket. Fiyongunu açıp, kâğıdını buruşturup atabileceği. Johannes Schönbörn’un bir çıığı tetiklediğini bilmeden verdiği bir armağan. Dünya’yı günahları için cezalandıran o azgın papazı hayal ediyor Blum. Tanrının hizmetkârı genelevde, Tanrının hizmetkârı cehennemde bir yerde, bir bodrumda. Otel sahibinin oğlu fotoğrafçı. Genelevin daimi müşterisi bir rahip. Blum onu tanıyor. Defin törenlerinde gördü onu, yüzünü tanıyor, nasıl konuştuğunu, nasıl davrandığını biliyor. Gözünün önünde canlanıyor.

Herbert Jaunig. Gözlerinde sevecen bir bakış, cenaze tö-

renlerinde konuşmalar yapıyor. Nasıl da sıkıyor geride kalanların ellerini. Youn'un ırzına geçiyor. Kızları kafeslerden sürükleyerek çıkarıp kırbaçlıyor. Blum'un duyduğu her şey hâlâ kulaklarında. Dünya'nın her kelimesi, her detay, her şey. Onu günahları için cezalandırışı, kemeriyle defalarca sırtına vuruşu. Tenini delip geçen kemer tokası, bodrumda çığlıklar. Oğlanı masaya bağlarken Kutsal Kitap'tan alıntılar yapıyor. Saçlarından tutuyor ve hızla giriyor içine, başını vücudundan ayırmak istercesine yukarıya çekiyor ve gidip gelmeye başlıyor içinde, papazın kutsal aleti günahlarından arındırıyor oğlanı. Defalarca, yıllarca. Üç kayıp ruhu doğru yola sevk eden kurtarıcı, kuzularını şefkatle güden müstakbel piskopos. Döve döve. İte kaka. Kurbanlarının yaptıkları ahlaksızlığın cezası, oğlanın sırtına iniyor yumrukları. Öyle iniyor ki güçlkle nefes alabiliyor. Dünya kafesinde oturuyor ve seyrediyor. Yardım edemiyor.

Blum restorandan çıkıyor, bir an bile şüphe etmiyor. O genelevin Annenhof'ta olduğundan, papazın sadece masaj yaptırmak için orada olmadığından. Edwin Schönborn'la bir bağlantısı olduğundan, onunla ve diğer üçüyle birlikte o akıl almaz şeyleri yaptığından. Şüphesi yok, merhameti de. Gözlerinin önünde sadece papazın yüzü, Edwin Schönborn'un çektiği fotoğraflar sadece. Hep o yüzler. Blum onlara baktı, bütün gece boyunca o yüzlerin anlattıklarını okudu. Schönborn'un atölyesinde bulunduğu fotoğraflar. Kilitlenmemiş bir çekmece, bir güzel gruplandırılmış ve düzgünce dizilmiş fotoğraflar. Blum tekrar tekrar baktı onlara, o gözlere, ardına dek açık ağızlara, dehşete, boşluğa. Her şeyi gördü, olup biten her şeyi. Herbert Jaunig'in yaptığı her şeyi. Şimdi bedelini ödemek zorunda olduğu her şeyi. İyi rahip, eyaletin en çok itibar görenlerinden biri. Blum onu konuşturacak.

Massimo, Blum'un yine tenine dokunmak, ona sokulmak istiyor. Sessizce söylüyor bunu. Yemek masasında yanında oturuyor, çocuklar yerde oynuyor. Akşam yemeği. Massimo. Geçerken uğradı sadece, Blum'un yanında olmak istiyor. Yardımseverliği, üzerine titreyişi, ona dokunan sıcacık elleri. *Zamana ihtiyacım var. Lütfen. Doğru muydu, bilmiyorum, yalnızdım. Sana teşekkür borçluyum Massimo. Lütfen, acele etmeyelim. İyice düşünmeliyim Massimo. Sen çok iyisin. Yine de yanıştı. Mark yüzünden. Biliyorsun. Bağışla beni.* İçinden söylüyor bunu. Sadece parmakları dokunuyor parmaklarına. Konuşuyor, okşuyor, Massimo'yu teselli ediyor parmakları. Çünkü onun daha fazlasını istediğini biliyor Blum. Yanında olmak istediğini, gece gündüz. Ama Blum bunu yapamaz. Henüz olmaz. Korkuyor, çocukların ve Karl'ın aralarında birdenbire gelişen bu yakınlaşmayı görmesini istemiyor. Blum'un hemen şimdi son vermek istediği, kurtulmak istediği bu yakınlığı. Massimo, onun orada oluşu, Blum'dan bir şeyler beklemesi ansızın bir yük gibi geliyor Blum'a. Ona gitmesi gerektiğini, gelmeden önce aramasının daha iyi olacağını söylemek zorunda. Bir hata yaptığını, sadece kendini düşündüğünü biliyor Blum, gitmesi gerektiğini söylerse onu üzeceğini. Yalnız kalmak istediğini söyleyecek olursa. Bunu biliyor. Ve Massimo'nun parmakları da bunu hissediyor.

Blum'a uzanıyor parmakları, hasretle, ılık ılıa. Sessiz sedasız sevgi dileniyor Massimo, ama Blum çekiyor elini. Artık dokunulmak istemiyor, artık bunu düşünmek, karar vermek zorunda kalmak istemiyor. *Lütfen, imdi olmaz, Massimo. Bana zaman ver, lütfen.* Blum yüzüne bakıyor ve ondan gitmesini rica ediyor. *ocukları yatırmalıyım, seni ararım. Sana ne kadar teşekkür etsem az, sen bir meleksin.* Sonra onu kapıya kadar geçiriyor, ona sarılıyor, bir an kapılıyor sıcaklığına. Ama sonra frenliyor kendini, kollarından sıyrılıp uzaklaşıyor ve kapıyı kapatıyor. Yine yalnız. Çocuklarla. Başka bir erkeği değil, sadece Mark'ı istiyor.

İki dakikadır gardırobun orada öylece duruyor. Tutuyor gözyaşlarını. Çocuklara dişlerini fıralatmalı; onlarla oyunlar oynamak istiyor, iyi bir anne olmak istiyor, hikâyeler okumak istiyor onlara. Yanlarında olmak, pek çok şeyi Karl üstlendiği için vicdanını rahatlatmak zorunda. Olup biten, be haftadır hayatını altüst eden her şey hiç durmadan kurcalıyor zihnini. Hep aklında, hiç çıkmıyor, olanları düşünüyor her an. Kızlar uyurken, uyanıkken. Dünya'yı düşünüyor, Schnbornları, papazı. Her an. Kızlara pijamalarını giydirirken, onlara dans eden atın öyküsünü okurken, karanlıkta yanlarında uzanırken ve şarkılar mırıldanırken. Çünkü bu tıpkı humma gibi. Bu duygu, fke... Mark'ın hâlâ hayatta olabileceğini bilmek. Her şey yerinden oynuyor, her şey değişiyor.

Gece. Sabah. Blum için hep bir öncekinin aynı gün. Cena-ze ileri, Reza, ocuklar. Hazırlıklar, cesetler ve merhumların yakınlarının gözyaşları. Bu arada hep aynı sorular. Nasıl yapacak? Onu alt etmeyi nasıl başaracak? Nerede baş başa kalabilir ki onunla? Peki, ne zaman yapacak? Cevapları bulmaya çalışıyor, günlerce başka hiçbir şey düşünmüyor. Herbert Jaunig'i düşünüyor. İnternette onun hakkında bulabildi-

ği her şeyi okuyor. Nerede oturduğunu, nasıl yaşadığını araştırıp buluyor. Onu gözlüyor, izliyor. Katedralde ekmek-şarap ayını yapışını, ellerini havaya kaldırışını ve ekmeği bölüşünü, altın kupadan şarap içişini seyrediyor. O da tüm diğer rahipler gibi, Tanrı'nın hizmetkârlarından biri.

Her pazar Hagen onu kiliseye sürüklemişti. Blum her pazar o kukuletalı, ip kemerli, uzun cüppeli adamın ona yardım edeceğini ummuştu. Artık yaşamak istemediğini söylemişti o adama. Henüz sekiz yaşındaydı. Bir öğleden sonra yalnız kalmışlardı, sadece o ve papaz. Günah çıkarılan yerde onunla baş başaydı, kendini güvende hissetmişti ve üzgündü. Hiç duraksamadan söylemişti ona. Artık nefes alamadığını, birinin onu bağrına basmasını ne çok özlediğini. Tüm cesaretini toplayan sekiz yaşında bir kız çocuğu. Bahtsızlığını kelimelere dökmeye çalışan, yardım dilenen bir çocuk. Cüppeli adamın yanında. Her zaman sevgiden söz etmiş olan adamın yanında, kardeşlikten, merhametten. Blum ağlamıştı. Hatırlıyor, usulca, içini çeke çeke ağlamıştı. O bunu duymuş ve ağlamaya bir son vermesi gerektiğini söylemişti ona. Aralarındaki o küçük, parmaklıklı pencereden gelmişti sesi. Daha iyi hissetmesini sağlayacak hiçbir şey yapmamıştı. Onu bağrına basmak yerine, mutluluk için kendi reçetesini vermişti. İki kere Göklerdeki Babamız ve bir kere Meryem Ana için selamlama duası, Ave Maria. Mutlu bir çocukluk için üç dua. Ölmek isteyen bir çocuk. Ve Tanrı'nın bir hizmetkârı.

Her pazar onu yanına almasını ve ona yardım etmesini umutla beklemişti. Ona daha önce zaten pek çok kez anlatmış olduklarını hatırlamasını. Blum onun kendisine yardım edebileceğine uzun süre inanmıştı. Hatta bundan hiç şüphe etmemişti. Çünkü İsa iyi bir insandı, çünkü Blum buna inacak kadar aptaldı. Otuz yıl önce. Sevgiye aç, küçük Blum. Şimdi kilisede, en arkalarda. Yetişkin bir kadın, sunağa ba-

kıyor, hiç duygulanmadan seyrediyor, Herbert Jaunig'in dua edişini, kollarını ardına dek açışını ve asla gerçekleşmeyecek vaatlerde bulunuşunu. Düzenbaz, sahtekâr, Tanrı'nın hizmetkârı değil. İsa değil, sadece elli yaşlarında bir adam. Kuzu değil, bir kurt.

“Blum?”

“Ne var?”

“Daha ne kadar sürecektir?”

“Az kaldı. Sabırsızlanmanın sırası değil. Hâlâ birileri var, ses duydum. Tüm çalışanlar gidene kadar beklemek zorundayız.”

“Daha önce sana hiç deli olduğunu söylemiş miydim?”

“Evet, söylemiştin. Ama şimdi ne dersen de, oradan geçmeye mecburuz.”

“Benim bir polis olduğumu unutma.”

“Canım, yine başlama.”

“İyi de şampanyayı çoktan açabilirdik.”

“Bir dolapta oturuyoruz Mark.”

“Ne olmuş? Dolapta şampanya içilmez diye bir kural mı var?”

“Döşek bölümünde kutlayacaktık.”

“Onu isteyen sendin.”

“Sen su yatağı istemediğin için. Bu durumda bana başka seçenek kalmıyor ki.”

“Doğru. Su yatağına karşıyım ve bu yüzden gizlice bir mobilya mağazasında geceliyoruz.”

“Aynen öyle.”

“Yakalanırsak, bu benim için çok nahoş bir durum olur.”

“Lütfen, yine başlama, Mark.”

“Şu anda seninle oynamak istiyorum.”

“Biraz daha beklemek zorundayız.”

“O halde seni öpmek istiyorum.”

“Şimdi olmaz.”

“İyi de ne zaman?”

“Sessiz olmalıyız.”

“Ama ben şimdi istiyorum. Beni öpmezsen bağırırım, o zaman su yatağıyla avunursun.”

“Yapamazsın.”

“Elbette yaparım.”

“İlla istiyor musun?”

“Evet.”

“Gel öyleyse.”

Blum dolap kapağını açtı ve koşturaya başladı. Mobilya mağazasının içinde, parmak uçlarında, Mark'ı elinden tutup çekerek, merdivenden yukarıya. Döşeklerin teşhir edildiği yere, su yatağına. Nasıl da gömülüyorlardı içine, kıkırdıyor ve birbirlerine sarılıyorlardı. Nasıl da öpüşüyorlardı. Mark ve Blum, altı yıl önce, evlendikleri gün. Bir yasağı delmenin verdiği mutluluk, hâlâ, o anları her düşündüğünde hissettiği o kalp çarpıntısı. Ansızın çıkagelen bekçinin yüzü gözlerinin önüne geliyor. Açılan el feneri, altında uzandıkları o ışık. Sarmaş dolaş, iki sevgili, bir su yatağının üzerinde, huzurlu. Ayağa fırlamak yerine, hiç istiflerini bozmadılar, sadece yukarıya, üniformanın paçalarından başlayıp en üste, bekçinin yüzüne baktılar. Kimse bir şey söylemiyordu, bekçi de kırıdamıyordu. Sadece birer tebessüm vardı Mark'ın ve Blum'un dudaklarında. Direnmediler, teslim oldular, kaçmak için türlü numaralara başvurmazdılar, sarmaş dolaş uzanmaya devam edip bekçinin vereceği tepkiyi beklediler. Bekçi, el fenerli karaltı, kanun koruyucu. En kötüsünü düşündüler, ama

öyle olmadı. Onları cezalandırmak, tehdit etmek ve gücünü göstermek yerine sırttı bekçi ve kibarca, mobilya mağazasının çoktan kapandığını belirtti. Sonra çıkışa kadar onlara eşlik etti. Hepsi bu.

Mark ve Blum, mobilya mağazasının park yerinde az önce olanlara inanmakta güçlük çekiyorlardı. Yakalandıklarına, sonuç olarak hiçbir şey olmadığına. Park yerinde yankılanan kahkahaları dışında. Ve Mark'ın şampanyayı patlatışı, Blum'un şişeden içişi, kar başladığı için arabanın içinde oturuşları. Altı yıl önce, şimdi Blum'un Jaunig'i beklediği bu küçük Polo'da, ağızlarında şampanya, el ele. Ve susmak bilmeyen kahkahalar. Şişenin dibini bulana dek. Arabada oturmuş karı seyrediyorlardı. Kar tanelerinin düşüşünü. Uzun bir süre, ta ki ön cam beyaza bürünene dek, baş başa kalana dek. Bir kar örtüsünün altında, güvende. Mark ve Blum.

Artık tek başına Blum. Ön camda kar yok. Yanındaki koltuk boş. Mevsim yaz, kıştan kalan sadece güzel, acı veren bir anı. Blum Jaunig'in yokuşun başında görünmesini bekliyor. Onun az sonra meydan boyunca koşacağını, oraya gelmesinin uzun sürmeyeceğini biliyor Blum. Hep aynı saatte, son dört gündür böyle. Papaza tahsis edilen evin önünde onu bekliyordu. Papaz her akşam gri eşofmanıyla Domplatz'a, katedralin bulunduğu meydana geliyor ve koşmaya başlıyordu. Karanlık bastırmadan hemen önce şehrin eski, tarihi merkezinden çıkıyordu. Inn Nehri köprüsü, Höttingergasse üzerinden yukarıya, ormana doğru.

Blum bekliyor. Küçük Polo'da oturuyor ve Jaunig'i bekliyor. Durup durup dikiz aynasına bakıyor, yüzüne, gözlerine. Kendine bakıyor. Aynadaki görüntüsüne, ağzının kenarına, dudaklarına. Mark bunu ona hep söylerdi. Ne zaman üzgün,

yorgun olsa somurtkan olduğunu. Mark'la birlikte gelen, öncesinde ne var ne yoksa her şeyi unutturan iyiliği.

Blum kesinlikle inanıyor onun geleceğine. Geleceğini biliyor. Her şeyi planladı. İki gün yalnız kalmaya ihtiyacı vardı, öyle dedi. Deniz kenarında iki gün. *Lütfen, Karl, her şeyle sen ilgilen. Sana öyle minnettarım ki Karl.* Çocuklara söz verdi, gelirken onlara bir şeyler getirecekti, denizkabağı ve kum. Karl'a sarıldı. Sonra mutfakta bir kadeh şarap içti. Çocuklar oyun hamuruyla oynarken karar verdi bir sonraki hamleye. Herbert Jaunig yolun sonunda görünür görünmez olacak olan her şeye. Öyle net hatırlıyor ki. Şimdi artık var olmayan her şeyi, her güzel şeyi, Mark'ı. Az sonra olacakları haklı bulmasına yardımcı olan her şeyi.

Tanrı'nın hizmetkârı. Nasıl da koşuyor ona doğru. Blum arabada. Kontak anahtarını çevirmeye hazır. Papaz onu, yolun kenarındaki küçük arabayı görebiliyor. Hiçbir şey getirmiyor aklına, koşmaya devam ediyor. Blum'a yaklaşıp dek, Blum anahtarı çevirene ve gaza basana dek. Yirmi saniye daha. Blum bunu yapmak zorunda, hemen şimdi.

Herbert Jaunig. Vücudu nasıl da çarpıyor arabaya. Müstakbel piskopos nasıl da düşüyor yere. Derken görüyor papazın korku dolu yüzünü, bir an bile tereddüt etmiyor, eziyor onu, kemiklerini kırıyor, papaz arabanın altında kayboluyor. Blum acımadan frene basıyor ve geri vitesle takıyor. Çabuk olmalı, onu arabaya sürüklemeli, bagaja tıkmalı, bacaklarını, kolları, gövdeyi. Birileri gelmeden, çabucak. Arabadan dışarı fırlıyor, var gücüyle itiyor, çekiyor, rahibi kaldırıp küçük bagaja koyuyor. Sadece bir parça et, kemik. Onu itip kakıyor, acı çekip çekmediğini hiç düşünmüyor. Koli bandıyla sarıyor onu, ağzını bantlıyor, sıkıca bağlıyor. Bir kaza, diye düşünüyor. Elim bir kaza, başka bir şey değil. Soluk soluğa ba-

gaj kapağını kapatıyor, tekrar arabaya biniyor ve gaza basıyor. Altı saat sonra Trieste'de olacak. Altı saat sonra onunla konuşacak. Tabii hâlâ yaşıyor olursa.

Otobanda trafik kontrolü yok. Yolda dikkat çekmemeye çalışıyor, depoyu doldurdu, durmuyor. Rahibe acımıyor. İnlmelerini, bagajdan gelen sesleri duymuyor. Motorun sesi daha yüksek, yol, İtalya manzarası. Her şey tanıdık, yanından geçip gittiği her mola yeri, yol tabelaları. Blum ve Jau-nig deniz kenarına giden yolda. Düşünecek çok zaman var, duruma, adam kaçırıyor oluşuna alışmak için çok zaman. Öldürdüğüne. Muhtemelen bunu yine yapacağına. O diziye hatırlıyor.

Dexter. Mark o diziye severdi. Geceler boyunca çalışma odasında oturur ve bir adli tıp uzmanının boş zamanlarında adaleti bizzat sağlayışını seyrederdi. Kötüleri ortadan kaldırışını, dünyayı yüz karasından kurtarışını. Dexter Morgan, yedi sezonluk çılgınlığın Mark hiçbir bölümü kaçırmazdı, o diziye bayılırdı, onunla birlikte seri katillerin dünyasına dalması için durmadan Blum'un başının etini yerd, Blum her seferinde onunla alay ederdi. Mark'ın buna, gerçeğin dizidekine uzaktan yakından benzeyebileceğine nasıl inanabildiğini anlayamazdı. Düpedüz saçmalık, der ve koltukta yanına kıvrılırdı. Her şey çok saçma, kötülerin icabına bakan bir polis. Ağına düşenlerin. Ondan başka hiç kimse bunu yapmadığı için adaleti sağlayan bir polis. Bir intikam masalı, hiç gerçekçi değil, zaman kaybı. Buna rağmen Mark'ın yanına uzanır ve ekrandaki adamın kurbanlarını masanın üzerinde streç filmle sıkıca sarışını seyrederdi Blum. Kurbanlarının kalbine bir bıçak saplayışını, sonra onları parçalara ayırıp denize atışını. Blum gülmeden edemezdi. Mark'a, Dexter'e. Bir katil, başka hiçbir özelliği yok. Mark'ı buna ikna etme-

ye çalışırdı, ama Mark hararetli konuşmalarla Dexter'i över, yaptıklarını savunurdu. Cinayetlerini. Oysaki Mark polisti.

Verona'ya az kaldı. Blum gülümsüyor. Bir adam kaçırdı. Bir insanı parçalara ayırdı. Dizideki gibi. Ceset parçaları ta-
butlarda. Cenaze arabası, cenaze işleri şirketi, soğuk oda, ha-
zırlık odası. Şartlar mükemmel. Blum'un senaryosu daha iyi.

Blum arabayı sürmeye devam ediyor. Soğukkanlı, nere-
deyse vurdumduymaz. İçten gelen huzur. Düşünmesi gere-
ken çok şey olduğu halde. Dosdoğru gidiyor. Bir zamanlar
tekne, sekiz yıl önce, güneşin altında olduğu gibi. Onu dur-
duran hiçbir şey yok. Ne yapması gerektiğini biliyor. Gecenin
ortasında, Trieste'ye az kaldı. Herbert Jaunig hâlâ hayatta.
Çok yavaş gittiğinde onu duyabiliyor, inlemelerini ve asfalt-
taki lastikleri. Rüzgârı, motoru ve ağızındaki bant yüzünden
tuhaf çıkan o boğuk böğürtüyü. Acı, çaresizlik, korku. Blum
arabayı sürmeye devam ediyor. Merhamet yok. Hâlâ nefes
alıyor, konuşabiliyor, konuşacak. Olanlar hakkında. Amacı-
na ulaşmak üzere. Yol kıvrıla kıvrıla limana iniyor. O çok ta-
nıdık rıhtım, Lanterna di Trieste, eski yelkenli tekne, deniz.

Bagaj kapağını Jaunig'in kafasına çarpıyor. Var gücüyle onu aşağıya doğru bastırıyor ve ikinci darbeyi indiriyor. Jaunig doğrulmak istiyor, birilerine sesini duyurabilmek için bağırarak istiyor. Ama Blum yine vuruyor. Bir an olsun boş bulunmuyor, arabayı tekneye çok yakın bir yere park etti. Jaunig'in hiç şansı yok, gözleri ifadesizleşiyor, kapanıyor. Etrafta ona yardım edecek kimsecikler yok, Blum'un onu bagajdan çıkarıp sürüklemesine ve tekneye çekmesine engel olabilecek kimse yok. Adam ağır, onu sürüklemek zor olsa da, her an birileri gelebileceği için elini çabuk tutmak zorunda olsa da zorlanmıyor Blum. Adam altına işedi, ıslak. Aşağıdaki kabine fırlatıp attığı bir parça et. Jaunig doğru-
dan masanın üstüne düşüyor. Teknenin göbeğinde baygın. Bir çocuk kadar savunmasız.

Blum arabayı park ediyor ve halatları çözüyor. On dakikadan az bir sürede kıyıdan ayrılmaya hazır, mümkün olduğunca çabuk ayrılmak istiyor limandan, ayıldığında onunla baş başa kalmak istiyor. Hiç kimse onu duymayacak. Bir tek deniz var orada. Ve yaralı kurt. Artık ayağa kalkamaz, ama ısırabilir, biliyor Blum. Onu masaya sıkıca bağlıyor ve üzerine benzin döküyor. Derken motor çalışıyor ve Blum o büyük tekneyi usulca rıhtımdan uzaklaştırıyor. Dümende tek başı-

na, liman girişinden geçerken tek başına. Burnuna güzel, bildik kokular geliyor. Aşağıda Jaunig. Yukarıda yavaş yavaş gündüze dönen gece. Muhteşem, diye düşünüyor ve bir nefes alıyor. Uzun ve derin. İtalya.

Her şeyden çok uzak, suda. Özgürlük. Şimdi bile. Ne olacağının önemi yok. Sonunda suyla baş başa. Sadece mavi, dalgalar, tendeki tuz. Belki güneş açacak, belki yağmur yağacak. Gün nasıl olursa olsun, Jaunig sessiz kalacak. Sızlanmalar, inlemeler çok yakında susacak. Az sonra geçecek. Kısa bir süre daha güvertede kalıyor Blum, dümeni kırıp tekneyi dalgakıranlardan geçiriyor, on üç mil uzağa, açık denize çıkıyor. Sonra motoru durduruyor. Hemen harekete geçiyor ve Jaunig'in yanına iniyor. Tantana etmeyi kesmesini yoksa onu yakacağını söylüyor. Sonra bandı ağzından çekip alıyor. Çok acı çekiyor, ona bakınca bunu görebiliyor Blum, ama adam susuyor. Zangır zangır titriyor, yine de kontrolünü kaybetmemeye çalışıyor. Korkuyor, ama korktuğunu belli etmiyor. Blum'a bakıyor, hareket edemiyor, hiç kıpırdamıyor. Öylece yatıyor ve bekliyor. Blum yanında dikiliyor. Elinde bir çakmak.

"Yalan söylersen, seni yakarım."

"Bacaklarım. Bacaklarımı oynatamıyorum. Bana yardım etmelisiniz."

"Anladın mı beni?"

"Beni bir hastaneye götürmelisiniz."

"Şimdi bana her şeyi anlatacaksın."

"Benden ne istiyorsunuz? Çılgınlık bu. Bırakın gideyim. Lütfen."

"Diğer üç adamın kim olduklarını öğrenmek istiyorum senden. Onları nerede bulacağımı, adlarını."

"Acımı dindirecek bir şeye ihtiyacım var."

"Şu anda senin acılarının bir önemi yok."

“Tanrı aşkına, yeter, şu çakmağı benden uzak tutun.”

“Beş kişiydiniz. Edwin Schönborn, sen ve diğer üçü.”

“Neden söz ediyorsunuz?”

“Şimdi yanlış bir şey söyleyeyim deme. İkinci bir şansın olmayacak.”

“Ben rahibim.”

“Bunun ne o kızlara ne de o oğlana faydası oldu.”

“Her şeyi konuşabiliriz. Düşündüğünüz gibi değil.”

“Daha kötü. Çok daha kötü. Ve sen bunu biliyorsun.”

“O adamları tanımıyorum. Yüzlerinde maskeler vardı. Diğerlerinin kim oldukları konusunda hiçbir fikrim yok. Bana inanmalısınız.”

“Neden yalan söylüyorsun?”

“Yalan söylemiyorum.”

“Artık hiçbiri sana yardım edemeyecek.”

“Para mı istiyorsunuz? Piskoposluk her şeyi halledecektir, size istediğiniz kadar para bulabilirim.”

“Katedraline geri dönebileceğini ve hayır işleri yapabileceğini söylemeye çalışıyorsun sanırım. Hiçbir şey olmamış gibi.”

“Asla iyilikten başka bir şey yapmadım, inanın bana.”

“Dunya. Ilena. Youn.”

“Onlar kayıp ruhlardı. Ne yaptıysam onlar için yaptım. Anlıyor musunuz?”

“Ruhlardı mı dedin sen?”

“Şu çakmağı benden uzak tutun ve beni çözün artık.”

“Oğlana ne oldu? Sen ve diğerleri, ona ne yaptınız?”

“Size yardım edebilirim. Bu yanıştan dönmek için hâlâ vaktiniz var. Böyle bitmek zorunda değil. Tanrı sizi bağışlayacaktır, inanın bana. Onun merhameti sonsuzdur.”

“Kapat şu lanet olası çeneni.”

“Görüyorum ki mutsuzsunuz, yolunuzu şaşırmissınız, artık doğru yolu bulamıyorsunuz. Yardıma muhtaç ve çaresizsiniz, bırakın da size yardım edeyim. Lütfen. Çözün beni.”

“Bir zamanlar çok mutluydum.”

“Yine mutlu olacaksınız. Tabii artık şu çakmağı elinizden bırakırsanız. Bu yaptığınız kimseye bir şey kazandırmaz.”

“Benim mutluluğum öldü.”

“Size birlikte dua etmeyi öneriyorum. Başınıza ne gelmiş olursa olsun geride bırakabilirsiniz. Bakın bana. Beni arabayla ezdiniz, kemiklerimi kırdınız. Beni bir bagaja koydunuz, bana vurdunuz, üzerime benzin döktünüz. Ve ben buna rağmen içinizdeki iyiyi görmeye hazırım. Tanrı’nın yardımıyla her türlü acıya katlanabilir insan.”

“Arabayla üzerinden geçtiğiniz o polis benim kocamdı.”

“Gerçekten üzgünüm. Ama insan her kaybın üstesinden gelebilir, yeniden önünüze bakmalı, hayatın size sunduklarını tevekkülle karşılamalısınız.”

“Evet, buna mecburum.”

Rahibin söyledikleri. Söylemedikleri. Ne kadar da anlamsız, bundan sonra söylenebilecek her söz. Çünkü susacak, konuşmaktansa ölmeyi tercih edecek. Blum bunu biliyor. Ve bu yüzden tutuşturuyor onu. Usulca ve sakince çömeliyor ve çakmağı rahibin giysisine iyice yaklaştırıyor. Tıpkı bir mum yakar gibi rahibi ateşe veriyor. Her ne kadar akli ona yaptığı şeyin çılgınlık olduğunu söylese de. Alevler. Rahibin ardına dek açılan gözleri. Nasıl da haykırıyor, küfürler ediyor. Kurt kelimelerle parçalamaya çalışıyor Blum’u. Jaunig nasıl da yanıyor.

Usulca çömeldiği yerden kalkıyor Blum ve yukarıya tırmanıyor. Dönüp arkasına bakmıyor, rahibin çığlıklarını duymuyor artık. Güverteye çıkıyor ve gökyüzünün yavaş yavaş aydınlanışını seyrediyor. Jaunig’in iplerinden nasıl kurtulmaya çalıştığını, çaresizlik içinde nasıl çırpındığını görmüyor. Canını kurtarmak için nasıl feryat ettiğini, yüzünü ko-

rumaya çalıştığını. Alev alev yanan giysisini, saçlarını, tenini görmüyor. Orada öylece duruyor ve gün doğumunu seyrediyor. İki uzun dakikadır oradalar, sadece o ve ağarmakta olan gün. İçinde ne var ne yoksa sessiz. Deniz havasını çekiyor içine. Derin bir soluk alıyor ve veriyor. Bir kez daha. Sonra tekrar aşağıya iniyor.

Yangın söndürme köpüğü teknenin daha çok zarar görmesini önledi. Blum rahibin etrafındaki her şeyi korumaya aldı. Üç yangın söndürücünün içindekileri zemine, banklara yaydı. Jaunig'i masanın üzerine öyle sabitledi ki alevler kontrol altında kaldı. Sadece pederi cayır cayır yaktı alevler. Blum her şeyi doğru yaptı. Birden harekete geçiyor. Örtüleri Jaunig'in üzerine atıp ateşi söndürüyor. Her yer is ve duman, Araf. Jaunig hemen önünde, masada. Artık nefes almıyor. Sevgili Tanrı onu yarı yolda bıraktı.

Blum öylece durup etrafa bakıyor. Tekne zarar gördü. Zemin, döşemeler, tavan, direk. Buna rağmen gülümsüyor. Kabini yenileyecek. Yıllardır Herta ve Hagen'in ruhlarını tek neden kovmak istiyordu zaten. Tekneyi yeni baştan döşeyecek, kendi zevkine göre, Hagen'in değil. Jaunig sayesinde artık bir sebebi var. İlkbaharda her şeyi yenileyecek, eski mobilyaları çöpe atacak. Hayalini gerçekleştirecek, kendine küçük bir yuva yapacak. Mayısta çocuklarla yelken açacak. Şu anda önünde duran ne varsa geçmişe karışacak. Hiçbir şey hatırlatmayacak. Jaunig'i.

Blum etrafına bakınıyor. İki saatten uzun süredir katedralin önündeki meydanda bir bankta oturmuş, bekliyor. Sabahın erken saatleri, gece boyunca araba kullandı. Trieste'den Innsbruck'a, dört saat yirmi dört dakika. Çocuklarına, ailesine gitmek istiyordu, Jaunig'e sonsuza dek veda etmek, ondan ve ondan geriye kalandan kurtulmak. Henüz kimse torbayı görmedi. Şu ana dek gören olmadı. Süpermarketten alınmış bir naylon torba. Oraya ait olmayan, göze bakan bir torba. Katedralin kapısından indirilmek için haykıran. Blum iki saat önce onu oraya astı ve banka oturdu. Hâlâ bekliyor. Bir şeyler olmasını. Birinin gelip onu bulmasını.

Blum. Daha dün deniz kenarındaydı. Hava güneşliydi. Muhteşemdi, kendini akıntıya bıraktı, tüm gün sudaydı. Bitkin ve mutlu. Ne yapmışsa, iyi yapmıştı. Jaunig ölmüştü. Yanmış halde duruyordu önünde. Giysisi, teni, saçları, kafa derisi. Blum hayatı boyunca cenaze hazırlık odasındaki masada yangın kurbanlarıyla çok az karşılaşmıştı. Aşağıya indi ve gözlerini ona dikti. Ateşin sadece iki dakika içinde rahibi getirdiği hale hayran kaldı. Yüzüne, ellerine, vücudunun ateşe maruz kalmış olan her yerine hayran hayran baktı, nasıl da acımadan lime lime etmiş, parçalamıştı onu. Jaunig. Kellesini Blum'un uçurduğu ölü bir rahip.

Her şey kolay oldu, her şey tıkırında gitti, kovayı masanın altına koydu ve peş peşe darbeleri indirdi. Bir baltayla, rahibin başı aşağıya düşene dek. Kanı kovaya akıttı. Her şey yolundaydı. Yaptığı her şey doğruydı. Cesedi ortadan kaldırmak, etrafı temizlemek, kanı silmek zorundaydı. Bu sadece kabinde çıkan küçük bir yangın, yemek kabininde bir kaza, unutulmuş bir mumdu. Tavandaki is, kömürleşmiş masa. Blum silerek, kazıyarak temizledi. Neredeyse, hiçbir şey olmamış gibi, ortalığı pırıl pırıl yaptı. Jaunig'in başını bir naylon torbaya tıktı. Vücudunu köpekbalıklarına attı.

Mark ona köpekbalıklarından söz etmişti. Gerçekten var olduklarını söylemişti, Trieste kıyılarında, yük gemilerine eşlik ederek açık denizden karaya geldiklerini. Tatilcileri tehdit eden köpekbalıkları, parmaklıklarla plajlardan uzak tutulan köpekbalıkları. Orada, Blum'un tekneyi götürdüğü yerde yüzüyorlar, hemen altında, denizin derinliklerinde, yirmi dört metre aşağıda. Jaunig'in vücudu için iyi bir yer, başı için değil.

Blum'un istediği onun öylece ortadan kaybolması ve her şeyin unutulup gitmesi değil. Bu adamın bir şeyler yaptığı bilinmeli. Ölmesini gerektirecek bir şeyler. Ortalığı birbirine katmak, fareleri deliklerinden çıkarmak, onları ürkütmek, yüreklerine korku salmak istiyor Blum. Elbet bir şey olacak, bir sonraki hamlesine karar vermesini sağlayacak herhangi bir şey. Jaunig öldü. Konuşmaktansa sessiz kalmayı tercih etti. Yaptığının günah olduğunu itiraf etmektense. Blum Jaunig'in olanlarda parmağı olduğu ve Mark'ın ölümünden haberdar olduğu dışında hiçbir şey öğrenemedi. Hatta ölümünü alay konusu yaptı. *İnsan her kaybın üstesinden gelebilir. Yeniden önünüze bakmalı, hayatın size sunduklarını te-*

vekkülle karşılamalısınız. Blum hâlâ onu duyuyor, ve çakmağın çıkardığı sesi.

Daha on iki saat önce denizdeydi. Şimdi gözlerini dikmiş torbaya bakıyor. Bir ağacın altında oturuyor, Jaunig'in başından elli metre uzakta. İlk bakışta görülmüyor Blum. O huzur dolu tabloya uyum sağlıyor. Katedral, meydan, çeşmeler. Sabah saatlerinde kitap okuyan bir kadın. Birinin o lanet olası başı torbadan çıkarmasını bekleyen bir kadın.

Seksen dört yaşında, kendini asmış bir adam. Reza ve Blum boynundaki ipi keserek çatıdan indirdiler onu. Aşağıda, soğuk odada şimdi. Nela resim yapıyor, Uma ishal oldu. Her şey her zamanki kadar sıradan. Massimo defalarca aradı. Eylülün ortası. Sarhoş gençler Herbert Jaunig'in başını buldular, gazeteler onunla ilgili haberlerle dolu. Gençler başta onun bir top olduğunu sandılar. Blum onları, onların o yuvarlak şeyi torbadan çıkarıp atışını, papazın başını tekmeleyişini seyretti. Sonra birden donup kalmalarını, içlerinden birinin kustuğunu gördü Blum. Şimdi gazetede okuyor. Papaz Herbert Jaunig hunharca öldürüldü, başı kesildi. İnsanlar hiçbir şey anlamadı.

Blum çocuklarla kahvaltı masasında oturuyor. Gazetede polis kordonu altına alınmış Domplatz'ın bir fotoğrafı, düne dair hatıralar. Elinde kendi yaptığı reçeli sürdüğü bir dilim tereyağlı ekmek. Üstlerini çıkaran ve evin içinde cırılçıplak koş-turan Uma ve Nela. *Soyun, anne, lütfen. Soyun, haydi.* Blum ağzındaki lokmayı çiğniyor. Kızları seyrediyor. Nasıl da dertsiz tasasızlar. Babalarını düşünmedikleri, hiçbir şey olmamış gibi yaptıkları o anlar. Mark'ı kaybettiler. Bu onların gerçeği. Piskopos adayının başı sadece bir gazete haberi, fazlası değil. Küçük eyalet başkentini sarsan bir cinayet. İnsanları kızdıran

bir konu. Başını kaybeden bir rahip. Blum gülümsüyor ve kendine bir dilim reçelli ekmek daha hazırlıyor.

Şimdi ne olacak, bilmiyor. Jaunig'in başı muhtemelen tahnit edilecek, ya da dondurulacak, onu adli tıptaki depoya koyacak ve umutsuzca vücudunu arayacaklar. Kilise cemaati ille de bir cenaze töreni isteyecek. Ama Jaunig'in başı buzdolabında kalacak, aylarca, yıllarca. Vücudu bulunamayacağı için, köpekbalıkları onu yediği için. Hiç iz kalmadı ondan geriye. Bodruma, Blum'a dair bir ipucu yok. Kimse Dünya'ya inanmadı, onun öyküsü polisler için uydurmaydı. Jaunig'in çevresinde hiçbir şey bulamayacaklar. Gerçi arkadaşları ve tanıdıkları araştırılacak, ama içlerinden hiçbiri suçlu olmayacak. Ölümüyle hiç ilgileri olmadığı için. Gerçek katil gizli kalacak.

Blum. Oturduğu yere mihlanmış gibi çocukları seyrediyor. Biraz daha kalacak, sonra çocukları Karl'a emanet edecek ve Reza'yla birlikte, kendini asmış adamla ilgilenecek. Sabahları soğuk odada çalışırken ne dert kalıyor ne tasa, derdi hep Hagen. Hagen ve Herta. Schönborn. Jaunig. Dört ceset. Blum derin derin nefes alıp veriyor. Vicdanı rahat, geçmişe dönebilse yine yapardı. Her şeyi. Massimo'yla olanları da. Geçti gitti, ona ihtiyacı olduğunda oradaydı. Bunun için utanmıyor kendinden. Yine de düşünüyor, telefonu açıp açmamayı. Ekranda onun adı, beşinci kez arıyor. Bir an duraksıyor Blum, derken sesini duyuyor kulağında.

“Neredeydin?”

“Deniz kenarında.”

“Neden?”

“Massimo, lütfen, yapma şunu.”

“Ne yapıyorum ki ben?”

“Lütfen.”

“Seni özlüyorum.”

“Senin buna ayıracak hiç mi hiç vaktin yok şu an. Görünen o ki sizin orda kıyamet kopuyor.”

“Doğru.”

“Neler oluyor?”

“Bilmiyorum Blum. Ama oldukça tuhaf. Her şey çok bulanık, çok esrarengiz.”

“Başını kesmişler, değil mi?”

“Öyle görünüyor.”

“Kim böyle bir şey yapar ki?”

“Keşke bilseydim.”

“Tanrı aşkına, kim bir rahibi öldürür ki?”

“Bunu ortaya çıkaracağım.”

“Mutlaka yap Massimo.”

“Tüm gün burada yapmam gereken işler var. Ama sonra sana gelebilirim.”

“Neredesin?”

“Rahibin evinde.”

“Daha ne kadar kalacaksın orada?”

“Uzun süre.”

“Yanına geliyorum.”

“Olmaz Blum, çalışmak zorundayım.”

“Kısacık bir an. Seni hissetmek. Sadece bir dakika.”

“Hayır.”

“Lütfen.”

“Domplatz, 5 numara. Gelince ara beni.”

“Sensiz ne yapardım ben!”

Jaunig'in evindeler. Massimo Blum'u başından savmıyor. Blum neler olduğunu, burada gerçeği ele verecek bir şeyler olup olmadığını bilmek istiyor. Dünya'yla ilgili bir şeyler. Massimo'ya onu özlediğini, ona ihtiyacı olduğunu söyledi. Hemen arabaya atladı. Massimo kollarına aldı kısacık. Jaunig'in evinde, beyazlar içindeki olay yeri inceleme polislerinin arasında usulca yürüyor Blum. Memurların çoğu onu, bahçede birlikte mangal yaptıkları günlerden tanıyor. Massimo'yla konuşmak zorunda olduğunu söyledi ve hiçbir engelle karşılaşmadan kapıdan içeri girdi. Olay yerinde delillerin kaybolmaması için yapmaması gerekenleri zaten biliyor. Öyle çok ceset alıp götürdü ki adli tıbbı. Beyaz giysili adamlar izleri korumaya alıyorlar, parmak izleri, DNA örnekleri alınıyor. Ama ne aradıklarını bilmiyorlar. Massimo'nun yüzünden anlaşılıyor bu. Her şey bir muamma. Cinayet kurbanı bir rahip. Hiç düşmanı olmayan bir adam. Kendini Tanrı'ya hizmet etmeye adanmış biri. İyi şeyler yapmış biri. Kim ona zarar vermek isteyebilir, onu yakmak ve başını kesmek için kimin ne gibi bir nedeni olabilir ki? Başını bir abide gibi katedralin kapısına asmak için. Tek yapabildikleri olası delilleri korumaya almak, arkadaşları ve tanıdıklarıyla konuşmak, hayatını araştırmak, aykırı, alışılmışın dışında bir şeyler aramak. Her şeyden bihaber evin içinde dolaşıp duruyorlar. Yanaklarından, bir sağ-

dan, bir soldan öpüyor onu Massimo. *Gel, aşağıdaki şarap evine gidip oturalım biraz*, diyor Massimo. *Lütfen, birazcık kalmama izin ver*, diyor Blum.

Blum onu ikna etmeyi başarıyor. Massimo kalmasına izin veriyor, birazcık. Mark yüzünden, diyor Blum. Onu, yaptığı işi hatırlamak istiyor. Gözlerinin önüne geliyor Mark. Normalde şimdi orada olacaktı. Bir şeyleri poşetleyecek, parmak izlerini alacaktı. Dün günün erken saatlerinde Jaunig'i bulduklarından beri bir sonraki emre kadar görevinin başında olacaktı Mark, tıpkı Massimo gibi. Şu anda herkes bu vakayla ilgileniyor. Kilise, siyasiler, dindarlar, hepsi olayın bir an önce açığa kavuşturulmasını istiyor. Blum onların dehşete kapıldıklarını, bir canavardan korktuklarını işitiyor. Jaunig ölüm cezasına çarptırıldı ve karar infaz edildi, herkes onun yargıcını arıyor. Herkes Blum'u arıyor.

Dikkat çekmeden bir köşede, rahibin çalışma masasının kenarında oturuyor Blum. *Burada işimiz bitti*, diyor Massimo. Bunun üzerine Blum sandalyeye geçiyor, gözleri oda da dolaşıyor, rahibin görmüş olduğu her şeyi görüyor. Herbert Jaunig bir daha asla burada oturmayacak, bir daha asla raftan bir kitap almayacak, bir daha asla dua etmeyecek. Bir daha asla tecavüz etmeyecek. Blum sayesinde. Halinden memnun oturuyor orada ve etrafı seyrediyor. Massimo'dan yardım istememekle doğru olanı yaptı. Ona nasıl yardım edebilirdi ki? İnandığı her şeyi unutmak zorunda kalırdı, Blum için yalan söylemek, bir cinayetin üzerini örtmek zorunda kalırdı. Blum bunu ona yapamaz, yapmak da istemiyor. Bu kendi davası, Massimo'nun değil. Bunu kendi başlattı, kendi sona erdirecek.

On dakika boyunca orada oturuyor. Sonra Massimo on-

dan gitmesini rica ediyor. Aşağıya kadar eşlik ediyor ona, binanın ana girişinde sarılıyor ve öpüyor. Sabırsız, şehvetli, Blum'u istiyor. Dudakları ansızın yapışıyor dudaklarına, dili ağzının içinde, birdenbire, vücudunu vücuduna iyice dayayarak. Blum buna ses çıkarmıyor. Ama hiçbir şey hissetmiyor. Massimo'yu reddetmek ne kadar da zor, bunu yapamayacağını, anlaması gerektiğini söylemek. Sadece Mark'ı düşündüğünü. Ve Jaunig'i. Mark'ı ondan alan, onu, şefkatini, sevgisini bedeninden koparıp alan o adamları. Sadece onları düşünüyor. Onları aramaktan vazgeçmeyecek, diğerlerini de bulacak. Palyaço, aşçıyı, avcıyı.

Koluna yapışıverdi. Blum Massimo'yla vedalaştıktan sonra biraz daha kalmak, şarap evinde biraz daha oturup bir şeyler içmek, olup bitenleri düşünmek istemişti. O öpücüğü, rahibin evinde gördüklerini. Massimo'ya sarılmış, sonra şarap evine gitmiş ve bir kadeh beyaz şarap istemişti. Bir sonraki cesetten, bir sonraki teslimattan önce bir kadeh. İşini kolaylaştıracak bir kadeh. Daha şaraptan bir yudum almıştı ki Schönborn birdenbire yanında belirdi ve onu yakalayiverdi. Kalın parmaklarıyla kolunu kavradı, son derece ciddi olduğunu söyleyen parmaklarıyla.

“Oğluma ne yaptınız?”

“Efendim?”

“Oğlum ortalarda yok, günlerdir ona ulaşamıyorum. Burada neler olup bittiğini bilmek istiyorum.”

“Bir kez daha bana dokunacak olursanız bağırırım.”

“Oğlumun nerede olduğunu bilmek istiyorum.”

“Oğlunuzu tanımıyorum.”

“Şimdi bana bildiklerinizi söylemezseniz buna çok pişman olacaksınız.”

“Beni tehdit mi ediyorsunuz?”

“Evet.”

“Çünkü korkuyorsunuz. Bu iyi.”

“Komik olmayın. Neden korkayım ki? Buradayım, çünkü ters giden bir şeyler olduğunu biliyorum. Edwin’in tek kelime etmeden ortadan kaybolması olağandışı. Ve siz onu sordunuz. Rahibi de sordunuz. Bu tesadüf olamaz.”

“Rahibi konumuza dahil eden sizdiniz, ben değil.”

“Ve şimdi ölü.”

“Yani korkuyorsunuz, değil mi?”

“Kesin şunu artık. Öğle yemeğinde gelip beni taciz ettiniz, bir sürü ithamda bulundunuz, sizde ters bir şeyler var.”

“Öyle diyorsanız öyledir.”

“Kim olduğunuzu biliyorum.”

“Sizin adınıza sevindim.”

“Cenaze işleri yapıyorsunuz.”

“Bravo. İyi araştırmışsınız. Blum Cenaze İşleri, babadan kalma bir şirket. Dilerseniz bize bir ödeme yapıp cenazenizi önceden detaylı olarak planlayabilirsiniz. Her şeyle seve seve bizzat ilgilenirim.”

“Şimdi bana benden ne istediğinizi söyleyeceksiniz. Oğlum hakkında ne bildiğinizi, onun nerede olduğunu. Neden eski defterleri karıştırdığınızı.”

“O kadar eski değil. Ayrıca görünen o ki hâlâ o batağın içindesiniz.”

“Dua edin de oğlumun başına bir şey gelmemiş olsun.”

“Duanın faydası olmuyor, inanın bana.”

“Eğer ortadan kayboluşuyla herhangi bir ilginiz varsa sizi mahvederim.”

“Beni de mi bir kafese kapatırsınız?”

“O sırtış yüzünüzden silinecek.”

“Bu kadar kolay olabileceğini düşünmemiştim.”

“Bundan böyle gözüm hep üzerinizde olacak.”

“Baba ve oğul. Avcı ve fotoğrafçı. Ve kasabanın papazı. Ne üçlü ama! Geriye aşçı ve palyaço kalıyor.”

“Daha önce de söyledim, neden söz ettiğiniz konusunda

hiçbir fikrim yok. Ama size yemin ederim ki ortaya çıkaracağım.”

“Umarım.”

“Tekrar görüşeceğiz.”

Arkasını dönüp gitti. Oysa daha söyleyecekleri bitmemişti Blum’un, yutuverdi sözlerini. Kulaklarından gitmedi adamın söyledikleri. Kim olduğunu biliyordu, Blum’u araştırma zahmetine girmişti. Blum Johannes Schönborn’un avcı olduğuna inanmak istiyordu. Bu kadar kolay olmalıydı, böylesine akla yakın. Baba ve oğul. Onunla konuşurken, daha şimdiden masasının üzerinde görüyordu onu, hayalinde bacaklarını ve kollarını kesiyor, bedenini ufak parçalara ayırıyordu. Bir an için adamın suçlu olduğuna inandı. Ama onun bunlarla hiç ilgisi yoktu. Blum bunu hissediyordu. Johannes Schönborn bodrumdaki adamlardan biri değildi. Yüzünden belliydi. Restoranda ve az önceki şaşkınlığı, cevaplar arayan gözleri gerçekti. Blum’un neden söz ettiğini bilmiyordu. Kafeslerden, uyuşturucu oklardan haberi yoktu, üç isim de ona bir şey ifade etmemişti. İhtiyar Schönborn sadece kaygılıydı. Endişeleniyor, oğlunu geri istiyordu. Blum kararını verdi: O hayatta kalacak.

Blum arabada, adli tıbbı giden yolda. Klinikten bir ölü onu bekliyor, bir rutin otopsi. Kapının önüne park edip arabadan iniyor ve cesedi teslim edecek olan görevliyi bekliyor. Ne çok bulundu orada, her şey ne kadar da bildik. Buzdolapları, koridorlarda, ayak altında duran ölümler. Hiçbir şey korkutmuyor onu, onlar sadece ceset, torbalardaki meçhuller, yarılmış ve dikilmiş. Duygusal açıdan onu hiç etkilemeyen yabancılar, nakledilen sıradan şeyler. Bir buzdolabından diğerine taşınan vücutlar.

Blum koridorda bir sağa bir sola yürüyor. Günün iyi baş-

ladığını düşünüyor, Jaunig'in çalışma odasını, yazı masasında duran mönüyü düşünüyor. Varsayımının doğru olduğunu umuyor. Massimo'yla birlikte Jaunig'in evinden çıktığından beri onu harekete geçiren altıncı hissin. Beklerken, bir sonraki adımının ne olacağını düşünüyor. Derken o beliriveriyor. Yanında duran tanıdık yüz, o vücut, o saçlar. Blum kısacık bir an görüyor onu, neredeyse geçip gidecekti yanından, onu o plastik folyonun altında neredeyse tanıyamayacaktı. Blum olduğu yerde kalıyor. O bir plastik torbada, göğüs kafesi yarılmış, beyaz teni. Sudan çıkarılmış bir ceset. Blum önce aptallaşıyor, anlam veremiyor gördüğü şeye. Onun orada, adli tıbbın bodrumunda cansız yatıyor olmasına. Öylece, buzdolabında ona yer kalmadığı için bir sedyenin üzerinde yatıyor. Blum donup kalıyor, bağırarak istiyor, ama yapamıyor. Birdenbire buz kesiliyor çünkü. Ve sessizlik. Sadece bir ceset daha, kimsenin yokluğunu hissetmediği bir vücut. Kimse tanımıyor onu.

Kelimeler sustu. Her şey sessiz. Çoktandır başka hiçbir şey yok. Dünya dışında. Blum tepki verebilecek, doğru düşünebilecek durumda değil. Bir tek Dünya var aklında. Ve tüm olanlar. Tanışmaları. Başta sadece bir ses, sonra bir yüz, hatta bir tebessüm. Blum gözlerini ondan ayıramıyor. Ne söylene boş, faydası yok, bunu hiç olmamış saymaya çalışmanın. Blum ağlamamak, duygularını dışa vurmamak için zorluyor kendini. Birbirlerini tanıdıklarını, onları birbirine bağlayan bir şeyler olduğunu birinin fark etmesini istemiyor. Otopsi asistanı Blum'u kolundan çekip Dünya'dan uzaklaştırıyor, Blum o kadının cesedinin başında mihlanmış gibi durduğu için, bakışları öylesine sabit, öylesine boş olduğu için rahatsız olduğu belli. İyi mi, yardım edebilir mi, bir bardak su ister mi diye soruyor Blum'a. Blum başını sağa sola sallıyor, her şey yolundaymış gibi davranıyor.

Otopsi asistanı tüm sorularını yanıtladı. Gerçi Blum'un bütün bunları neden bilmek istediğini bilmiyordu, ama yine de anlattı. Muhtemelen intihardı ya da bir kaza. Otopsi boğularak öldüğünü doğruluyordu, şüphe yoktu. Dışarıdan müdahale söz konusu değildi. Daha önce de pek çok kez baraj ızgaralarında birinin bulunduğu olmuştı. Orada, ağaçların ve çöplerin takıldığı yerde, onları sudan bir kepçe çıkarıyor. Birkaç haftada bir ızgaralar temizleniyor, yani onları tesadüfen buluyorlar. Suda bir ceset daha, muhtemelen bir evsiz, üzerinde kimlik yok, kayıp ilanı verilmemiş, onu tanıyan kimse yok. Herhalde sarhoştı ve düştü. Ya da artık hayata katlanamıyordu ve atladı. *Neyse ne, ölmüş işte*, dedi otopsi asistanı.

Blum cenaze arabasında ellili yaşların ortalarında bir kadınla birlikte. Akciğer naklinin ardından kalp krizi, yakınları giysilerini şirkete çoktan bıraktı bile. Blum eve doğru gidiyor. Onu plastik torbadan çıkaracak, yıkayacak, yaralarını temizleyecek, ağzını dikecek. Sonra giydirecek. Bunu Dunya için de yapabilmeyi ne çok isterdi. Onu temizleyip bakımını yapmak, onca acıya maruz kalmış vücuduna elleriyle dokunmak, ona bir kez daha şefkat, saygı göstermek. Öyle çok isterdi ki. Ama Dunya olduğu yerde kalmak zorunda. Cesetlerin uzun süre muhafaza edilebildiği soğuk odaya gidecek o, orada ısı daha da düşük, cesetler genellikle aylarca kalıyor o odada. Kimliği belirlenemeyen tüm cesetler. Soruşturma nedeniyle oradan çıkarılması yasak olan cinayet kurbanları. Jaunig gibi kurbanlar. Büyük ihtimalle Dunya'yı onunla aynı buzdolabına koyacaklar. Fail ve kurban, sükûnet içinde üst üste istiflenecek. Kader ne kadar da acımasız. Ve buna engel olabilecek hiçbir şey gelmiyor Blum'un elinden. Susuz bir havuza atlayıveriyor. Başı önde, düşüyor soluk almadan. Blum cenaze arabasında, şehirde ilerliyor. Sessizce dökülüyor gözyaşları.

Ne çok gözyaşı var insanda. Keşke sayılabilselelerdi. Biriktirilebilselerdi, bir kupa, bir kova dolusu. Gözyaşlarıyla dolu bir yüzme havuzu. Böylece baş aşağı havuza atlayınca acıtmazdı. Blum üç gün, nefes alamadan işini yapıyor, çocukların yanında kalıyor, hayata devam etmeye çalışıyor. Keder bırakmıyor peşini. Eli kolu bağlı. Dünya'ya yardım edememiş olmak öyle ağır geliyor ki ona. Daha dikkatli olmalıydı, onu korumalıydı. Başaramadı. Tek başına süpermarkete gitmesine izin vermeseydi hâlâ hayatta olabilirdi. Bu düşünce acı veriyor. Moldova'dan bodruma, bodrumdan buzdolabına.

Üç gündür bunu düşünüyor Blum. Geri çekilmeli mi yoksa saldırıya mı geçmeli? Her şey daha iyi olacaktı gibi mi yapmalı yoksa her şeyi paramparça mı etmeli? Kaybolan üç gün. İçinde öfke yeniden kabarıyor. Bir an bile şüphe etmiyor bunun bir cinayet olduğundan. Dünya atlamadı, suya düşmedi, kaçıp gitmedi de. Kızların odasında kendini iyi hissediyordu, geri gelecekti. Birileri onu susturdu. Sonra onu ortadan kaldırdı, küçük, hırpalanmış, ölü bir balık gibi suya attı. Dünya'nın ağzı adli tıpta nasıl da açık duruyordu önünde. Suskun ve soğuk.

Cinayet. Biri daha. Ilena, Mark, Dünya. Üç gün boyunca başka hiçbir şey düşünmüyor, acı çekiyor, kendini zorlayarak

her şeye iyi bir açıklama getiriyor. Her şeyi unutmayı, bir karara varmayı, sadece çocuklarla mutlu olmayı düşünüyor bir ara. Ama yapamıyor, Mark yok, eski hayatı yok artık, şimdi şimdi biçimleniyor yenisi. Blum terasta şarap içiyor. Dolu-dizgin düşünceler kafasında, çocuklar kucağında uyuyakaldı. Yaptıkları, oldukları, söyledikleri ne varsa, daha iyi hissettirmiyor hiçbirini. Uykuya dalmadan önce Nela'nın söylediklerini düşünüyor.

“Anne?”

“Evet, tatlım.”

“Mutlu hissediyorum.”

“Mutlu mu?”

“Evet, çok çok mutlu.”

“Neden?”

“Babamı gördüm.”

“Ne gördün?”

“O iyi, anne. Motosiklete binmişti ve bana gülümsedi. Ve el salladı, anne.”

“Hayır.”

“Evet, anne ve senin üzülmemen gerektiğini söyledi.”

“Öyle mi dedi?”

“Evet, öyle dedi.”

Ne çok zaman geçti ölümünün üzerinden. Son dokunuş çok gerilerde kaldı, son tebessüm. Keşke Nela'nın gördüğünü Blum da görebilseydi. Keşke kızlarını her şeyden uzak tutabilseydi. Böylesine güçlü olmak zorunda kalmak. Her gün, bir şekilde hayatta kalmak. Öyle ya, katiller dışarıda bir yerlerde. Her şeyi mahveden katiller. Blum içiyor ve çocuklarını okşuyor. Güzel bir sonbahar gecesi, hava açık, her şey çok basit. Acı veriyor, ama basit. Onlar yapacağını yaptı, Blum'un ki sadece kısasa kısas. Yapacak başka hiçbir şey olmadığı için,

hiçbir şey Mark'ı geri getirmeyeceği için. Diğerlerini de bulacak ama şimdi çocuklarla birlikte yatmaya gidecek.

Sabah Karl her zaman olduğu gibi çocukların bakımını üstleniyor. Reza Blum'a ne yapacağını soruyor. Blum hiçbir şey söylemiyor, sadece gülümsüyor ona. Tıpkı Mark'ın Nela'ya gülümsediği gibi. *Benim için endişelenme, Reza. Geleceğim. Tamam, kendime dikkat ederim. Evet, bundan emin olabilirsin. Sağ ol, Reza.* Blum motosiklette, bahçe kapısından yola çıkıyor. Kitzbühel yolunda. Budalaca olduğunu, muhtemelen hiçbir şey elde edemeyeceğini biliyor, ama yine de yapıyor bunu. O mönüyü gördü ve kendi kendine onun neden orada olduğunu sordu. Innsbruck'taki bir rahibin çalışma masasında Kitzbühel'deki bir restoranın mönüsü neden duruyordu? Onu neden almış olabilir ki? Mönüyü mü çalmıştı rahip ya da restoran sahibiyle mönüyü alıp götürebilecek kadar samimi miydi? Kitzbühel'deki restorana daha elli dört kilometre var. Puch Misafirhanesi. Sadece altıncı his.

Kitzbühel'in dışında, ormana bakıyor. Pek çok bina ve ev, zenginler her yere beton dikmiş, tatil mekânları, yazlık evler, aralarında Michelin yıldızlı bir restoran. Küçük, kırk kişilik, seçkin, gösterişsiz. Blum aşçıyı soruyor. Kimi aradığını herkes biliyor, herkes tanıyor o adamı, Bertl Puch. Televizyona çıkmış bir aşçı. Mükemmel bir restoran, çok pahalı. Blum park ediyor. Öğle vakti, abiyeler ve takım elbiselerle çorbaralarının başında oturuyorlar. Blum Kitzbühel'den, zenginlerin Mekke'sinden, bu para ve güç yığınağından hep nefret etti. Bir araya toplanıyor, ağızlarına beyaz sosis ve havyar tıkıştırıyorlar. Dışarıdan kimseyi aralarına almıyor, kendilerini dünyadan soyutluyorlar.

Blum'dan lokali terk etmesi rica ediliyor, garson ona kıya-

fet kuralları olduğunu belirtiyor. Ama Blum gitmiyor. Kaybedecek hiçbir şeyi yok, doğru iz üzerinde olup olmadığını, aşçı ve fotoğrafçının birbirlerini tanıyıp tanımadıklarını bilmek istiyor. Aşçı ve rahibin de. Bunu açığa çıkaracak. Soyunuyor. Herkesin gözü önünde deri ceketini, pantolonunu, çizmelelerini çıkarıyor. Çantasından ince ve yüksek topuklu ayakkabıları çıkıyor. Uzun bacakları, çıplak ayakları, çiçekli yazlık elbisesinin içinde bir kuğu gibi duruyor, deri giysilerini sırt çantasına düzgünce yerleştiriyor. Garson ona bakıyor, gözleri faltaşı gibi. Kalabileceğini söylüyor, dişlerini gıcırdatarak. Ona bir masa gösteriyor. Blum oturuyor.

Orada olmaktan hoşnut değil, kendini rahat hissetmiyor, şatafattan nefret ediyor. Bunu Dünya için yapıyor. Sipariş veriyor ve garsonla muhabbet etmeye çalışıyor. Ama garsonun ağzı sıkı. Blum'un restoranın sahibi hakkındaki sorularını duymazdan geliyor. Bertl Puch ne zaman geri gelecek? Herbert Jaunig oraya sık gelir miydi? Cevap yok. Aperitifleri getirdiğinde yok. Ara sıcakları getirdiğinde de yok. Derken yan masadaki kadın çıkageliyor. Blum'un yanına oturuyor, çenesi düşük, boşboğaz bir kadın, tam Blum'un istediği gibi. Cevaplar, detaylar, karanlıkta kalanları aydınlatan bilgiler. Her şey ana yemekte önüne seriliveriyor. *Adım Kordula Heidemmann*, diyor kadın. Blum'un kulak kesilerek masasına buyur ettiği bu kadın ellili yaşların ortalarında, estetikli yüzü, elbise, muhtemelen bir servete mal olmuş olan saat, tasarım el çantası. Üzerinde ne varsa buram buram para kokuyor. Buraya sık sık geldiğini söylüyor. Yardım edebileceğini fısıldıyor Blum'un kulağına. Ve bunu severek yapıyor. Blum onun için günün heyecan verici nesnesi, gün ortası eğlencesi. Merakla süzüyor, çiçekli yazlık elbise içindeki o egzotik güzelliği. Kordula Heidemmann konuşuyor. Blum'un tüm bunlarla neden ilgilendiğini sormadan. Göz ucuyla bakıyor tabağına. Çikolata kaplamalı

çavdar ekmeği üzerinde ördek göğsü. Blum o göğsü parça parça kesiyor, Kordula Heidmann, Bertl Puch hakkında bir şeyler anlatırken. Ve Herbert Jaunig hakkında.

“Şef ne yazık ki burada değil.”

“Nerede ki? Onunla tanışabilmeyi çok isterdim, tüm Tirol ondan söz ediyor.”

“Tüm Tirol mu? Tüm Avusturya demek istediniz herhalde, adam kabiliyetli, elleri çok maharetli. Onu tanımak bizim için ne büyük şans bilemezsiniz.”

“Evet, çok şanslısınız.”

“Şu sıralar yemek programının yeni bölümü çekiliyor. Viyana’da. O çalışkan bir adam. Ve henüz çok genç. Örnek bir kariyer sergiledi. Tapılası bir adam. Tüm Avusturya, yemeklerinin tadına bakabilmek için gelir buraya. Yemekleri sansasyonel. Sizce de öyle değil mi?”

“Sansasyonel, haklısınız.”

“Bıldırcın yumurtasını denemelisiniz. Ve kuzu etini, hiç bu kadar yumuşak bir et yememişsinizdir.”

“Size bir şey sorabilir miyim?”

“Ne demek, tabii ki sorabilirsiniz.”

“Herbert Jaunig. Onu tanıyor musunuz?”

“Elbette tanıyorum. Ne acı, ne kadar iyi bir insandı. Yemek yemeyi severdi, bir gurmeydi, boğazına düşküncü. Ölümü Puch Misafirhanesi’ndeki herkesi derinden sarstı. Öldüğünü öğrendiğimde benim de ne kadar sarsıldığımı tahmin bile edemezsiniz.”

“Arkadaş mıydınız?”

“Hayır, hayır, ama sık sık yanındaki masaya oturur, onu gözlerdim.”

“Ne yaparken?”

“Yemek yerken.”

“Anlıyorum.”

“Papaz bey iyi bir insandı.”

“Evet, öyleydi.”

“Hep şu tarafta yemek yerdı, hep aynı yerde. Yemek yerken onu seyretmek çok keyifliydi.”

“Tek başına mı yerdı?”

“Çoğu zaman. Bir keresinde karşısına oturmak istedim, ama o sırada dua ediyordu. Bizim için dua edebileceği her fırsatı kullandığını söyledi. Mükemmel bir insandı. Ve sonrası malum. Başını kestiler! Hâlâ aklım almıyor.”

“Akıl almaz, evet.”

“Hangi insan böyle bir şey yapabilir ki? Bunu yapan insan değil, olsa olsa bir canavar olabilir.”

“Belki bunu hak etmiştir, Papaz bey.”

“Tanrı aşkına, bunu nasıl söylersiniz? Katiyen olamaz!”

“Elbette olabilir.”

“Kimse bunu hak etmez. O kadar iyi bir adam böylesi bir suçu haklı çıkaracak ne yapabilir ki? Size bir şey söyleyeyim. Bunu yapan ruh hastası bir katil.”

“Muhtemelen haklısınız.”

“Elbette haklıyım.”

“Peki, ya restoranın sahibi?”

“Ne olmuş ona?”

“O ve Jaunig birbirlerini tanıyorlardı.”

“Tanıyorlar mıydı? O ikisi birbirlerinin en iyi arkadaşıydı. Aralarından su sızmazdı. Daha yakın olunamaz. Size şunu söylemeliyim ki hakikaten güzel bir erkek dayanışmasıydı.”

“Böylesi nadir görülür.”

“Tüm bunlar Bertl’i çok hırpaladı. Mahvoldu.”

“O ikisinin tanışıklıkları muhtemelen çok eskilere dayanıyor, değil mi?”

“Ötz Vadisi’nde tanışmışlar sanırım.”

“Ötz Vadisi’nde mi?”

“Evet, Bertl burada işe başlamadan önce orada aşçılık ya-

piyordu. Hotel Annenhof'ta, sıradan bir mekânda. Ödüllü değil, alelade bir mutfağı vardı. Ve birden yükseldi. Beş yıl içinde Bertl süperstar oldu.”

“Vay vay!”

“Kitzbühel’de bundan daha iyi bir mekân yok.”

“Küçük bir taşra otelinden gurme cennetine.”

“En dipten zirveye.”

“Herkes tarafından rağbet edilen bir yer. Ne güzel. Buraya girip çıkan herkesi kesin tanıyorsunuzdur, değil mi?”

“Herkesi değil, ama dediğim gibi, adı sanı olan herkes buraya gelir. Sosyetenin uğrak yeridir yani, anlıyor musunuz? Başkandan Arnold Schwarzenegger’e kadar. Hepsi burada yemek yer.”

“Edwin Schönborn adı size bir şeyler ifade ediyor mu?”

“Şu fotoğrafçı, tabii ki. O da buranın müdavimlerinden.”

“O da mı Bertl’in arkadaşı?”

“Bertl herkesi tanır. Ve herkes onunla arkadaş olmak ister. Nasıldır, bilirsiniz. Şöhretin gölgesinde içilen şarabın tadının üstüne yoktur.”

“Öyle midir?”

“Evet.”

“O zaman, şerefe.”

Blum ağzını siliyor. Birden aklına çocuklarının lego taşları geliyor. Taş taş üstüne. Nereye elini atarsa atsın, her zaman uyan bir tane çıkıyor. Taşlar yerini buluyor. Schönborn. Jaunig. Puch. Dünya her şeyi doğru yaptı. Mark’a ve Blum’a önemli olanı söyledi. Dünya ne yüzleri tanıyor, ne de isimleri biliyordu. Buna rağmen Blum onları buldu. İçlerinden ikisini, çok geçmeden üçüncüyü. Birbirlerini tanıyorlardı, birlikte yiyip içmişlerdi. Aşçı bedeneni iyi olmalarını sağlamıştı. Hem arkadaşlarının, hem de kurbanlarının.

Dunya anlattı aşçının onlara neler neler yaptığını. Onları nasıl besiye çektiğini. *Küçük domuzumu iyi beslemeliyim*, derdi hep. İyi tutum, iyi yem, iyi et. Ambar deliğinden kafeslere sadece en iyisi gelirdi, besi domuzları için sadece en iyisi. Nasıl da yoklar, tartardı onları, istemeye istemeye soyunurlardı. O bodruma her geldiğinde. *Kontrol her şeydir*, derdi yeterince semirdiklerinden emin olmaya çalışırken. Onları tartar ve defter tutardı. Ve jimnastik yapmalarını, formda kalmalarını sağlardı. *En önemlisi iyi beslenme*, derdi. *Açlıktan ölen bir ceylanı becermek kimsenin hoşuna gitmez*, der ve kemeriyle onları döverdi. Sayısız şınavın ardından yere yığılıp kalırlarsa dayak yerlerdi. Ya da artık bir şey yemek istemezlerse. Kazciğerli dana bonfile, elleri arkalarında bağlı, plastik kaplardan hayvan gibi yiyorlardı. Şampanya soslu tarak midyesi, parmaklarıyla yemeği ağızlarına tıkıyorlardı. Besi hayvanı muamelesi görüyorlardı. Samanların üzerinde yatıyor, tuvalete gidemedikleri için durmadan altlarına kaçırıyorlardı. İdrar kokusu ve gurme mutfağı. *Dişi domuzların önündeki inciler*, derdi palyaço. Yine de dengeli beslenmede ısrar ederdi aşçı. *Küçük domuzlarımızı iyi beslemek zorundayız*, derdi. *Bu boklu domuzları temizlemek zorundayız*, derdi palyaço. Gülerlerdi. Ve rahip üzerlerine su sıkardı. Bir bahçe hortumuyla onları temizlerdi, tazyikli suyu yüzlerine, yaralarına tutardı. Çırılçıplak soyunmak zorundalardı. Kafeslerini temizlemek, yerdeki pislikleri kazımak zorundalardı. Kendilerine söylenen her şeyi yapmak zorundalardı. Yıllarca. Dana uykuluğuyla salyangoz yahnisi.

Blum hesabı ödüyor ve çıkıp gidiyor. Uzaklaşmak istiyor, hiçbir şey duymak istemiyor, aklına getirmek istemiyor artık Dunya'nın anlattıklarını, bodrumdan sahneleri. Başta inanmak istemediği şeyleri. Orada hâlâ birinin olduğu, bir kafesin içinde yemek beklediği düşüncesini. Youn'u bulmak zo-

runda, göz yumamaz bir şeyler daha olmasına. Hayır, birinin daha, iyilerden birinin daha ölmesine dayanamaz. Birisi konuşmalı mutlaka.

Blum motosiklette. Hızla gidiyor otobanda, hayatına, vilaya, küçük, el değmemiş dünyasına geri dönüyor. Mark öldüğü halde el değmemiş çünkü özgür, istediği her şeyi yapıyor. Kimse mâni olmuyor ona, kimse Bertl Puch'un parçalanmış vücudunu düşünmesine engel olmuyor. Onun nasıl biri olduğunu bilmek istiyor. Eksik kalan cevapları bulmak, herkesi cezbeden o adamı tanımak istiyor. Hepsini kemeriyle döven, kırbaçlayan, kırbaçlarken mastürbasyon yapan adamı. Bertl Puch, işte önündeki ekranda. YouTube'da. Tüm yüzüne yayılan sırtışı ve Tirol aksanıyla ekranların aşçısı. Namı göklere çıkmış küçük, çalışkan aşçı. Halkın gözdesi, nur yüzlüsü, her ev kadınına kepçeyle dünyayı değiştirebileceğini hissettiren adam. Blum onun peşini bırakmayacak ve gerçekten düşündüğü gibi olup olmadığını görecektir. Blum onunla konuşacak, sonra onu öldürecek. Çok yakında.

Viyana. Yedinci bölge, Neubaugasse, ikinci kat. Yola bakan küçük bir daire. Kilit sorun değil, Mark nasıl açacağını göstermişti yıllar önce. Kapıda kalmışlardı, Mark birkaç dakika içinde kapıyı açmayı başarmıştı. Çocuk oynucağıydı. O zamanlar ve bugün de öyle. Bertl Puch çekimler için yolda, tüm günü dolu. Studio Eins bütün haftayı aşçılık şovuna ayırıyor. Bertl Puch sürekli ekranda. Blum dün çekimlerin yapıldığı kanalın önünde onu bekledi. Peşinden gitti, onunla aynı lokalde oturdu, bira içti ve onun arkadaşlarıyla buluşmasını seyretti. Sevilen bir insan, ilk bakışta diğerleri kadar masum. Arkadaşlarından hiçbirisi ondan böyle bir şey beklemeyebilir. Puch hesabı ödeyip evine gitmek üzere oradan çıktı. Blum onu takip etti. Aynı metroda oturdular, altı istasyon, sonra on dakikalık yürüme mesafesi. Binanın kapısını açtı ve ardında kayboldu. İkinci katta ışık yandı, Blum onu dışarıdan gördü, penceredeki silüetini, Bertl Puch Viyana'daki evinde, meşhur aşçı yatmaya gitmeden hemen önce. Yirmi dakika, sonra ışık söndü. Blum birazcık daha bekledi, sonra gidip arabasını aldı ve geri geldi. Binanın kapısını gören bir yerde bir park yeri boşalana dek bekledi, sonra arka koltuğa geçti ve saatin alarmini kurdu. Sabah beşe kadar uyudu, sonra yine ön koltuğa geçti. Puch binadan çıkana dek bekledi. Bertl Puch işe gitmek için yola düştü.

Dışarıdan gelen yaşlıca bir kadın ona binanın kapısını açtı. Blum son derece doğal bir tavırla yanına yanaşıp onunla birlikte kapıdan içeri girdi. İçtenlikle gülümsedi kadına. Kadın da ona gülümsedi ve zemin katta bir kapının ardında kayboldu.

Blum ikinci katta, kapıda isim yazmıyor. Kilit için bir tornavida, bir parça odun, bir çekiç. Sadece kısacık bir darbe sesi duyuluyor, sonra kapı açılıyor ve tekrar kapanıyor. Blum onun evinde. Ayakkabılarında galoşlar, başında naylon bir bone, eldivenler. Mark bazı suçluların ne kadar aptal olduklarını, olay yerinde ne çok iz bıraktıklarını söylerdi hep. Kollar, ter, deri, parmak izleri. Blum her şeyi doğru yapmak istiyor, evdeki hiçbir şey ele vermemeli, orada birinin olduğunu ve bir şeyler aradığını. Bir suçun delillerini. Videoları.

Şifresiz bir bilgisayar. Sehpada bir Notebook, yanında cips ve iki boş bira kutusu, ağzına kadar dolu bir kül tablası. Her şey darmadağınık, ekranda yağ lekeleri. Blum Notebook'u açıyor. Bertl Puch evindeki tüm o dağınıklığa rağmen düzenli bir insan, bilgisayarında her şey net bir biçimde dosyalanmış. Blum'un aradığı şey hemen gözüne çarpıyor, parıldıyor, harfler bas bas bağılıyor. Domuz yetiştiriciliği yazıyor orada. Domuz yetiştiriciliği.

Blum yabancı bir evde. Birkaç ay önce aklının ucundan bile geçmeyecek şeyler yapıyor. Gerisini hiç düşünmeden yapıyor. Bu adamın Mark'ın ölümüyle gerçekten bir ilgisi olup olmadığını ortaya çıkarmak için gereken her şeyi. Dünya'nın ölümüyle. Blum içki şişesini Schönborn'un eline tutuşturduğu anda sınırı aştı. Onun ölüsünü soğuk odadan çıkardığında. Sınır ortadan kalkmıştı, artık dikenli teller yoktu. Blum Jaunig'i ateşe verdi. Başını kesti. O sırada Dünya'yı düşün-

dü. O boş bakan gözleri gördü. Edwin Schönborn'un fotoğrafları. Canavarlar: Schönborn ve Jaunig. Ve Puch, aşçı.

Domuz yetiştiriciliği. Cep telefonuyla çekmiş olduğu video kayıtları, Notebook'undaki bir klasörde, şifrelenmemiş duruyor. Onları herkes bulabilir, o bodrumda neler olduğunu görebilirdi. Gizli değil, Bertl Puch birinin o klasörü açabileceğini, birinin bilgisayarını karıştırabileceğini aklına getirmemişti. Kendini güvende hissediyor. Verileri silmek için bir neden görmüyor. Bu on yedi kısa korku filmini. İşkencelerin, beden terbiyesinin, cezalandırmaların dokümantasyonlarını. O kayıtlarda Dünya, Ilena ve Youn var. Dünya, tıpkı Blum'un tanıdığı gibi, sadece daha ince, daha hırpalanmış, daha yaralı. Cehennemin orta yerindeydiler, çıkış yoktu. Yüzlerinde çaresizlikten eser yoktu, sadece teslimiyet, sessiz bir yakarış vardı kurtuluş için. Sessizdi, çünkü artık güçleri yoktu. Sadece ölme, buna son verme arzusu. Failler orada değilken, üçü tek başlarına kafeslerinde onları beklerken. Tüm bunlara bir şekilde bir son verme. Dünya bundan söz etti. Üçünün de sürekli bunu düşündüklerinden. Bunu ne çok istediklerinden, ama yapamadıklarından. Kendilerini öldüremediklerinden. Bu yüzden katlandılar aşağılamalara, şiddete.

On yedi kısa video. Hasta bir dünyaya kısa bir bakış. Özenle hazırlanmış bir oda, onları yıkayabilmek için kafeslerin olduğu yerde fayanslar. Dışkıladıkları yer ve becerildikleri yer birbirinden kesin çizgilerle ayrılmış. İnsan onurunu hiçe sayan beslenme videoları. Onlar yemek yerken inen tekmeler ve tokatlar, haz ve öfke ve ceza. Aşçı keyiflensin diye. Bu onun projesiydi. Onları filme alırken bundan söz ediyordu. Hayvancıklarını gösteriyordu. O ödüllü restoranın yemeklerini yemeye tenezzül etmeyen küçük, nankör domuzlarını filme alıyordu. Bertl Puch canlarına okuyor. Bir elinde

kemeri, diğer elinde cep telefonu. Dışkıladıkları yerde hayvan terbiyesi. Hamile Ilena yerde, artık kıpırdamıyor. Kovalardan, geriye hiçbir şey kalmayana dek, her şeyi yemek zorunda kalan Youn.

Blum, Bertl Puch'un evinde oturuyor ve birer birer açıp seyrediyor videoları. Bazılarında rahip görülüyor, Youn'u bahçe hortumuyla temizleyişi, onu yıkayışı, canını yakmadan önce ona bakım yapışı. Boyu bosu, sesi. Schönborn da orada, elinde fotoğraf makinesiyle. Blum videodaki adamın o olduğundan yüzde yüz emin. Maskeye rağmen. Onu çıplak gördü, onu parça parça kesti, o olduğunu biliyor. Bodrum, kuralların geçmediği yer. Her şeyin serbest olup hiçbir şeyin yasak olmadığı bir orji. Av tüfeğinden çıkan uyuşturucu oklar dahil. Bir videoda Dünya'nın anlattıkları görülüyor. Haklı, kaçacak yer yok.

Dördüncü adam. Kim olduğu belli değil. Diğerlerinininkinden daha büyük bir maske. Çok sıradan bir vücut. Blum'un kesin olarak söyleyebildiği tek şey, onun Schönborn'un babası olmadığı. Johannes Schönborn daha güçlü kuvvetli, muhtemelen videodaki adamdan yirmi kilo daha ağır. Tetiği çekerken sevinç çığlıkları atıyor, mâniler, şarkılar söylüyor. Gördüğü şey Blum'u şaşkına çeviriyor. Bir delinin şovu. Pelüş ve kadife kaplı seks odasında zafer kazanmış edasıyla dans eden, yarı çıplak bir adam. Avcı atışının sevincini yaşıyor, içi içine sığmıyor. Gür bir sesle dünyanın en meşhur şarkılarından birini söylüyor, *O sole mio. Başka hiçbir güneş senden daha güzel değil.* Youn yerde yatıyor. Avcının şarkısı odada yankılanıyor. *Ma n'atu sole cchiù bello, oi nè.* Duygulu ve tutkulu, neredeyse güzel. Nasıl da söylüyor. Blum videoyu görmeseydi, sadece sesini duysaydı, beğenebilirdi. Avcı Youn'a tecavüz ederken söylüyor: *O sole mio*

Avcı kameraya dönerek söylüyor şarkıyı. Poz veriyor, aşçı için özel bir gösteri. Bilmek zorunda olduğu şeyi Blum'a ifşa eden kısa bir video. Kısacık bir an için yüzü görünüyor. Blum'un hiç aklına gelmezdi, onun video sona ermeden hemen önce, o esrar perdesini bizzat kaldıracağı, maskesini iki saniyeliğine çıkaracağı. Gözleri, burnu, kameraya sırtıyor, gösterisini bir tebessümle tamamlıyor. İki saniye boyunca, sonra yine maskesini takıyor. İki saniye boyunca tecavüzcü, katil. Suçunun delili. Blum videoyu başa alıyor, tekrar tekrar seyrediyor, durduruyor. O görüntüyü yakalıyor.

Sadece yüzü ve o tebessüm ekranda. Tanıdık bir tebessüm. Daha önce gördüğü bir yüz. Blum onu tanıdığından yüzde yüz emin. Nereden tanıdığını çıkaramıyor, ama emin. Bu yüz bildik birinin yüzü. Bir oyuncunun, bir dizi oyuncusunun. Blum onu zapping yaparken gördü. Dağlarda yaşanılabilir bir dünya, güzel manzaralar ve aşk. Onun ikinci bir hayat sürdüğü, kırk yıl düşünse aklına gelmezdi hiç kimsenin. Avcı.

Blum sevinçten deliye dönüyor. Bütün evin altını üstüne getirmek zorunda kalacağını sanıyordu. Kan ter içinde kalana dek her yeri aramaya hazırdı, tüm günü buna ayıracaktı. Ama işte, bir saat sonra yine yollarda. Aradığı şeyi buldu. Videolar bir USB bellekte, orijinalleri harddiskten sildi. Geride hiç iz bırakmadı. Kimse bundan sonra olacıklara, Bertl Puch'un bir anda ortadan kaybolmasına bir sebep bulamamalı. Bir daha stüdyoya gelmeyecek, artık başka program çekilmeyecek, bir daha asla Kitzbühel'e dönmeyecek, bir daha asla Kordula Heidmann için yemek pişirmeyecek, sonsuza dek ortadan kaybolacak. Blum buna videoları gördüğü anda karar verdi. Hükmü bizzat aşçı verdi. Blum buna son verecek, aşçıyı ortadan kaldıracak. Aşçıyı ve avcıyı, ikisini de. Hemen.

Viyana'da kimse onu durdurmuyor, kimse onu bundan caydırmıyor, kolundan tutup, bu işin peşini bırakması gerektiğini söylemiyor. Bertl Puch'a telefon etmemesi, onunla buluşmaması gerektiğini. Onu öldürmemesi, bir baltayla kellesini uçurmaması, bayıltması, bıçaklaması, öldüresiye dövmesi gerektiğini. Kimse ona engel olmuyor. O his çıkıp geliyor sadece, bir esrime gibi birdenbire. Bir plan yapmalı, kimselere görünmeden onu arabaya bindirmeli, Innsbruck'a götürmeli, bir mum gibi söndürmeli. Hazırlık masasında bir vücut daha, sadece iğnelerle diktiği deri ve yağ.

“Buyurun, Bertl Puch.”

“Şimdi beni iyi dinle.”

“Kiminle görüşüyorum?”

“Hikâyenin televizyonda yayımlanmasını istemiyorsan şimdi iyi dinle. Her şeyi biliyorum. Bodrumu, Schönborn’u, oyuncuyu. Ne yaptığınızı biliyorum, o polisi öldürdüğünüzü. Ve o kızı da. Deliller var ve o deliller bir noterde. Benden haber alamazsa belgeleri medyaya verecek. Anladın mı?”

“Evet.”

“Şimdi hiç yanlış yapmayacak ve sokağın sonuna kadar yürüyeceksin. Sağ tarafta bir garaj var. İki kat aşağı ineceksin, yer numarası iki yüz dört. Orada beni bekleyeceksin.”

“Neredesiniz?”

“Arkanda.”

“Nerede?”

“Beyaz araba.”

“Ne, neler oluyor?”

“Tekrar edeyim. Söylediklerimi yapmazsan hayatın kâbusa döner, sana söz veriyorum.”

“Ne istiyorsunuz benden? Telefon numaramı nereden buldunuz?”

“Domuz yetiştirdiğini nereden biliyorum sence?”

“Benden ne istediğinizi bilmek istiyorum.”

“Arkanı dön ve yürümeye devam et. Park yeri numarası iki yüz dört. Ben park edince bagaj kapağını açacak ve içerdeki tabuta yatacaksın.”

“Ne yapacağım?”

“Beni duydun.”

“Deli misiniz siz?”

“Seçim senin. Ya tabuta yatarsın, ya da bir saat içinde bütün dünya senin o güzel videolarını seyreder.”

“Evimdeydiniz, değil mi?”

“Ve restoranında.”

“Benden ne istediğinizi bilmek istiyorum.”

“Senin neyi bilmek istediğin umurumda değil.”

“Bu bir cenaze arabası, siz aklınızı mı kaçırdınız?”

“Bu bir Cadillac Superior, 1972 model. Hakikaten güzel bir araba, içinde kendini rahat hissedeceksin.”

“Beni rahat bırakın.”

“Kalabilirim, ya da gidebilirim. Karar senin.”

“Kimsin sen?”

“Bana sen demeyi kes, yoksa giderim.”

“Bu saçmalık da neyin nesi? Tüm bunlar gerçek olamaz.”

“Yürümeye devam et.”

“Telefonu kapatıyorum artık.”

“Dediğim gibi. Şimdi aşağıya doğru yürümezsen giderim.”

“Bir tabutun içine girmeyeceğim.”

“Elbette gireceksin. Park yeri numarası iki yüz dört. Telefonu arabanın üzerine koyacak ve bagajı açacaksın. Eğer şoför kapısını açmaya ya da bana saldırmaya yeltenirsen, işin biter. Sadece tabuta girecek ve kıpırdamadan yatacaksın. Ben arabadan inecek ve bagaj kapağını kilitleyeceğim.”

“Ruh hastası mısınız siz?”

“Dediklerimi yapmazsan işin biter.”

Park yeri numarası iki yüz dört. Blum motoru durduru-

yor. Oraya dönük kamera yok. Kör nokta. Domuz yetiştiricisini kaderine kendiliğinden razı olmaya davet etmek için ideal yer. Bertl Puch. Arabanın arkasında dururken nasıl da tereddütlü. Öylece duruyor ve düşünüyor. Telefonda nefes alıp veriş, Blum onu duyabiliyor. Aşçıyı. O iğrenç hırıltılar çıkaran pis domuzu. Orada duruyor ve bir çıkış yolu arıyor. On saniye boyunca hiçbir şey olmuyor, sadece nefes alıp veriyor. Konuşmuyor. Olacaklara hazırlıklı olmaya çalışıyor. Bertl Puch arabanın arkasında, kaçmaya hazırlanıyor. Ya da saldırmaya. On saniye boyunca çaresizlik ve öfke, Blum bunu duyabiliyor, görebiliyor. Sonsuzluk gibi gelen on saniye. Blum planının boşa çıkmasını, onun arkasını dönüp koşarak kaçmasını istemiyor, daha fazla beklememeye, bir çıkar yol bulmasına fırsat vermemeye karar veriyor. Blum kontak anahtarını çeviriyor ve arabayı geri vitese takıyor. *Bunu sen istedin*, diyor telefona doğru ve telefonu kapatıyor.

Panik. Aşçı kenara atıyor kendini, Blum'u durdurmaya çalışıyor, gitmesini istemiyor. Avuçlarıyla arabanın camlarına vuruyor. Bağırıyor, gitmesin istiyor. Blum frene basıyor. Başını yana çeviriyor ve ona bakıyor. Dudaklarında bir tebessüm. *Korkma. Arabaya bin ve bana güven.* Hoşnut bir tebessüm. Aşçı telefonu arabanın üstüne koyduğu ve ellerini havaya kaldırdığı için. *Ne istersen yaparım*, diyor o eller. *Teslim oluyorum, bana söylediklerini yapacağım, bitsin istemiyorum. Henüz değil, sonrasını, benimle ilgili planlarını bilmek istiyorum. Bir şans daha istiyorum. Seni öldürmenin bir yolunu bulacağım. Bu yüzden lanet olası tabuta gireceğim, seni ruh hastası kal-tak.* Bunu elleri söylüyor, gözleri, ağzı. Gözlerini dikmiş, arabanın camından içeri bakıyor. Telefonu hâlâ arabanın tepesinde duruyor ve bagaj kapağı açılıyor. Nasıl da giriyor tabuta. Direnmeden. Mezbahaya giren kuzu gibi. Bertl Puch. Karşı koymuyor, çünkü bunun anlamsız olduğunu biliyor. Bekleme-

li, Blum ne derse yapmalı. Sesini çıkarmamalı, hiçbir şey söylememeli, konuşmamalı. Bagaj kapağını kilitlenmeden hemen önce işaretparmağını dudaklarına götürüyor Blum. *Çıt çıkar-ma*, diyor. Sonra tabutun vidalarını sıkıştırıyor. Dışarıdan biri müdahale etmeden tabuttan çıkması imkânsız artık. Bu Blum'un en iyi modeli, ceviz ağacından bir masif tabut, iki bin beş yüz avroluk bir mücevher.

Viyana'da bir yerlerde çok katlı bir otopark. Blum tekrar direksiyonun başına oturuyor ve gaza basıyor. Geride hiçbir şey kalmıyor. Bertl Puch kayıp. Blum dışında hiç kimse onu bir daha görmeyecek, kayıplara karışacak, sonsuza dek. Onu arayacaklar, ortalığı altüst edecekler, ama onu bulamayacaklar. Kimse Blum'un onu tanıdığını, onunla çözülecek bir meselesi olduğunu bilmiyor. Hiç kimse Blum'dan şüphelenmeyecek, kimse gerçeği bilmiyor, kimse adli tıptaki adsız cesedin sadece boğulmadığını bilmek istemiyor. Onun hikâyesini kimse duymak istemiyor. Sadece Blum biliyor. O ve o adamlar. Aşçı, oyuncu ve palyaço. Gerçekten ne olduğunu sadece onlar biliyor. Blum tek başına. Sarsıcı cümleler seçti sadece, bu sözleri pek çok kez duymuştu televizyonda, kitaplarda okumuştı. *Hayat sigortam kilitli bir dolapta. Bir keskin nişancının gözü üzerinde.* İşte bu kadar basit. Bildiklerini yüzüne vurarak ona gözdağı verdi. Gerçekler onu korkuttu. Yaptıkları ona çıkar yol bırakmadı. Bertl Puch gönül rızasıyla bir tabuta girdi. Bertl Puch ölecek.

Öğleden sonra Linz yolundalar. Bir saatten fazla çığlık-
lar attı, tabutun kapağını yumrukladı. Blum müzik dinliyor,
Bertl Puch'un sesini bastırarak kadar yüksek sesle söylüyor
şarkısını Freddie Mercury. *The Show Must Go On*. Televiz-
yonun küçük meşhur aşçısı arabanın durmayacağını, boşu-
na çığlık attığını kavrayana dek bağırdı. St. Pölten'i geçtik-
ten sonra artık sadece Freddie'nin sesi duyuluyor, tabutta çıt
yok. İsyan yok artık. Blum hızlı sürüyor. Blum Linz'i geçi-
yor. Sadece bir cenaze arabası otobanda uçan. Blum hızlı sü-
rüyor. Tirol'a varmalarına daha üç buçuk saat var. Üç buçuk
saat tabuttan gelen idrar kokusu. Hatırlamak için yeterli za-
man. Hagen'i ve o kadını.

Blum on yaşındaydı. Hagen onu, yaşlı bir kadının hazırlık
işlemlerine katılmaya zorladı. Yazın ortasıydı, hava sıcak-
tı, Blum yapmak zorunda olduğu şey için henüz çok küçük-
tü. Hagen hiç durmuyor, onu canından bezdiriyordu. *Brün-
hilde, kalıyorsun. Şimdi bunu seyredeceksin. Bu senin mes-
leğin, Brünhilde*. Ben daha çocuğum, diye karşılık vermişti
Blum. Derken Hagen yaşlı kadının üzerindeki giysileri kes-
meye başladı. O kadına obez demek bile az gelirdi. O güne
dek gördüğü en iğrenç şeydi. Hagen onun odadan çıkmasına
izin vermiyordu, Blum ağlıyordu. Dört kişi yaşlı kadını ara-

badan güçlükle çıkarmış ve vinç yardımıyla hazırlık masasına koymuştu, o bir et yığınıydı. Kocamandı, dev gibiydi, her yerde sadece yağ ve deri vardı. Blum'un midesi bulandı, koşarak uzaklaşmak istedi. O kokudan. Ama Hagen kolunu yakaladı ve sıkıca tuttu. *Kal, Brünhilde. Bokla ne yapıldığını şimdi öğreneceksin.* Blum kaldı. Ve Hagen ona bağırsakları hâlâ dolu bir cesede ne yapıldığını gösterdi.

Her şey idrar kokuyordu. Kadın altına yapmıştı, derisi kokuyordu, üzerinde ne varsa kokuyordu. İdrar ve dışkı. Hagen ellerine beyaz eldivenler takmıştı, kadının makatından dışkı geliyordu durmadan, oysa Hagen oraya pamuk tıkmıştı. Durmak bilmiyordu, pamuk içinden çıktı, her yer dışkı oldu, Hagen'in elleri, hazırlık masası, kadının baldırları. Hagen'in yardımcısı kadının bacaklarını yukarı kaldırdı, Hagen makatı dikti. *Böyle bir durumda yapılabilcek tek şey bu, Brünhilde. Elimizden başka bir şey gelmez. An s  dikmek zorundayız, Brünhilde.* Ama dışarı sızmaya devam ediyordu. şişman kadının vücudundan dışarı durmadan bok sızıyordu, kahverengi, pis kokulu bok. Blum kadının karşısında duruyor ve onu seyrediyordu. Hiçbir şey yapmaması, sadece seyretmesi istenmişti. Ve bu durumu daha da k t leştiriyordu. Diğer günlerde işin ucundan tutmaya mecbur kaldığında tiksinimeyi aklına getirecek vakti olmuyordu. İğneyi deriden ve yağdan geçirirken konsantre olmak zorundaydı. Seyretmek daha kötüydü. Çok daha kötü. El yordamıyla kadının an s n  diken Hagen'in kahverengi parmakları. Bağırsaklarında ne var ne yok dışarı çıkan,  l , şişman kadın. Ne zaman burnuna idrar ya da dışkı kokusu gelse, tekrar tekrar gözünün önünden geçen o görüntüler.

St. P lten'i geçtikten kısa süre sonra Bertl Puch'un bağırsakları ceviz tabutta boşaldı, korkusunun kokusu duyulabi-

liyor. Neredeyse yirmi beş yıl önce Blum bu iğrenç kokudan kaçmayı ne çok istemişti. Her şey bu pis kokuyla başladı. Şimdi bu pis kokuyla sona erecek. Bunun sonsuza dek böyle devam edemeyeceğini içten içe biliyor Blum. Gerçi inanmak istemiyor, ama koruyucu melekleri onu terk etti, artık orada değiller. Gökyüzü yine döndü. Blum'un başı dönüyor. Kolayca iç içe geçmiş olan her şey dağılmaya başlıyor. Salzburg'a varmadan frene basmak zorunda kalıyor. Aşırı hızlı. Bir polis onu takip ediyor, otobandan ayrılıp ilerideki cepte durmasını işaret ediyor. Camı açmasını istiyor. Blum camı açmaktansa, müziğin sesini açıp arabadan iniyor. Başka seçeneği yok. Kapıyı ardından hızla kapatıyor, arabanın içindeki müziğin aşçının çılgınlıklarını ve debelenmelerini bastıracağını umuyor. Çünkü yine bağırmaya başladı ve tabutu tekme-liyor. Blum sesinin duyulmayacağını umarak gülümsemeye çalışıyor. Polisin pisliğin teki olduğunu bilmezden gelmeye.

"Ehliyet ve ruhsat."

"Aşırı hızlıydım, değil mi?"

"Aşırı hız yaptığınızı biliyorsunuz, öyle mi? Yani bilerek yaptınız, hız sınırını hiçe saydınız ve böylelikle trafikteki diğer insanları bile bile tehlikeye attınız."

"Çok üzgünüm, kendimde değildim."

"Kendinizde değil miydiniz? Alkol mü aldınız?"

"Hız sınırı tabelasına dikkat etmedim, demek istedim. Dalgındım."

"Bu size pahalıya mal olacak. Ehliyetinizi bir ay sonra Salzburg'dan alabilirsiniz."

"Tanrı aşkına, hayır, olmaz."

"Neyin olup neyin olmayacağına ben karar veririm. Hız sınırını neredeyse saatte elli kilometre aştınız."

"Bu affedilemez."

"Burada söz konusu olan affedip affetmemek değil, cezayı-

zın yüksekliği ve bu yüzden bir çekici çağırarak zorunda kalacaksınız.”

“Lütfen, yapmayın, ne taşıdığımı görüyorsunuz.”

“Bu bir cenaze arabası, değil mi?”

“Evet. Blum Cenaze İşleri, Innsbruck.”

“Beyaz bir cenaze arabası, öyle mi?”

“Evet. Babam bu arabayı illa almak istedi.”

“Cenaze işleri yapan babanız, öyle mi?”

“Babam ne yazık ki öldü, işi ben devraldım.”

“Siz bir kadınsınız.”

“Ne olmuş?”

“Bu bir kadın için uygun bir iş değil.”

“Öyle diyorsanız öyledir.”

“Müzik niye bu kadar yüksek?”

“Müzik her şeyi kolaylaştırıyor. Bir cesetle yolculuk etmek elbette bir kadın olarak bana pek iyi gelmiyor, müzik bu yüzden.”

“Sizce bu ölüye saygısızlık değil mi?”

“Elbette, bunu düşünmeliydim.”

“Evet, düşünmeliydiniz.”

“Bunu görmezden gelip ehliyetimi almanız, olmaz mı? Para cezasını seve seve öderim, ama merhumu Innsbruck’a götürmek zorundayım, yakınları çoktandır bekliyor.”

“İçerideki kim?”

“İhtiyar bir kadın, uzun süre suda kalmış.”

“Sudan çıkarılmış bir ceset mi yani?”

“Evet.”

“Hiç görmedim.”

“Hiçbir şey kaçırmadınız, inanın bana.”

“Onu görmek isterdim. Cesedi. Tabutun içine bir göz atabilir miyim?”

“Anlamadım?”

“Müsaade eder misiniz?”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Ben bu tür şeylere alışkınım, bundan şüpheniz olmasın. Daha geçenlerde adamın birini raylardan topladık. Beyni dağılmıştı. Ve dört gün önce Attersee kıyısında olan şu kaza. Yedi ölü, korkunç bir katliamdı.”

“Çok zor olmalı.”

“Bu beni hiç etkilemez. Bana o nadir parçayı rahatlıkla gösterebilirsiniz.”

“Ciddi değilsiniz, değil mi?”

“Elbette ciddiyim. Sudan çıkmış bir ceset görme fırsatı insanın karşısına kaç kere çıkar ki? Bugün şanslı günümdeyim.”

“İyi bir fikir değil.”

“Haydi ama! Siz bana cesedi gösterirsiniz, biz de hız sınırını aştığınızı unuturuz.”

“Berbat kokuyor. Derisi parça parça olmuş. Ve o yüz. Dehşet verici, gerçekten.”

“Benim için fark etmez. Haydi, gösterin şunu bana.”

“Anlayın işte. Bir kadın olarak benim için bu kolay değil. O görüntü. Yüklenirken kustum. Artık bu cesedi toprağın altına koymaktan başka bir şey istemiyorum.”

“Nasıl oluyor da cenaze işleri yapan biri cesetlerden korkuyor?”

“Lütfen bunu bana yapmayın.”

“Kadınlar. Her zaman derim. Evde kalmalı ve ev işleriyle ilgilenmeliler.”

“Evet.”

“Sizi o tabutu açmaya zorlayabilirim.”

“Lütfen yapmayın. Bugün olmaz.”

“Ne zaman peki?”

“Fotoğraflar var bende.”

“Ne var?”

“Bir sürü ceset fotoğrafı. Ne ararsanız var, başı kesilmiş, asılmış, ezilmiş, otopsi yapılmış, uzuvları kesilmiş. Hepsi var

bende, inanın bana. Binlerce fotoğraf, hepsine rahat rahat bakabilirsiniz. Innsbruck'a gelin, bugüne dek hiç görmediğiniz şeyler göstereyim size."

"Kulağa hoş geliyor. Hatta çok hoş geliyor."

"Pişman olmayacaksınız."

"Aralarında sudan çıkarılmış cesetler de var mı?"

"Birkaç tane, evet. Genç, yaşlı, hepsini dosyalıyoruz. Üstelik kokmuyorlar."

"Bu hoşuma gitti."

"Güzel."

"Innsbruck'a sizi ziyarete geleceğim."

"Blum Cenaze İşleri, her zaman bekleriz."

"Harika."

"Evet. Bence hepimiz için en iyisi bu."

"Ceza konusunu unutalım."

"Teşekkürler."

"Sizi ziyarete geleceğim."

"Evet."

"Yavaş gidin."

"Öyle yapacağım."

"Ve bir kez daha düşünün."

"Neyi?"

"Ev kadınlığı da güzel bir meslektir."

Psikopat. Nasıl da sırtıyor. Blum donakalıyor. O iğrenç polis bozuntusu arabasına biniyor ve uzaklaşıyor. Blum'un kalbi yerinden fırlayacak gibi. Az kalsın açıyordu bagajı, elini bagaj kapağına koymuştu bile, bir an için, o an tabuttaki cesedin yardım çığlıklarını duyabilirdi. Blum her şeyi tehlikeye attı, her şeyi riske attı. Hayatını. Çocukları. Az kalsın her şey son bulacaktı. Blum çığlığı koparıyor. İçten içe. Az kalsın her şeyini kaybedecekti. Kendi kuyusunu kendisi kazdı. Güpegündüz birini kaçırdı. Onu bayıltmadı, onunla birlik-

te otobana çıktı. Aşırı hızlıydı, aşırı gürültülü. Düşüncesizlik etti. Bu yüzden nefret ediyor kendinden, yine kontrollü hareket etmeli, dümeni elinde tutmalı, artık riske girmemeli. Bu yüzden bunu hemen yapmalı. Onu susturmalı.

Beş kez vuruyor. Hızla, peş peşe, uyuşturmaya vakit yok. Kontrolünü kaybediyor. Krikoyla, var gücüyle, kafasına vuruyor. Bir kez. Adam ne olduğunu bile anlayamadan vuruyor ona. İkinci kez. Üçüncü kez. Acımıyor, hızını alamıyor. Dördüncü kez. Var gücüyle. Boğuk bir ses, tenine ve kemiklerine inen metalin sesi. Beşinci kez. Başlı kanlar içinde, berbat kokuyor. Blum tabutun kapağını çabucak kapatıyor ve vidaları sıkıyor. Bertl Puch artık bağırıyor. Bir an için her şey yolunda gibi görünüyor. Bagaj kapağını kapatıyor ve arkasını dönüyor. Otoban kenarında küçük bir mola yeri. Tam karşısına bakarken kalbi yerinden fırlayacak gibi oluyor. Blum yalnız değil.

Her şey görünüyor yukarıdan. Park yeri, cenaze arabası, arabanın hemen yanında yerde yatan bir kadın. Yüzünü asfalta yaslamış, öylece yatıyor, kımıldamıyor. Ağzı açık, güneş parıldıyor. Kıpırdamıyor, kıpırdayamıyor, istemiyor, olmuyor. Gözleri açık, boşluğa bakıyor, hiçbir yere sabitlenemiyor, her şey siliniyor. İki büklüm vücudu. Hiçbir yere gidemiyor artık, bir metre bile, öylece yatıp kalıyor. Hiçbir şey yapamıyor. Otobanın kenarında, üşüyen, üzeri örtülsün diye bekleyen bir çocuk gibi. Blum çaresiz ve yalnız.

Giderek boşluğa doğru sürükleniyor. O adam birden çıkmıştı ortaya. Blum onun park yerine geldiğini fark etmemişti. Adam her şeyi görmüştü. Blum'un Bertl Puch'u nasıl susturduğunu. Bir adam Blum arkasını döndüğünde arabasına atladı, tam gaz sürdü otobana. Blum tepki vermeye bile fırsat bulamadı, hiçbir şey yapamadı. Gerçek olanca gücüyle çarpıyor; birinin onu izlediğini, onun bir insanı öldürdüğünü gördüğünü. Hunharca, hiç duraksamadan.

Bir şahit. Mola vermek, ihtiyaçlarını gidermek isteyen bir sürücü müydü yoksa ne olacağını bilen biri mi? Gitti, Blum'u tek başına geride bıraktı. Kanlar içindeki Bertl Puch ve içindeki o hisle, o korkunç şuursuzlukla. Blum ne düşüneceği-

ni, ne yapacağını bilemiyor artık. Kendisi için neyin iyi, neyin kötü olduğunu. Kontrolü kaybetti. Ve onu darbe almış gibi yere yıkan şu acı. Hiçbir şey Blum'un arabasını tarif etmekten daha kolay olmayacaktı. Birinin kapısına dayanması ve her şeyi sonsuza dek mahvetmesi birkaç saati bulmayacaktı. Polis arabasına bindirilirken feryadı basan Uma ve Nela. Yüzleri, olanları anlamaya çalışan gözleri, onları durdurmak isteyen, çare arayan elleri. Blum'un gözlerinin önünde onu nelerin beklediği. Her şey nasıl da silikleşiyor, gözlerinin önüne dehşet sahneleri geliyor.

Blum titriyor. Kan, dışkı ve idrardan ibaret Bertl Puch'u hatırlıyor. Ayağa kalkmak ve bununla ilgilenmek zorunda, yola devam etmek zorunda. Hiçbir şey olmamış gibi yapmalı elinden geldiğince, bir mezarda hiçliğe terk etmeli her şeyi. Bertl Puch'u. Çocuklarının yanına gitmeli, sımsıkı sarılmalı onlara, çocuklara onları sevdiğini söylemeli, hemen. Onları öpmeli, onlarla gülmeli, her şey yolundaymış gibi yapmalı. Hiçbir şey olmamasını umut etmeli. Hiçbir şeyin onları ayırmamasını. Elinden geleni yapmalı bunun için. Ne gerekiyorsa yapmalı. Yalan söylemeli, inkâr etmeli, hatta öldürmeli. Ne olursa olsun, Blum şimdi ayağa kalkacak ve arabaya binecek. Kokuyu duymazdan gelecek ve Innsbruck'a geri dönecek. Hazırlık odasına kapanacak. Bertl Puch ortadan kaybolacak. Tabutu temizleyecek ve her şeyi yine eski haline getirecek.

Kendini toparlayıp cenaze arabasına biniyor. Park yerinden çıkıp otobanda ilerliyor. Salzburg'dan Innsbruck'a doğru. Blum asılı olduğu ipleri eline alıyor. Yukarıya kaldırıyor kendini, kolunu kaldırıyor, elini direksiyona koyuyor, ayağını gaz pedalına bastırıyor. Sonra numarayı tuşluyor.

“Neredesin? Neler oluyor?”

“Sadece sesini duymak istedim.”

“Arabada mısın?”

“Nerede olduğumun ne önemi var ki?”

“Neler oluyor Blum?”

“Çocuklar. Bana bir şey olursa onlara ne olacak?”

“Sana ne olabilir ki?”

“Ölebilirim.”

“Ne diyorsun sen?”

“Mark öldü. Ben de ölebilirim. Ve sonra çocuklar tek başlarına kalır.”

“Böyle şeyler düşünmemelisin, Blum.”

“Ama düşünüyorum. Ve bu beni korkutuyor.”

“Yapma bunu.”

“Ölürsem onları yetiştirme yurduna verecekler.”

“Böyle konuşmayı bırak artık. Sana hiçbir şey olmayacak, ben seni korurum, inan bana.”

“Mark’ın görüştüğü kadını hatırlıyor musun?”

“Evet, neden?”

“Öldü.”

“Ne diyorsun sen?”

“Kadını Inn Nehri’nden çıkardılar. Adli tıpta gördüm onu.”

“O olduğunu nereden biliyorsun? Sen o kadını hiç tanımıyorsun ki.”

“Bir fotoğrafını görmüştüm. Mark fotoğraflarını çekmiş, fotoğraflar cep telefonundaydı. Onun nasıl görüldüğünü biliyorum. Ve o öldü, Massimo. Boğuldu. Kaza olduğunu söylüyorlar. Ya da intihar.”

“Ah, Blum, tüm bunları kendine dert etmemeliydin. Bunların senin hayatınla hiçbir ilgisi yok.”

“Ama Mark’ın hayatıyla ilgisi vardı.”

“Mark öldü. Artık buna bir son vermelisin Blum. O kadın evsizdi, muhtemelen sarhoştı ve nehre düştü. Belki artık yaşamak istemiyordu. Belki de hayatına son verdi.”

“Korkuyorum Massimo.”

“Lütfen endişelenme, Blum, bu olayı araştıracağım, sana söz veriyorum. Nasıl öldüğünü ortaya çıkaracağım. Ama sen de bana söz vermelisin, kötü şeyler düşünmeyeceksin.”

“Söz.”

“Her şey daha iyi olacak, Blum.”

“Hayır, giderek daha kötü olacak.”

“Çocuklar uyuduktan sonra sana gelebilir miyim?”

“Evet.”

Blum telefonu kapatıyor. Onun kollarında olduğunu düşünmek iyi geliyor. Ona gerçeği söylemeyi düşünmek, öyle çok istiyor ki bunu. Öyle çok istiyor ki teslim olmayı, her şeyi onun ellerine, onun kontrolüne bırakmayı. Artık gözünün içine baka baka yalan söylememeyi. Massimo. Öyle emin ki onun asla bir dosttan daha fazlası olmayacağından, öyle çok isterdi ki daha fazlası olmasını. Mark’la olduğu gibi olabilmesini. Ona Dünya, Schönborn, Jaunig ve Puch hakkındaki her şeyi söylemek istiyor. Artık bunu tek başına göğüslemek, otobanın kenarında, bir park yerinde, yerde, yapayalnız yatmak istemiyor. Massimo çocuklar uyuyunca gelecek. Ya da daha önce. Biri Blum’un, birine krikoyla vurduğunu ihbar ettiğinde.

Elma ağacının altında bir çocuk bisikleti. Nela, sabun köpüğünden baloncuklar yapıyor. Uma çocuk arabasında uyuyor. Blum cenaze arabasını evin arkasına park ediyor ve tabutu hazırlık odasına itiyor. Yazın son günleri. Bahçede hayat sıradan. Karl frenküzümünün dallarını buduyor, Blum Uma'yı çocuk arabasından alıyor ve öperek uyandırıyor. Evin etrafında koşturuyor, yakalamaca oynuyorlar. Blum aşçıyı unutmaya çalışıyor, kaçınılmaz olanı ertelemeye. Kendine iki saat veriyor, sonra tabutun, Bertl Puch'un cesedinin başına geri dönüyor.

Bundan sonrası rutin iş. Ve faydası oluyor. Cesetle bizat meşgul olmak, bunu başka birinin yapmasını seyretmekten daha kolay. Blum naylonlara sarınıyor. Eller, kollar, bacaklar, ayakkabılar. Ona ait hiçbir şeye dokunmak istemiyor. Ne kana, ne ete. Ona ait hiçbir şeye. Blum her şeyi hazırlıyor. Sıvı emici, testere, naylon poşetler, formaldehit. Hesabına göre üç saat içinde onu parçalara ayırmış olacak, Schönborn'dakinden daha hızlı olmak niyeti. Bahçeye dönmek, çocuklarla yakalamaca oynamak, onlara her şey yolundaymış gibi yapmak istiyor. Blum kayışı onun altına itiyor, onu vinçle yukarıya kaldırıyor ve hazırlık masasının üzerine koyuyor. Aşçının giysilerini kesiyor, onu soyuyor, kenara yuvarlıyor

ve giysi parçalarını altından alıyor. Her şeyi çöpe atıyor. Aşçı çıplak yatıyor orada. İlk bakışta masum. Onun bir katil, bir tecavüzcü olduğunu ele veren hiçbir şey yok. Namuslu bir aile babası olabilirdi. Blum bilmeseydi, videoları görmeseydi ve onunla konuşmasaydı, yaptığından şüpheye düşer ve kendini suçlardı. Ama şimdi ne yapıyorsa haklı. Gerekeni yapıyor.

Müziğin sesini açıyor. İyice açıyor. Dezenfektanı boca ediyor, bok kokusunu bastırıyor, o pislikten mümkün olduğu kadar çabuk kurtulmak istiyor. Schönborn'da olduğu gibi göğüskafesini açıyor ve organlarını dışarı çıkarıyor. Elin-den geldiğince etrafı pisletmemeye çalışıyor, temizlik işini en aza indirmek istiyor, kan gidere akmalı, yere değil. Parçala ve paketle, tıpkı Blum çocukken kasabın yaptığı gibi. Hagen düzenli olarak av hayvanı satın alırdı, kasap onu küçük parçalara ayırırdı. Herta onu porsiyonlara böler ve paketlerdi. Sonra onu dondururlardı. Karacayı, geyiği, bazen de bir buzağıyı. Sadece et ve kemik. Bir domuz. Bertl Puch. Blum kollarını, sonra bacaklarını testereyle kesiyor, uzuvları yerde duruyor. Her şeyin aşağıya düşmesine aldırış etmeden kesmeye devam ediyor. Gövdesini sayısız parçaya ayırıyor, başını kesiyor. Tam kapı açılırken, baş yere düşüyor.

Müzik çok yüksekti. Blum onu duymadı, kilitlemeyi unutmuştu, kapıyı sürgülemeyi, kendini emniyete almayı, diğerlerini bu manzaradan uzak tutarak onları korumayı. Birinin sırdaş olmasını, birinin bir suça tanıklık etmek zorunda kalmasını engellemeyi. Blum bir kez daha hata yaptı, yine kontrolü kaybetti. Affedemez kendini. Ne olacaktı, kapıda duran Nela olsaydı. Blum dikkatsizdi. Öylece duruyor ve gözlerini ona dikeyyor. Ve o da gözlerini Blum'a dikeyiyor. Kollar, bacaklar ve baş yerde. Ortada kan gölü, Bertl Puch parça parça dağılmış, bir felaket, bir cinayet. Blum yerin dibine geçmek

istiyor, ortadan kaybolmak, ne diyeceğini bilemiyor, sadece duruyor ve ona bakıyor. Reza'ya. Reza her şeyi görüyor, oda da hızla geziniyor gözleri ve neler olduğunu anlamaya çalışıyor. Öne doğru bir adım atıyor, kapıyı içeriden kapatıyor ve anahtarı çeviriyor. Hiçbir şey söylemeden geçiriyor naylonları üzerine. Önlük, eldivenler, iki çift, üst üste. Reza çalışmaya hazırlanıyor. Blum'un buna engel olma çabasını görmezden geliyor. Blum'un bıraktığı yerden devam ediyor. Testereyi onun elinden alıyor ve Bertl Puch'un vücudunun üst kısmını paketlenmeye hazır hale getiriyor.

"Ne yapıyorsun, Reza?"

"Bunu ben sana sormalıydım, değil mi?"

"Sor öyleyse."

"Hayır."

"Karmaşık, Reza."

"Evet, öyle görünüyor. Ama üstesinden geliriz. Ceset parçalarını paketlemek istiyorsun, doğru mu?"

"Evet."

"Ve sonra gömmek?"

"Evet."

"Parçalar için geçici bir yer bulmalıyız. Burada sadece bir tabut var, yani hepsini birden ortadan kaldırmamız mümkün değil."

"Evet."

"Beni anladın mı Blum?"

"Evet."

"Geçen sefer tabutlar aşırı ağırdı."

"Ne dedin?"

"Haddinden fazla doldurmuştun. Taşıyıcılar bunu fark etti. Onlara ağırlığın yeni tabut modellerinden kaynaklandığını söyledim. Tümünü masif ahşaptan yapıldığını."

"Biliyordun, öyle mi?"

“Hayır, bilmiyordum.”

“Tabutu açtın, değil mi?”

“Hayır, dediğim gibi, aşırı ağırdı.”

“Ve hiçbir şey söylemedin mi?”

“Söylemedim.”

“Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım. Her şeyi mahvettim. Her şey bir biçimde oluverdi, Reza.”

“Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin.”

“Elbette zorundayım.”

“Kendince nedenlerin vardı kesin.”

“Evet, vardı.”

“Bu bana yeter.”

“Bunu gördüğünü unut ve git.”

“Hayır. Şimdi temizlik vakti.”

“Sana her şeyi açıklayabilirim.”

“Mecbur değilsin.”

“Mark’ın ölümü kaza değildi.”

“Ne diyorsun?”

“Onu öldürdüler Reza.”

“Kimler?”

“Bu adam. Ve diğer dördü. Ona kasten çarptılar, onu bizden aldılar. Yollarına çıktığı için ortadan kaldırdılar.”

Reza hiçbir şey söylemiyor. Bertl Puch’un sağ kolunu alıyor ve onu bir naylon torbaya koyuyor. Torbanın içine formaldehit döküyor ve ağzını bağlıyor. O küçük paketi bantla sıkıca sarıyor. Bertl Puch’un kolu hava almayacak şekilde paketleniyor. Reza birer birer paketliyor vücut parçalarını, Blum Reza’ya tüm hikâyeyi başından itibaren anlatırken parça parça kayboluyor aşçı. Ses kayıtları, süpermarketteki Dünya, ormandaki Schönborn, teknedeki Jaunig, adli tıptaki Dünya, şarkı söyleyen oyuncunun videosu, park yerindeki adam. Olup biten her şey. Bir korku hikâyesi. Blum’un artık

uyanıp kurtulamadığı bir kâbus. Şimdi Reza üçe kadar sayıp onunla el ele susuz bir havuza atlıyor. Başka çare yok çünkü. Reza *Yanımdayım*, diyor. Tereddütsüz söylüyor bunu. Duruma hemen uyum sağlıyor, tedirginlik yok yüzünde, sakın sakın paketliyor aşçının başını. Korkmuyor. Zorlanmıyor. Var gücüyle köşedeki diğer paketçiklerin üzerine atıyor başı.

“Üstesinden geleceğiz Blum.”

“Çok üzgünüm Reza. Seni tüm bunlara bulaştırmak istemezdim gerçekten.”

“Ne olursa olsun Blum. Ben buradayım.”

“Üç insanı öldürdüm.”

“Ben on kişiyi öldürdüm.”

“Beni yargılamıyorsun yani, öyle mi?”

“Hayır Blum. Biz şimdi buradakini toprağın altına yollayacağız, sonra şu oyuncuyla ilgileneceğiz.”

“Biz mi?”

“Evet, biz. Sen ve ben.”

“Sağ ol Reza. Çok çok iyisin.”

“Öyle deme.”

“Ama öyle, Reza. Tüm bunları konuşabilmek bana iyi geliyor. Senin bana yardım etmek istediğini bilmek. Her ne kadar bunu yapman delilik olsa da. Ben senin yerinde olsam kaçırdım. Hem de çok uzaklara.”

“Sana bir şey olmasına asla izin vermem.”

“Ya park yerindeki adam? Kesin polis çağırmıştır.”

“Her şey yoluna girecek Blum.”

Reza bunu söylüyor ve bu, Blum’a kendini iyi hissettiriyor. Karşısında duruyor, elleriyle Blum’un yüzüne dokunuyor sevgiyle, yanaklarında elleri belli belirsiz. Reza yüreklen-diriyor onu, sakınleştiriyor, onu bu kâbustan uyandırmak istiyor. Hayatın olduğu gibi devam edeceğini, son bulmayaca-

ğını söylüyor ona. Uma ve Nela'nın annelerini kaybetmeyeceklerini. Bir şekilde atlatacaklar, diyor. Birden oluşan yakınlık. Yavaş yavaş ortadan kaybolan aşçı ve ansızın gelen, iyi gelen yardım. Orada sessizce duruyor ve birbirlerine bakıyorlar. Kelimelere gerek duymadan, iki katil.

Birkaç saat boyunca her şey yolunda. Yalnız olmadığı duygusu, en kötüsünü birlikte atlatabilmiş oldukları umudu. Yukarıdaki oturma odasında Blum'un kanepesinde oturuyorlar. Yemekten sonra bir şişe şarap açtılar. Çocuklar uyuyor, Karl bahçedeki işini bitirmek üzere. Neredeyse her şey normal yine. Neredeyse yine geri gelmiş gibi. Hafif, belli belirsiz bir güven duygusu. Reza'ya tutunuyor, gitmesine izin vermiyor. Kanepede yan yana oturuyorlar, yorgun. Bir an başını geriye yaslıyor Reza ve gözlerini kapatıyor. Blum ona sokulduğunda hâlâ uyanık. Blum başını göğsüne yaslıyor, elini usulca tutuyor. Sadece Blum için orada olan bir dost. Onu tutan, havada yakalayan, havuzun dibine çakılmaktan kurtaran bir dost. Usulca iniyor yere Blum. Reza ona dokunmuyor, elleri olduğu yerde öylece duruyor. Sadece kollarını açıyor ona. Vücudunda bir misafir, Blum.

Blum öylesine teşekkür borçlu ki ona. Öyle iyi geliyor ki Reza'nın göğsünün inip kalkışı. Reza uyuyakaldı. Blum göğsünde yatıyor, onu hissediyor, kokusunu içine çekiyor. Uyanık kalmak istiyor. Bu bağlılık, bu yakınlık, bu çekingenlik. Blum için bildik ve yabancı olan her şey. Onu yıllardır tanıyor. O sadık biri, bir iş ortağı, bir dost. Hiç aklına gelmezdi ona dokunacağı, kollarında uzanacağı. Reza çekingen. Or-

manda saklanan vahşi bir hayvan. Bir gölge gibi, Blum'un saklandığı bir gölge.

Dışarıdan Karl'ın çim biçişi duyuluyor. Hava kararıyor, yapacak bir şey yok artık. Hayatın birdenbire durduğu korkusu o an yok. Sadece Reza ve Blum var. Ve merdivenden ağır adımlarla yukarıya çıkan Massimo. Öylesine ağır ki adımları Blum onu zamanında duyamıyor. Onu eve Karl almış olmalı, Blum tamamen unuttu onu. Massimo'nun eve gelmek, ona destek olmak istediğini. Ona gel, dediğini. Adımlarını duyuyor, gözlerini kapatıyor, uyur gibi yapıyor. Sadece azıcık aralık duruyor kirpikleri. Onu görüyor. Oturma odasının kapısında duruşunu ve gözlerini dikerek kanepeye bakışını. Ne yapmalı, bir şey söylemeli mi, onları uyandırmalı mı diye düşündüğünü. Massimo, fal taşı gibi açık gözleri. Tokat yemiş gibi yüzü. Blum bunu görebiliyor. Hayal kırıklığını, kırıldığını, ona ne yaptığını. Onun değil, bir başka adamın kollarında uzandığı gerçeğini. Massimo gözlerini dikmiş bakıyor. Uyuyan iki insan gördüğü. Blum'un uyanık olduğunu ve utandığını bilmiyor. Üzgün olduğunu. Ona bunu yaşatmamış olmayı ne çok istediğini.

Massimo uzun uzun bakıyor onlara. Sol elinde bir şarap şişesi. Blum'la içmek, onu teselli etmek, korkularını silmekti istediği. Onu tutuklamak, sorguya çekmek için orada değil. Park yerinde olanlar hakkında hiçbir şey bilmiyor. Blum'u gören her kimse ihbar etmedi. Etseydi, üniformalı polisler şimdiye kadar çoktan gelir, Blum'u evden, hazırlık odasından sürükleyerek çıkarırdı. İhbar etseydi, Massimo elinde şarapla gelmezdi.

Hiç sesini çıkarmıyor. İki dakika boyunca uyumalarını seyrediyor. Sonra odadan çıkıyor. Sessizce iniyor merdiven-

den, kayboluyor. Blum gözlerini açıyor. Onu üzmemeyi hiç istemezdi. Evin kapısının kapanışını, Karl'ın Massimo'ya neden kalmadığını sormak için çim biçme makinesini durduruşunu duyuyor. Blum bunu ona açıklayacak, yorgun olduğunu, yalnız olduğunu, bunun hiçbir şey ifade etmediğini söyleyecek. Ama Massimo dinlemeyecek, ona inanmayacak. Gördüğüne inanacak. Blum ve Reza'nın yakınlığını. Blum'un Reza'nın göğsündeki başını, el ele olduklarını gördü. Blum öylece uzanıyor, kalkmak, Massimo'nun peşinden gitmek istemiyor, Reza'nın yanında kalmak istiyor.

Gece pek çok şey görüyor rüyasında, kötü şeyler. Defalarca uyanıyor uykusundan, onun hâlâ yanında olduğunu, ona sarıldığını görünce seviniyor her seferinde. Her seferinde uzaklaşıyor, arkasını dönüyor, sonra yine sokuluyor ona ve uyumaya devam ediyor. Ta ki gözleri açılana ve gün başlayana dek. Uma karşısında duruyor, gülümsüyor ve bir şeyler istiyor. *Anne, lütfen, kakao*. Blum yataktan sıçırıyor. Soluna dönüyor, sonra sağına, Reza'yı arıyor. Ama Reza artık orada değil. Sadece bir örtü üzerinde, yastıklar her yerde. Blum'un üzerini Reza örttü, çocuklara görünmeden gitti. Onu kanepede uzanırken, anneleri göğsünde uyurken görmelerini istemedi. Şimdi bir tek Uma var, gülüyor ve kakao istiyor.

Bahçede kahvaltı. Günlerden cumartesi, çocuklar bir yere gitmek zorunda değiller, oyun oynuyorlar. Blum kiraz ağacının altındaki küçük masanın başında oturuyor. Gazete okuyor, kahve içiyor. O anda her şey yolunda gibi geliyor. Temiz, düzenli. Ondan şüphelenen biri, peşine düşen biri yok. Blum'u meşgul eden tek şey Massimo. Onu arayacak, ona yalan söyleyecek ve inanmasını umacak.

Sabah güneşi göz kamaştırıyor. Blum biraz daha oturacak

ve sonra yüzme çantasını hazırlayacak. Kızlara göle gideceklerine ve günü sadece onlarla geçireceğine söz verdi. Suda, çayırdaki kitaplarla. İş yok, ölümler yok. Günü bilgisayar başında geçirmek yok. Bilgisayar akşama kadar beklemek zorunda kalacak. Akşam Reza'yla birlikte onu arayacak. O yüzün adını. O sırada bir Mercedes bahçe kapısından içeri giriyor.

Bir şoför ve Johannes Schönbörn. Sadece Schönbörn iniyor arabadan. Cumartesi sabahı kirazların altında onun öfkeli yüzü. Elinde bir zarf. Bir sandalye çekip Blum'un yanına oturuyor, tıpkı Blum'un iki hafta önce yaptığı gibi. Zarfı Blum'un önüne koyuyor. Sonra arkasına yaslanıyor ve yüzünü güneşe dönüyor.

"Boka battınız."

"Hayır. Bir kiraz ağacının altında oturuyorum. Burası gayet güzel."

"Boğazınıza kadar battınız, başınız hakikaten dertte küçük hanım."

"Dertte mi?"

"Evet, öyle. Ve bu yüzden artık konuşursanız sizin için daha iyi olur."

"Ne istiyorsunuz?"

"Şimdi bana oğlumun nerede olduğunu söyleyeceksiniz. Ya da fotoğraflarla birlikte polise gideceğim."

"Hangi fotoğraflarla?"

"Zarftakilerle."

Blum zarfı alıyor. Bir kadının fotoğrafları. Elinde bir krikko. Bir araba görülüyor, bagaj açık. Bir başka karede bir tabut ve elindeki krikoyla vurmaya hazır bir kadın. Blum. Otuz ya da kırk fotoğraf, öfkesinin dokümantasyonu. Bertl Puch cinayeti önünde. Kiraz ağacının altında Blum ve fo-

toğraflar. Karşısında Johannes Schönbörn. Blum fotoğraflara bakıyor, ne diyeceğini bilemiyor. O adamın bu fotoğrafları nereden bulduğunu bilmiyor. Fotoğraflarını çekenin o olup olmadığını. O mu, yoksa Schönbörn'un adamlarından biri mi, bir özel dedektif mi, bilmiyor. Blum'u izleyen, arabayla takip eden biri. Onun Bertl Puch'un evinden çıktığını ve Puch'u çok katlı otoparkta nasıl sıkıştırdığını gören biri. Kontrolünü nasıl kaybettiğini. Blum hiçbir şey söylemiyor. Güçlkle nefes alıyor. Çocuklar etrafta neşeyle koşturuyorlar, Schönbörn Blum'a doğru eğiliyor. Blum kendini toparlamaya, tepki vermeye, bir çözüm bulmaya çalışıyor. Baş dönüyor. Neredeyse yere yığılıverecek yine. Ama dik duruyor tüm gücüyle.

"Şimdi bana oğlumun nerede olduğunu söyleyeceksiniz."

"Beni rahat bırakmalısınız."

"Kimse bir şey bilmiyor, hiç kimse onu görmemiş. Yer yarıldı da içine girdi sanki."

"Gidin buradan."

"Kayıp başvurusunda bulundum, ama polis de bir şey bilmiyor. Hiçbir şey yapamıyorlar, pasaportu ortada yok. Her şey onun seyahate çıktığını gösteriyor diyorlar. Ama seyahate çıkmadı. Biliyorum."

"Kahrolası oğlunuzun nereye kaybolduğu umurumda değil."

"Sizin bununla bir ilginiz olduğunu biliyorum. Dua edin de ona bir şey olmamış olsun."

"Beni takip ettirdiniz."

"Doğru. Ve görünen o ki bu çok iyi bir fikirdi. Bugüne dek hislerim beni asla yanıltmadı."

"Defolun. Şu boktan fotoğraflarınızı alın ve defolup gidin buradan. Sizi burada istemiyorum. Bahçemde, çocuklarımın yanında istemiyorum."

“Siz bana oğlumun nerede olduğunu söyleyene kadar hiçbir yere gitmeyeceğim.”

“Gidin artık.”

“Şimdi gidersem, doğrudan polise giderim. Bu mu istediğiniz?”

“Ben hiçbir şey yapmadım.”

“Ama fotoğraflar tam tersini söylüyor.”

“Ne söylüyor ki?”

“Sizin birini öldürdüğünüzü.”

“Burada görülen tek şey elinde kriko olan bir kadın.”

“O krikoyla durmadan vurdunuz.”

“Sinirlerim bozuktı, teker patlamıştı, tekeri değiştirmek zor geldi.”

“Onu öldürdünüz.”

“Kimi?”

“Bertl Puch’u.”

“Saçmalık.”

“Tabuttaydı.”

“Kim diyor?”

“Fotoğrafları çeken adam.”

“O adam yalan söylüyor.”

“Bertl Puch’un sizin girdiğiniz çok katlı otoparkta ortadan kaybolduğunu gördü.”

“Tasadüf. Ben Bertl Puch diye birini tanımıyorum.”

“Oğlumun arkadaşıydı. Tasadüf değil. Jaunig öldü. Puch öldü. Oğluma ne yaptığınızı bilmek istiyorum.”

“Niye polise gitmiyorsunuz ki? Yardım isteyin. Şu anda yanlış yerdesiniz. Benim tüm o insanlarla hiç ilgim yok. Hiç mi hiç.”

“Puch’un evindeydiniz.”

“Öyle miydiniz?”

“Fotoğraflar onun yaşadığı eve girdiğinizi gösteriyor.”

“İşte yine bir tesadüf.”

“Öldü, değil mi?”

“Kim?”

“Oğlum.”

“Öyle diyorsanız, öyledir.”

“Sizi mahvedeceğim. Her şeyinizi elinizden alacağım. Evinizi, çocuklarınızı, hayatınızı. Bunun bedelini ödeyeceksiniz.”

“Ödeyecek miyim?”

“Evet.”

“Sanmam. Ve neden, biliyor musunuz? Siz son derece hırslı bir ihtiyar olduğunuz için. Bir skandalın tüm planlarınızı mahvetmesine izin vermeyeceksiniz. Hükümet başkanı olmak istiyorsunuz, biliyorum. Hiçbir şeyi riske atmaya caksınız. Kaldı ki oğlunuzun pis bir domuz olduğunu da biliyorsunuz.”

“Yani hâlâ hayatta mı?”

“Bilmiyorum. Ama ne olursa olsun size göstermek istediğim bir şey var. Burada bekleyin. İki dakika sürmez, hemen döneceğim.”

Blum ayağa kalkıyor. Garaja gidiyor. Bodrumda çekilen portreleri sakladığı yerden çıkarıyor. Onları eski mezar haçlarının ta arkasında, bir sandığın içinde saklıyordu. Bir dosyayla geri dönüyor ve tekrar yerine oturuyor. Hiçbir şey söylemeden fotoğrafları adamın eline tutuşturuyor.

“Bu da neyin nesi?”

“Sanat.”

“Bu oğlumun imzası.”

“Aynen öyle. Sizin çocuğunuzun bir fotoğraf projesi.”

“İyi de ne var bunda?”

“Daha dikkatli bakın. Kadınların gözlerinin içine bakın. Ve şu oğlanın. Ne görüyorsunuz?”

“Ne görmeliyim?”

“Cehennemi.”

“Ne?”

“Korku, dehşet, acı, ıstırap.”

“Burada durup oğlumun çalışmalarını eleştirecek ne halim var ne isteğim. Diğer fotoğraflar yüzünden buradayım, portreler için değil.”

“İnanın bana, yanıyorsunuz. Tam da bu portreler yüzünden buradasınız, başka hiçbir şey yüzünden değil.”

“Yeter. Eğer hemen bana bildiklerinizi söylemezseniz polise giderim.”

“Siz bilirsiniz. Giderken oğlunuzun fotoğraflarını da yanınıza alın ve memurlara onun bu kadınları kaçırdığını ve alıkoymadığını söyleyin. Fotoğraflarını çekerken onlara tecavüz ettiğini. Beş yıl boyunca. Oğlunuz bir canavar.”

“Ne diyorsunuz siz?”

“Şu fotoğrafta gördüğünüz kadın bana her şeyi anlattı.”

“Zırvalıyorsunuz.”

“Zırvalamıyorum. Anlayacağınız, fotoğraflarımı ifşa etmek zorunda olduğunuzu düşünüyorsanız, bilin ki aynısını ben de oğlunuzun fotoğraflarıyla yapacağım. Fotoğraftaki kadının bana anlattığı hikâyeyi anlatacağım. Adı Dünya’ydı.”

“Nerede o?”

“Beş yıl boyunca her türlü kötü muameleye maruz kaldı. Tahmin edemeyeceğiniz kadar ıstırap çekti. Ve sonra öldürüldü. Bu kadar basit işte. Sırf oğlunuz iyi vakit geçirsin diye.”

“Oğlum asla böyle şeyler yapmaz.”

“Emin misiniz?”

“Oğlumu tanırım.”

“Sandığınız kadar iyi tanıyorsunuz. Sizin o terbiyeli oğlunuz Güney Amerika’ya kaçtı. Sanırım, hapse girmek istemedi.”

“Hayır.”

“Haklı olduğumu biliyorsunuz.”

“Lütfen bana tüm bunların doğru olmadığını söyleyin.”

“Ne yazık ki bunu yapamam.”

“Ama bu mümkün değil.”

“Ben de öyle sanıyordum.”

“Ya siz? Sizin bunlarla ne ilginiz var?”

“Oğlunuz kocamın ölümünden de sorumlu. Ve bu yüzden şimdi gidip, bu işin peşin bıraksanız daha iyi olur. Daha fazla kurcalayıp ortalığı ayağa kaldırmaya yeltenirseniz, gelecekle ilgili planlarınıza veda etmeniz gerekecek.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Bir de video var.”

“Ne videosu?”

“Fotoğraflardaki bu yüzlerden daha fazlasının görüldüğü bir video.”

“Tanrı aşkına.”

“Fotoğraflarımı çeken kişiyi geri çekin. Beni izlemeye ve fotoğraflarımı çekmeye devam edecek olursa, iş işten geçer. Anladınız mı?”

Evet dercesine başını sallıyor Johannes Schönbörn. Ayağa kalkıyor ve gidiyor. Fotoğrafları olduğu yerde bırakıyor. Kendininkileri ve Blum’unkileri. Arabaya biniyor ve şoföre gaza basmasını işaret ediyor. Yüzü bembeyaz. Pes etti. Oğlunun aleyhine hükmetti. Sadece bir an, onun için mücadele edip etmemesi gerektiğini düşündü. Sonra birdenbire onu kaderine terk etmeye karar verdi. Etinden ve kanından olanı reddetmeye, uzak durmaya. Johannes Schönbörn bahçeden, Blum’dan uzaklaşıp gidiyor. Tehlike atlatıldı, fırtına dindi, tekne zarar görmedi.

Blum kiraz ağacının altında oturuyor ve su içiyor. Johannes Schönbörn ona, oğlunun veda etmeden Güney Amerika’ya uçtuğuna inandı mı, bilmiyor. Umursamıyor. Ne

fark eder ki. Johannes Schönbörn artık rahat duracak. Kariyerini tehlikeye atabilecek, nüfuzunu sarsacak hiçbir şey yapmayacak. Oğlunun gerçekte kim olduğunu tüm dünyaya ilan etmeyecek. Kimse bunu öğrenmeyecek. Johannes Schönbörn'un alnı açık, yüzü ak. Johannes Schönbörn politikada yükselecek. Johannes Schönbörn susacak. Ve Blum eşyaları hazırlayacak. Şişme yatakları, havluları, mayoları. Blum yüzecek ve havuzun dibine çakılmayacak. Suyun dibine dalacak ve yüzecek.

“Çocuklarla göldeyim.”

“Dün sana gelemedim, üzgünüm. Şu sıralar yer yerinden oynuyor.”

“Önemli değil. Sonra görüşürüz.”

“Beni özledin mi?”

“Uzun süre çalıştık Reza’yla. Sonra birer kadeh şarap içtik. Uyuyakalmışım.”

“Çok yazık.”

“Neye?”

“Her şeye.”

“Neyi kastediyorsun?”

“İşi, başka hiçbir şeye yetişemiyorum, seni görmek istiyorum. Sana dokunmak. Ama her şey kontrolden çıktı bugünlerde.”

“Neler oluyor?”

“Seni bunlarla bunaltmak istemem.”

“Anlat, lütfen.”

“İnsanlar kayboluyor Blum.”

“Nasıl yani?”

“Burada insanlar kayboluyor. İz bırakmadan. Birer birer. Ve kimse nedenini bilmiyor. Nereye kaybolduklarını kimse bilmiyor.”

“Kimler kayboldu?”

“Jaunig mesela. Hâlâ cesedini arıyoruz. Sadece arabası çıktı ortaya. İtalya sınırına yakın bir yerde bulundu. Ama cesedinin nerede olabileceğine dair hâlâ hiç ipucu yok. Kimse bir şey bilmiyor, kimse bir şey görmemiş.”

“Tuhaf.”

“Sonra şu fotoğrafçı. Hükümet üyesinin oğlu. Birden kayıplara karıştı. İki haftadır ortalarda yok. Sanki yer yarıldı da içine girdi. Ve Kitzbühel’den meşhur bir aşçı, o da kayıp. Sırta kadem bastı. Veda etmeden, haber vermeden yok oldu.”

“Kayıp başvuruları yapıldı mı?”

“Evet.”

“Ortada bir suç olduğunda şüpheleniyorsun, değil mi?”

“Bu konuda ciddi endişelerim var. Emin değilim, ama haklı olabilirsin.”

“Ne konuda?”

“Adli tıpta bulduğun şu kadın konusunda.”

“Ne olmuş ona?”

“Ölümünü bir kez daha araştıracağıma dair sana söz vermiştim.”

“Evet, peki ne buldun? Öldürülmüş mü?”

“Doğal bir ölümdü. Ama eski tutanağı tekrar gözden geçirdim. O kadının geçmişte anlattıkları bugün benim gözümde bambaşka bir anlam kazanıyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bir rahipten söz ediyordu, bir fotoğrafçıdan ve bir aşçıdan.”

“Sence bağlantılı mı?”

“Bilmiyorum, ama bu işin peşine düşmek zorundayım. Belli ki Mark o zamanlar doğru iz üzerindeydi. Muhtemelen haklıydı. Ve o kadının anlattığı her şey gerçektir.”

“Ne anlattı?”

“Yapma, biliyorsun Blum.”

“Nereden bilebilirim ki?”

“Mark o kadınla konuşmalarını kaydetti. Ve sen o kayıtları dinledin.”

“Evet.”

“Parçaları birleştirmek zor değil, Blum.”

“Ama muhtemelen çok geç.”

“Biliyorum, senin hislerine kulak vermeliydim, Blum.”

“Mark haklıydı.”

“Öyle görünüyor, evet.”

“Peki ama ne oldu? Rahibi kim öldürdü? Kayıplar nerede?”

“Bilmiyorum, Blum. Ama görünen o ki biri intikam alıyor.”

“İntikam mı?”

“Evet. O bodrumda olanları biliyorsun. Kadının anlattıkları gerçekse, birinin intikam almak için yeterince nedeni var demektir.”

“Ama kimin?”

“O kadının.”

“Onun adı Dünya’ydı.”

“Üç adamı öldürdü ve sonra intihar etti.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Aklına başka bir şey geliyor mu?”

“Hayır.”

“Ve bir şey daha, Blum.”

“Ne?”

“Mark.”

“Ona ne olmuş?”

“Ölümü kaza olmayabilir.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Bence her şey bir şekilde bağlantılı.”

“Kaza değil mi yani?”

“Değil.”

“Ne öyleyse?”

“Cinayet. Tehlikede olabilirsin, Blum.”

“Ben mi?”

“Dikkatli olmalısın, Blum.”

“Ne diyorsun sen?”

“Muhtemelen biri seni de öldürmek niyetinde.”

Muhtemelen biri seni de öldürmek niyetinde. Dikkatli olmalısın Blum. Massimo'nun sözleri hâlâ kulaklarında. Göl kenarında, çocuklar için ayrılan havuzda yüzdürüyor onları. Simitler, deniz topları, köprücük kemiği ve çene arasındaki telefon. Massimo'yla konuşurken, Nela'yı suyun üzerinde tutuyor. Massimo'nun sesi gerçekten kaygılı. Jaunig'i öldüren kişi muhtemelen Schönborn ve Bertl Puch'un kaybolmalarından sorumlu olduğunu ve Blum'un bir sonraki kurban olabileceğini düşünüyor. Ama Blum güvende. Yoksa değil mi?

Nela ilk dalış denemelerini yapıyor, Uma yeşil, şişme tim-sahla oynuyor. Blum telefonu kapattı ve çocuk havuzunun kenarına oturdu. Çocukları seyrediyor. Ne kadar tasasız olduklarını, suyun onları ne çok neşelendirdiğini. Yaz sonu. Kırmızı mayolu şişman adam Blum'un yanına oturuyor. Birdenbire çıkıyor ortaya. Fazla yakın, neredeyse dibinde. Sesi öyle az çıkıyor ki, adeta fısıldıyor. Adı Gustav Schrettl, söylediğine göre, bir dedektiflik bürosunun şefi. Aldığı son görev sırasında ilginç şeyler görmüş, öyle diyor. Blum'un yanında oturuyor ve ona bildiklerini söylüyor, bu sırada Nela adama su sıçratıp kıkırdıyor. Annesinin yanında şişman bir adam. Paranın kokusunu alan, açgözlü bir herif. *Güzel bir villanız var, diyor. Güzel bir hayatınız var. Bu güzelim hayatın birden sona ermesini*

*istemezsiniz herhalde. Yok canım, istemezsiniz, değil mi? Göl kenarında şantaj. Gerçek olamaz gibi. Adamın üzerinde sadece bir mayo var, kimsenin aklına gelmez her şeyi mahvetmek için orada olduğu. Blum'u tehdit ettiği. Akıl almaz. Blum bu sahneyi bir filmde görse gülerdi. Bu ne saçmalık, derdi. Bir klişe, seyirciyle alay eder gibi. Ama Schrettl gerçek. Ve gitmiyor. Bertl Puch'u gördüğünü, aşcının ölmeden önce hafifçe doğrulduğunu söylüyor. Gerçi o an fotoğraf çekememiş, ama onun tabutta olduğunu, Blum ona vurmadan önce hâlâ hareket ettiğini görmüş. Schrettl ayaklarını suya sokuyor. Blum'dan yarım milyon avro istiyor. Blum'la alay ediyor, onu aşağılıyor. *Güzel evinizi satabilirsiniz. Ya da o güzel, Amerikan yapımı cenaze arabanızı. Ya da arkadaşınızdan, şu polisten, yardım istersiniz. Durumunuzu anlayacaktır.* Schrettl sırtıyor. Kırmızı mayonun içindeki ukala.*

Blum susuyor ve adamın sözünü kesmiyor. İçinde, derinlerde bir yerde bir his, ona günün birinde böyle bir şey olacağını söylüyordu. İhtiyar Schönborn'un o boktan fotoğrafları çeken kişiyi kolay kolay dizginleyemeyeceğini. Schrettl büyük ikramiyenin peşinde, tam düşündüğü gibi. Kötü dedektif bir cinayete şahit olur. Bunu ifşa etmek yerine sus payı ister. Yarı çıplak halde ondan yarım milyon avro isteyen bir adam. *Gülünç duruma düşmek istiyorsanız polise gidin,* diyor Blum. Ona doğru eğilip yüzüne dikkatlice bakıyor. Blum'un yüzü iyice yaklaşıyor adamın yüzüne. Sesi net ve anlaşılır. *Ve şimdi beni rahat bırakın,* diye fısıldıyor. Adamın elinde Blum'un aleyhine kullanabileceği hiçbir şey yok. Blum'un başına iş açamaz. Hiçbir şey yapamaz. O sadece üzerine yapışan bir sülük. Blum'un tutup suya fırlattığı bir sülük.

Blum ayağa kalkıyor, çocukları alıyor ve gidiyor. Daha fazla onun yanında oturmak, nefesini koklamak, sesini duy-

mak istemiyor. Ondan uzaklaşmak, en çok da suya dalıp peşinden gelemesin diye ayaklarını kesmek istiyor. Açgözlü, pis herif. Sorun çıkarmayacak, sadece pastadan pay almak, yerden birkaç kırıntı gagalamak istiyor. Blum arkasını dönüp gidiyor. Arabayı yine şehre sürüyor. Onu yemlemeyecek. Ne olursa olsun, Schrettl'i önemsemeyecek.

Adamın arabası aşağıda, yolda. Blum iki gündür pencereden bakıyor, perdenin arkasında duruyor ve derin düşüncelere dalıyor. Neler olacağını düşünüyor. Neyi nasıl yapacağını. Yürüyerek ya da arabayla bir yere gitse, adam onu takip ediyor, Blum'un huzurunu kaçırmaya devam edecek. Schrettl ve polis arabasındaki adam. Schrettl'in beş araba arkasına park ediyor. İki gündür arabada oturuyor ve Blum'u koruyor. Massimo Blum için polis korumasında ısrar etti. Evinin önündeki iki adam Blum'un onu alıp getirmesine engel oluyor: Benjamin Ludwig'i.

Oyuncu. Blum gölde olduğu sırada Reza onu buldu. Reza başını imalı imalı aşağı yukarı sallayarak karşıladı Blum'u ve onu bilgisayarın başına götürdü. Bir YouTube videosu adını ifşa ediyor, evinde çekilmiş bir videodan bir kesit. Reza internette sayısız videoya tıklamış, filmlerinden kesitler, röportajlar izlemiş, adamın hayatı kamuya açık. ZDF kanalı Benjamin Ludwig'i evinde ziyaret etmiş ve ne var ne yoksa filme almış. Yüzü ekranda. Bir an için maskesini indiren adam, o bildik yüz. Ve o ses. Herkes görebiliyor, onun oturma odasında oturup şarkı söylediğini. *O sole mio*. Mutluluktan parılda-yan gözlerle bakıyor kameraya, karısı ve iki çocuğu yanında oturuyor, ona hayranlıkla bakıyorlar. Dizi oyuncusu Benjamin Ludwig ve ailesi, televizyon kameraları için bir tiyatro. Bodrumdaki kayıtların aksini ortaya koyan bir program, aynı şarkı, aynı coşku. Ludwig iki üç yıldır bir ormancıyı oynu-

yor, her perşembe ormanlarda dolaşıyor, yüzüne yayılan o sırtış. Aşk ve acı milyonlarca seyirciyi televizyonların karşısına mıhlıyor. En çok izlenen yıldızlardan biri. Avcı. Nasıl da doğrultuyordu tüfeğini Youn'a. Kameralar için nasıl da sarılıyor karısına, nasıl da öpüyor onu. Yakında onu alıp getirecekler, bir şekilde bunu başaracaklar.

Blum evinde. Aşağıya bakıyor. Benjamin Ludwig'e gitmek zorundalar. Blum bir yere kıpırdayamıyor. Schrettl arabasında. Ve o sivil polis de oralarda. Massimo onu eve hapsediyor, Blum'u korumak istiyor. İyi kalpli Massimo. Şu sıralar aralarında bir soğukluk olsa da her zaman yardıma hazır, onun sayesinde Blum günün yirmi dört saati polis korumasında. Massimo işin aslını öğrenene dek polis Blum'un kapısında bekleyecek ve ona göz kulak olacak. Blum'un kahve götürdüğü polis aynı zamanda Schrettl'in Blum'u daha fazla taciz etmesini bilmeden engelleyen polis.

Her şey beklemede. İki gündür evden çıkmıyor. Ama en azından düşünecek vakti oldu. Blum ve Reza iki gündür bir sonraki adımı planlıyorlar. Benjamin Ludwig'in nerede oturduğunu, televizyon programında görülen o görkemli villanın nerede olduğunu araştırıp buldular. Dağın yamacında muhteşem bir kır evi. Çevrede başka ev yok, Google Earth'te bulup dikkatlice incelediler. Ve internette araştırıp, şu sıralar çekimleri olmadığını öğrendiler. Evde, ailesiyle tatilde olduğunu. Reza ve Blum telefon edip yalan söylediler, iki akşam boyunca koltukta yan yana oturdular ve planlarını yaptılar. Münih yolculuklarını son detayına kadar planladılar. Schrettl'i ve polisi ne yapacaklarını. Benjamin Ludwig'e ne olacağını. Tam bir macera, çılgınca. Yine de bunu istiyor Blum. Reza yanında duruyor. Aşağıya, yola bakıyor Blum, *Gidelim*, diyor.

Schrettl ve polis daha arabalarını çalıştırmaya bile fırsat bulamadan tam gaz uzaklaşıyorlar. Bir uğultuyla iniveriyorlar yokuştan. Motosikleti Blum kullanıyor, Reza ona sarılıyor, sıkıca tutunuyor. Reza başta bu kaçış fikrine karşı çıktı, ama sonra tabii ki ikna oldu. Blum ve Reza Ducati'yle ana kapıdan son sürat çıkıp Schrettl'in ve polisin yanından geçtiler. Durdurulamayacak kadar hızlıydılar. Motosiklet bir anda ortaya çıkıttı ve kayboluverdi. Nereye gittikleri bir sır olarak kalıyor. Schrettl küfrediyor muhtemelen, polis Massimo'yu arıyor ve ona Blum'un motosiklete atlayıp gittiğini söylüyor. Nereye bilmiyor, ama bir adamla birlikte. Blum gaza basıyor, radarlar nerelerde biliyor, nerede dikkatli olması gerektiğini biliyor. Sadece o ve otoban var artık. Ve karnının üzerindeki eller. Bir saat ve on dakika boyunca.

Innsbruck-Münih. Trafik kontrolü yoktu, kimse onları durdurmadı. Havaalanına gidiyorlar ve motosikleti otoparkta bırakıyorlar. Saat sabahın onu, hızlı trene binip şehre gittiler, oradan da otobüsle Bogenhausen'a. Burada zenginler oturuyor, Benjamin Ludwig burada yaşıyor. Yanlarında pek bir şey yok, sadece en lüzumlu şeyleri koydukları bir sırt çantası. Akşam Innsbruck'a dönmek niyetindeler. On iki saat içinde her şeyi halletmeleri gerekiyor. Planladıkları her şeyi. Oyun oynamaya giden iki çocuk gibi hızlı trende yan yana. Blum'un artık yalnız olmadığı bir macera. Yıllardır tanı-

dığı bu sessiz sakin adamla bu işte beraber olmak ona iyi geliyor. Bugüne dek ona hiç bu kadar yakın olmadı. Blum biliyor ki durum vahim bir hal alacak olursa, Reza bir an bile tereddüt etmeyecek. Ludwig konuşacak, dedi Reza. Bunun için elinden geleni yapacağına, Blum'un hikâyesinin geri kalanını öğreneceğine dair söz verdi ona. Blum beş adamın beşini de bulacak. Ancak o zaman huzura erecek.

Konuşmadan, turistler gibi geziyorlar Münih'te. Reza ve Blum yamacı tırmandılar, Ludwig'in bahçesi gözlerinin önünde. Hırsız gibi ağaçların arkasında saklanıyorlar saatlerce, Ludwig orada değil çünkü. Kimsecikler yok. Çocuklar yok, karısı yok, Bogenhausen'da boş bir ev sadece. Ludwig'in yapımcısından aldıkları bilgi yanlış. Bütün planları boşa gidiyor. Kaygılar baş gösteriyor, zaman geçiyor, her geçen saat daha da kötüleşiyor. Tek yapabildikleri beklemek. Massimo durmadan arıyor, Blum geçiştiren cevaplar veriyor. Massimo Blum için endişeleniyor. Öğleden sonra oluyor, akşam oluyor, saklanıyorlar. Karanlık çökene dek orada kalıyorlar, ailenin az sonra alışverişten döneceğini, köşeden çıkageleceğini ve planladıkları şeyi nihayet yapabileceklerini ümit ediyorlar hâlâ. Ama hiçbir şey olmuyor. Ev boş kalıyor. Ve Blum acıkıyor. Çocuklar için endişeleniyor, yorgun ve sabırsız, tüm bunları geride bırakmak istiyor. Ve Reza'nın suskunluğuna sinir olmaya başlıyor. Tüm gün neredeyse tek kelime etmeden oturup gözünü kırpmadan eve bakıyor. Aklından neler geçtiğini sormuyor Blum. Blum tüm günü boşa harcadıklarına sinirlenirken, Reza aynı duyguları paylaşmıyor. Yüzü dingin, dalgalar yok, rüzgâr yok. Reza'nın bir görevi var. Benjamin Ludwig'i bekliyor. O gelene dek bekleyecek. Kıpırdamayacak, bir adım atmayacak. Görev tamamlanana dek. Blum onun bütün gece orada oturacağını biliyor, bu yüzden onu koltundan tutup kaldırıyor ve tepeden aşağıya, herhangi bir yer-

de bir otele, bir restorana gitmek için çektiştiriyor. Blum dinlenmek istiyor. Bir an olsun Ludwig'i, Dünya'yı, Mark'ı düşünmemek. Soluklanmak, Karl'la kısa bir telefon görüşmesi yapmak ve bir şeyler içmek istiyor. Yarın hallederiz, diyor.

Reza ve Blum küçük bir otelin resepsiyonundalar. Blum düşünmeden söylüyor. *Çift kişilik bir oda, lütfen. Bir gecelik.* Bir his ona bunun doğru olduğunu söylüyor. Yalnız kalmak, Reza'yı bırakmak istemiyor. Reza yanında duruyor. Hiçbir şey söylemiyor. Sessiz bir kabulleniş. Blum henüz uyumak istemiyor, çocuklar için endişeleniyor çünkü. Karl'a telefon edip gecekeceğini söylüyor, o gece ve ertesi gün çocuklarla ilgilenmesini rica ediyor. Fakat Karl her zaman olduğu gibi hemen tamam demiyor. Tereddüt ediyor, Blum onu zor duruma düşürüyor. Ters giden bir şeyler var. Karl'ın ertesi gün için başka planları var. Blum bunu hissediyor. Karl yine de Blum'u huzursuz etmek, isteğini geri çevirmek istemiyor, elinden geldiğince ona destek olmak istiyor. *Hallederiz, diyor. Endişelenme Blum. Sen yapman gereken neyse onu yap ve işin bitince dön.* Sonra telefonu kapatıyor ve Blum'u Reza'yla baş başa bırakıyor.

Birlikte bardalar, o henüz uyumak istemediği için. Blum henüz odaya gitmek, Reza'nın yanına uzanmak istemiyor. Bu konuda konuşmuyorlar. Oda konusunda, Blum'un neden yalnız kalmak istemediği konusunda. Reza durumu onun için kolaylaştırıyor, dünyadaki en normal şeymiş, sadece bir odayı paylaşan arkadaşlarmış gibi davranıyor. Daha fazlası değil. Blum için şarap, kendisi içinse bira söylüyor. Her yudumla ağzı bir parça daha açılıyor, Blum'un Ludwig hakkında konuşmama ricasına saygı gösteriyor. Reza çocuklardan, yeni tabut koleksiyonundan ve hazırlık odasının yenilenebileceğinden söz ediyor. Ne güzel. Bogenhausen'da bir yerlerde, bir otelde. Muhabbet ediyor, içiyorlar, Benjamin Ludwig önem-

li değil. Hiçbir şey önemli değil. Konuştukları havadan sudan şeyler. Hiçbir şey üzmüyor, hiçbir şey korkutmuyor Blum'u. Kadehlerin biri dolup biri boşalıyor, her şey öyle kolay ve önemsiz ki. Reza Blum'u güldürüyor. Komik ölüm vakalarını, ölenlerin yakınlarının ilginç taleplerini ve onlar yüzünden nasıl bezdiklerini anımsıyorlar. İyi geliyor onlara, akşamı iş hayatlarından konuşarak geçirmek. Yedi yıldır paylaştıklarını, hazırlık odasında geçen zamanı, sayısız cenaze nakillerini, mezarlıkta geçirdikleri saatleri. Reza her zaman yanındaydı. Reza şarap ve bira söylüyor. Reza gülümsüyor. Ve bu gülümseme iyi geliyor. İşten fazlası onları birbirine bağlayan. Blum ona sarılıyor. *Gel, dans et benimle*, diyor.

Otelin küçük barında sandalyelerin ve masaların arasında dans ediyorlar. Reza dans etmeyi beceremediği halde Blum onu ikna ediyor. Bir an karşı koyuyor, kaçmaya yelteniyor, ama sonra teslim oluyor. Blum ıslıl ıslıl gözlerle bakıyor ona. Dansa bırakıyor kendini. Gözlerini kapatıyor. Yönlendirsin diye Reza'ya bırakıyor adımlarını, müziği, Reza'nın onu kollarında tutup tutamayacağını hissetmek istiyor. Onun sadece bir çalışandan, bir arkadaştan, kocasının himayesine aldığı biri olmaktan daha fazlası olabileceği hiç aklına gelmemişti Blum'un. Ona dokunabileceği, kollarında tutabileceği. Nefesi öyle yakın ki. Usulca ve uzun uzun dönüyorlar. Reza dikkatli hareket ediyor bar mobilyalarının arasında, Blum'u sıkıca tutuyor, Blum'un başı omzunda.

Merdivenden yukarıya, elde bir şişe şarap daha. Şarap güven veriyor. Kapıyı açıp küçük odaya giriyorlar. Blum bir an banyoda kayboluyor, Reza yatağa oturuyor. Bogenhausen'da gece. Blum banyodan çıkıyor. Reza'nın karşısında duruyor. Reza kımıldamıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Elinde şarap şişiyle bakıyor sadece. Blum çıplak.

Sadece Blum konuşuyor. Benjamin Ludwig dinlemek zorunda. Ağzını açarsa, çocuklarından biri ölür. Blum'un bu konuda ciddi olduğunu gördü. Reza Ludwig'in yanındaki ağaca ateş etti. Gövdeye bir kurşun. Yaralı bir ağaç kabuğu, sadece anlık, güçlkle duyulabilen bir patlama, ama Benjamin Ludwig'e tepedeki iki yabancıнын ciddi olduklarını hissettirmek için yeterli. Çocuklarından birini ya da ikisini birden vuracaklar sessiz olmazsa. Sadece dinlemek zorunda. Blum tüm detaylarıyla ona ne yapması gerektiğini söylüyor, ciddi olduğu konusunda şüphe bırakmıyor. Ne biliyorsa söylüyor ona, kartlarını açık oynuyor. Az sözle çok korkutuyor onu. *Önce oğlanı öldüreceğim*, diyor. *Sonra kızı. Sonra karını. Sonra seni.*

Bahçede aile saadeti. Reza ve Blum uzun süre beklemek zorunda kalmadılar. Ludwig on dakika önce, onlar arkasına saklandıkları ağaca geri döndükten hemen sonra çıktı ortaya. Beş dakika evi gözetlediler, sonra çocuklar ve karısı arabadan indiler. Çocuklar salıncaklara koştu. Karısı evin içinde gözden kayboldu.

Ludwig olduğu yere mihlanmış gibi duruyordu, çocuklar ona sesleniyor, yanlarına gelmesini, onları uçururcasına sal-

lamasını istiyorlardı. Çocuklarıyla ilgilenen iyi baba, bir çocuğa tecavüz eden iyi baba. Youn'a. Bodrum'a götürüldüğünde on yedi yaşındaydı Youn. Blum Dünya'nın onun avcı hakkında anlattığı her şeyi bir kez daha dinledi. Avcının onlara neler yaptığını. Benjamin Ludwig Blum'un söylediklerini dinliyor. Telefon kulağında, köşe bucak arıyor yamacı gözleri, hiçbir şey söylemiyor, tek kelime etmiyor. Sadece dinliyor, bir atış daha yapılsın istemiyor. Susturuculu bir silah, kimse sesini duymadı, hiç kimse ona yardım edemez. Şimdi tek bir ses var kulaklarında, Blum'un sesi, bir çanta hazırlamasını ve pasaportunu yanına almasını söylüyor ona. Karısı ve çocuklarıyla vedalaşmasını. Bir şey uydurmasını, ani gidişine bir neden bulmasını. *Onlara bir yalan söyleyiver*, diyor Blum. *Şimdi eve gir, eşyalarını topla, vedalaş ve tekrar dışarı çık. Sonra şu boktan arabana bin.*

Adeta soluğu kesiliyor Blum'un onu gördüğünde. Rover yokuştan yukarı çıkıverdiğinde. İşte yine karşısında. O arabanın bir gün tekrar ortaya çıkabileceğini hiç düşünmemişti. Evin önünde duruyor işte. Çocuklar arka koltuklara tırmanmış. Elinde telefonla o adam. Ludwig. Blum telefonu kapatıyor ve Ludwig eve giriyor, Reza ve Blum birkaç dakika yalnız kalıyorlar. Öfkeyle. Ve nefretle. Ve bir sorunun cevabı geliveriyor. Arabayı kimin kullandığının. Mark'ı kimin öldürdüğünün. Güzel bir gecenin ardından bunun bir rüya olmadığını, o arabanın gerçekten var olduğunu, Bavyera'da gizlendiğini, günahsız bir dünyanın bir parçası olduğunu bilmek. İşte karşısında, yokuştan yukarı çıkıyor.

Kocasının katili. Karşısında oturuyor, arka koltukta bir seyahat çantası. Ludwig, Blum'un ona söylediklerini yaptı. Dört dakika sonra evden çıktı, karısı kapıda durup ona el salladı. Benjamin Ludwig oradan mümkün olduğunca çabuk

uzaklaşmak istedi, çocuklarını kurşunlara hedef olmaktan kurtarmak, onları ve karısını korumak zorundaydı. Blum'un söylediklerini yapmak zorundaydı. Olduğu yerde durdu ve onlar arabaya bindiler. Reza'nın elinde tabanca. Onu nereden bulduğunu bilmiyor Blum. Bu konuda konuşmuşlardı ve *Ben ilgilenirim* demişti Reza. Şimdi elinde ve Benjamin Ludwig'i Starnberg yönüne doğru sürmeye zorluyor. Hâlâ susmak zorunda, Blum hiçbir şey duymak istemiyor, hiçbir yalan, hiçbir bahane, onun yalvardığını, ağladığını, sızlandığını duymak istemiyor. Sadece sırtındaki tabanca, geçmiş ve yanında Reza.

Tüm gece boyunca. Blum'un çıplak vücudu onun vücudunda. Öylece uzandı üzerine. Tenini hissetmek, ona yakın olmak istedi. Daha da yakın. Blum onu soymak istedi, içinde kaybolmak, içine dalmak, düşüvermek içine. Bunu yapmayı çok istedi. Gönül rahatlığıyla yapabilirdi, her şeye hazır-
dı, her şeyini verebilirdi. Çünkü olması gerekenin bu olduğuna inanıyordu. Ona karşılığında bir şey vermenin zamanı gelmişti. Sevgi gibi bir şey, bir minnet duygusu. Ve merak ediyordu. Blum onun nasıl koktuğunu bilmek istiyordu, dilinin tadını, ağzında nasıl dolaşacağını bilmek istiyordu. Ellerinin ona neler yapacağını, içine nasıl gireceğini. Onu, ona ait her şeyi hissetmek istiyordu. Kapalı gözlerle dansa devam etmek. Ama on saat önce Reza'nın gözleri *hayır* dedi.

Benjamin Ludwig arabayı şehre sürüyor. Reza onu yönlendiriyor, bir yerde durmak, göle gitmeden önce bir şeyler almak zorundalar. Karton kutular, streç film ve bant. Sayısız arabanın arasında gizlenerek bir yapı marketin park yerinde duruyorlar, Reza silahı Blum'un eline tutuşturuyor ve alışverişe gidiyor. Hiçbir şey söylemeden Blum'u Ludwig'le baş başa bırakıyor. Oyuncu ve ölü yıkayıcı. On dakika, sadece ikisi. On daki-

ka boyunca suskunluk. Ludwig arkasına dönmüyor, korkuyor, tabancayı sırtında hissediyor. Blum tabancayı sırtına iyice bas-tırıyor. Tetiği çekmek, onu ortadan kaldırmak, o namuslu ada-mı cehenneme yollayıp tüm dünyaya söylemek istiyor onun bir pislik olduğunu. Neler yaptığını. Onu şimdi bir park yerinde, Münih'in sanayi bölgelerinden birinde öldürmek istiyor. Canı-nı yakmak, ona arabasıyla çarpıp öldürdüğü adamı sevdiğini söylemek. O adamın onun her şeyi, çocuklarının babası oldu-ğunu. Nasıl da neşeyle koşuşturur dururdu çocuklarla bahçe-de. Artık var olmayan bir aile. Geriye kalan Blum ve Ludwig. Sadece o ikisi arabada. Onu öldürmek için bir saniye yeter. He-men şimdi. Reza geri gelip elindekileri bagaja koymadan, ara-baya binip Ludwig'e yola devam etmesini söylemeden önce.

Dünyadaki en normal şeymiş gibi Benjamin Ludwig'e şoför-lük yaptırıyorlar. Televizyon yıldızı arabayı kullanıyor, onları Starnberg'e götürüyor. Yavaş yavaş, göl kıyısı boyunca. Yaz so-na ermek üzere, evlerin çoğu boş duruyor. Zenginlerin villala-rı, kayıkhaneler, tatil mekânları. Reza'nın zoruyla sürmeye de-vam ediyor, kolaylıkla, güpegündüz içeri girip gözden kaybo-labilecekleri ideal evi arıyorlar. Sadece pahalı bir evin önüne park eden pahalı bir araba. Kimsenin dikkatini çekmeyecek. Üç kişi arabadan inip büyük bir bahçeden geçerek kayıkhaneye gidecekler. Sadece bir çitin üzerinden atlamaları gerekiyor, yanlarında bir sırt çantası, poşetler ve karton kutular taşıyor-lar. Reza, Blum ve Ludwig, enteresan bir üçlü. Ludwig önlerin-den yürüyor; dönüp dönüp arkasına bakıyor. Bir kaçış yolu arı-yor. Çünkü sonunun, her şeyin sonunun geldiğini biliyor

Reza bir ara uyuyakaldı. Bir ara parmakları Blum'un üze-rinde öylece kalakaldı. Bitkin, sarhoş, yorgun. Blum kıpırda-madı, kalmak istiyordu, ondan uzaklaşmak istemiyordu, bir santimetre bile. O Blum'a iyi geliyordu, uyurken, uyanırken.

Blum'u geri çevirmiş olması en iyisiydi. Onu istememiş, kendisine sunulan vücudu, ağzı, göğüsleri kabul etmemişti. Oysa Blum hazırda, istiyordu. Banyodan çıkıp gelmişti ve kendini buna hazırlamıştı. Reza sadece elini tutup ona baktı. Blum Reza'nın onu ne çok beğendiğini görebiliyordu. Blum'u istiyordu, ama kendine engel oldu.

Artık çekingenlik, yersiz bir utangaçlık yok. Reza gerekeni yapıyor sadece bir makine gibi. Blum'un sadık askeri. Her şeyi hazırlıyor, kilidi kırıyor ve kapıyı açıyor. Alarm sistemi yok, sadece olağanüstü güzel, eski, haftalardır kimselerin uğramadığı bir kayıkthane, Ludwig'le konuşmak için mükemmel bir yer. Kimse onu duymayacak, bitişikteki ev de bomboş, kayıkhanenin diğer tarafında sadece orman var. Ne kadar yüksek sesle ya da ne kadar uzun süre bağırmasının önemi yok. Reza yere naylon seriyor. Az sonra bir sofraya kuracak gibi. Sırt çantasından alet edevatı çıkarıyor, bant ve streç filmi yere koyuyor. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar oluyor, Ludwig'in kendisi için ne planladıklarını düşünecek vakti yok. Aklı karışıyor, Blum görüyor. Korkusunu, eli ayağı dolaşılıyor, kaçmak, hızla uzaklara koşmak istiyor ama Blum'un elindeki silah buna engel.

Bütün gece uyumadı. Bu duygunun yok olmasını, Reza'nın kalkıp gitmesini istemedi. Sadece hissetmek istedi, mümkün olduğunca uzun süre, sabaha dek, o gözlerini açana dek. Reza'nın parmakları yine sırtında dolaşmaya başladı. Gece bıraktığı yerden devam etti. Ta ki Blum o eve, o kâbusa dönme vaktinin geldiğini söyleyene dek. Reza şimdi adama bir kürekle vuruyor, ellerini ve ayaklarını bantla sarıyor. Geceyle gündüz birbirine karışıyor, Mark'lı hayat yeni hayatına. İnsanların, o ölmelerini istediğinde öldüğü bu hayata.

Blum orada duruyor ve seyrediyor. Tüm bunlarla hiç ilgisi yokmuş gibi, yoldan geçen, tesadüfen bir kazaya tanık olan biri gibi. Seyretmeye bayılan, merakını dindiren biri. Kayıkhanede bir sandal, bir motor ve bağırان Benjamin Ludwig var. Bilinci tekrar yerine geliyor ve bandın farkına varıyor, her şeyin boş olduğunu anlıyor. Dayanacak gücü kalmıyor, bir şeyler yapmak zorunda. Önce lanet okuyor, kelimelerle kurtarmaya çabalıyor kendini, onlara küfrediyor. Sonra sakinleşiyor, derin derin nefes alıp veriyor, kendini toparlıyor. Rolünü oynamak, gerçeği söylemek üzere sahneye çıkmadan önce prova yapan oyuncu. Canını kurtarmak için konuşmaya hazırlanıyor, çünkü başına ne geleceğini tahmin ediyor, çünkü diğerlerinin öldüğünü, ortadan kaybolduğunu biliyor. Bu ikisinin ciddi olduklarını biliyor. Blum'un yüzünden bunu okumak mümkün, o yüzde Ludwig'e umut veren hiçbir şey yok, yapabileceği tek şey konuşmak, doğruyu söylemek. *Yalan söylersen ölürsün.* Blum yerde, onun yanında oturuyor. Tabanca elinde. Öyle yakın ki. Namluyu Ludwig'in alnına dayıyor.

Blum onunla konuşuyor. Reza geri çekiliyor. Blum fısıldıyor. *Sorularıma cevap vereceksin. Kısa ve öz. İkinci kez sormayacağım.* Ludwig'in canını kurtarma çabalarını görmezden geliyor. Ludwig'in soruları yanıtsız kalıyor. *Bana ne yapacaksınız? Ne istiyorsunuz benden? Bunu neden yapıyorsunuz? Schönborn ve Puch nerede? Onları kaçırdınız. Hâlâ hayattalar, değil mi? Yoksa öldüler mi?* Cevaplar yok, sadece sorular var. Alnındaki tabanca ve gerçek. Kısa ve öz, o bodrum hakkındaki her şey, nerede olduğu, nasıl başladığı, beş adamın neden tüm insani değerleri yıkmaya, merhametsiz, kuralsız canavarlar olmaya karar verdiği. Blum bunu bilmek istiyor, içinde bir şeyler akıl almaz olanı anlamak istiyor, böyle şeylerin nasıl olabildiğini kavramak. Nasıl bir fikirle

bu korkunç gerçeğe varıldığını. Beş yıl boyunca şiddet, aşağılama, ceza ve kefare, her şeyin serbest olduğu bir yerin nasıl olabileceği. Peş peşe gelen cevaplar. *Bodrum Kitzbühel'de. Restoranın altında. Bina bana ait. Orası bizim yazlık evimizdi. Tadilat yaptık. Puch'un fikriydi. Sarhoştuk. Her şeyi o planladı. İyi yemekler yiyip sonra bodrumda eğlence. Bir rüyayı gerçekleştiren beş adam. Beş mutlu adam.*

Kelimeler, kelimeler. Giderek daha fazla körüklüyor, Blum'un içindeki tetiği çekme, onu susturma arzusunun. Tak! Tek bir atış ve son. Ama Blum daha fazlasını istiyor. Oğlanın nerede olduğunu bilmek istiyor. Hâlâ hayatta olup olmadığını. Ona ne yaptıklarını. Bilmediğini söylüyor Ludwig. *Gerçekten bilmiyorum. Bodrum boş. Mobilyalar, kafesler çöpte. Her şey gitti, hepsi atıldı. Orada hiçbir şey yok artık. Oğlan nerede, bilmiyorum. Bilmiyorum. Bana inanmak zorundasınız. Ortadan yok oldu. Cevaplar kayıkhanede. Kitzbühel'de Blum'un bulabileceği hiçbir şey yok artık. Tüm bunların gerçekten olduğunu kanıtlayan hiçbir şey. Sadece fotoğraflar ve filmler. Ve Benjamin Ludwig'in söyledikleri. Acı gerçek, Blum'un zaten bildiklerinin teyidi. Durmadan o şarkıyı söyleyerek onları avladığı, onlara vurduğu gerçeği. Bu adamlar günün birinde sınırları aşmış, bir dikenli telden atlamış ve geri dönememişlerdi. Bu yüzden hep ileri gidip bu deliliği hayatlarının bir parçası haline getirmiş, meşrulaştırmışlardı. Onları her zaman iyi besledik. Onları uyuşturmamız kendileri için iyiydi. Böylece acı çekmediler. Geldikleri yerde durumları daha iyi değildi. Biz onlarla gayet iyi ilgilendik. Hiçbir şeyleri eksik olmadı. Bizim yanımızda iyilerdi.*

Blum ayağa kalkıp onu tekmelemek istiyor. Var gücüyle, sesini kesene dek. Ona yaptığı şeyin yanlış olduğunu, aklın alamayacağı kadar korkunç olduğunu hissettirmek istiyor.

Blum onun üzgün olduğunu, kendisinin bir canavar olduğunu söylemesini istiyor. Blum onu cezalandırmayı, onu gebertmeyi ve daha fazlasını istiyor. Son soruya cevap istiyor. Son günah çıkarmanın, bağışlanma umudu olmadan, sonucunu. Kimin yaptığını. O muydu bunu yapan, yoksa değil miydi? O mu sürüyordu arabayı? O muydu öldüren Mark'ı? Üç ay önce, Rover'inin direksiyonunda kendisi mi vardı yoksa bir başkası mı?

"Sen benim kocamı öldürdün."

"Ne yaptım?"

"Kim olduğumu gayet iyi biliyorsun."

"Hayır."

"Bildiğini söyle bana. Hemen şimdi, yoksa ölürsün."

"Evet, kim olduğunuzu biliyorum."

"O senin arabandı."

"Ama ben sizin kocanızı öldürmedim."

"Yalan söylemeyi kes."

"Yalan söylemiyorum."

"O senin arabandı."

"Ama ben kullanmıyordum."

"Kim kullanıyordu öyleyse?"

"Ben değil."

"Kim?"

"Bu hoşunuza gitmeyecek."

"Ya konuşursun ya da ölürsün."

"O kullanıyordu, ben değil."

"Palyaço mu?"

"Evet. Palyaço."

"Kim o? Adı ne? Onu nerede bulabilirim? Şu kahrolası ağzını aç artık."

"Her şeyin sorumlusu o. Ben değilim. Kızı o öldürdü. Ve kocanızı da. Başka yolu olmadığını söyledi. Onu vazgeçirmeye çalıştık, bana inanmak zorundasınız."

“Adını söyle.”

“Benim yapmamı istedi, ama ben bunu yapamayacağımı söyledim ona. Kocanızı öldüremeyeceğimi. Onu ezemeyeceğimi. Ama o ısrar etti. Yaşarsa hepimizin hapse gireceğini söyledi.”

“On saniyen var.”

“Bu onun suçu, benim değil.”

“Kes zırvalamay, bana adını söyle.”

“Hiç kimse ölsün istemedim ben. Sadece ona arabamı verdim. Bunun sorumlusu ben değilim, ben kimseyi öldüremem.”

“Beş saniye.”

“Kimin peşinde olduğunuza dair hiçbir fikriniz yok.”

“Üç.”

“Sizi de öldürecek.”

“İki.”

“Bir saniye bile tereddüt etmeyecek.”

“Bir.”

“Adı Massimo. Ve o bir polis.”

Blum ateş ediyor. İşaretparmağı tetiği çekiveriyor. Ne kadar da kolay. Başı yana düşüyor. *Adı Massimo*. Benjamin Ludwig daha birkaç saniye önce nefes alıyordu, şimdi yerde cansız yatıyor ama hâlâ onu duyuyor. *Adı Massimo. Ve o bir polis*. Bu isim bir hançer gibi saplanıveriyor yüreğine, hızla ve derinden, ona kalmış olan ne varsa söküp alıyor içinden, bomboş bırakıyor. *Adı Massimo. Ve o bir polis*. Blum olduğu yere çöküyor. Massimo. Herkes olabilirdi, ama buna hiç ihtimal vermemişti. Blum yerde. Ahşaptan bir duvara yaslanmış, kulaklarında o söz. *O bir polis*. Sürekli tekrarlanıyor. Durdurmak istediği halde. *Adı Massimo*. Blum kıpırdamıyor. Hiçbir şey yapamıyor. Öylece oturuyor ve Ludwig’in ölüsüne bakıyor. Söylediği şeyi kavramaya çalışıyor. Reza’nın önünde diz çöküp usulca. Blum’un yüzünü ellerinin arasına alıyor

Atlatacağız, diyor. Parmakları Blum'un yanaklarında. Tutuyorlar, düşmesin diye.

Kulaklarından gitmiyor. Ludwig'in söyledikleri. *Sizi de öldürecek*. Reza onu alnından öpüyor ve ayağa kalkıyor. *Kalkma*, diyor. Sonra Ludwig'le ilgilenmeye başlıyor. Adım adım, tıpkı planladıkları gibi. Sakince, Reza parçalıyor ve paketliyor onu. Acele etmeden. Kan göle akıyor. Kayıkhanede sessizlik. Konuşmuyorlar, Blum konuşmıyor. Ayağa kalkamıyor, Reza'ya yardım edemiyor, hareket edemiyor. Çünkü onu hissediyor. Ta içinde, Massimo, elleri vücudunda, dili. Nasıl da deşiverdi içini, yüzüne baka baka yalan söyledi, sinsice girdi içine. *Adı Massimo. Ve o bir polis*. Kocasının en iyi arkadaşı, beş adamdan biri. Palyaço. *En kötüler o*, dedi Dunya. Blum onunla yattı. Blum hareket edemiyor.

Reza Ludwig'in bacağına kesiyor. Bir kıl testere, bir de balta kullanıyor. Zor iş, makinesiz, elektriksiz, Reza terliyor. Blum'un ona yardım edememesi belli ki onu rahatsız etmiyor. *Ben hallederim*, diyor. Bacağı streç filmle sarıyor, bantlıyor, bir karton kutuya koyuyor ve yine bantlıyor. Paketler birbirini izliyor. Kollar, gövde, baş. Reza onu paketliyor. Sonra temizlik yapacak ve paketleri arabaya taşıyacak, giderken kayıkhaneyi buldukları gibi bırakacaklar. Hiçbir şey burada bir insanın öldüğüne işaret etmeyecek. Hiç iz kalmayacak. Kan gölde. Sadece kırılmış bir asma kilit, bunu buralarda serserilik eden gençlerin yaptığı düşünülecek, kimse bir şey sezinlemeyecek. Onun burada olduğunu asla hiç kimse öğrenmeyecek. Benjamin Ludwig, oyuncu. Postalanmaya hazır. Kargonun gönderileceği adres cenaze işleri kuruluşu, Reza havaalanının yakınındaki bir kargo şirketini seçti. Ludwig'in arabasını otoparkta bırakmadan önce oraya uğrayacaklar. Eldiven takacak, arabada parmak izi bırakmayacaklar. Son-

ra motosiklete binecek ve Innsbruck'a geri dönecekler. Ve yarın Ludwig'i teslim alacaklar. Onu soğuk odaya koyacak ve parça parça ortadan kaldıracaklar. Tıpkı diğerleri gibi farklı tabutlara paylaştıracaklar onu. Ludwig geride hiçbir iz bırakmadan kaybolacak. Massimo'nun gözleri önünde.

Tahmin ediyor mu acaba? Yoksa biliyor mu? Dört adamın kayboluşunun sorumlusunun Blum olduğunu? Dünya'yı Blum'un evinde görmüş olmalı, onun bu işin peşini bırakmayacağını biliyor. Blum'un buna kalkışacak kadar cesur olduğuna inanıyor mu acaba? Evinin önündeki sivil polis ona engel olmak için mi oradaydı, yoksa onu korumak için mi? Massimo Blum'un ne yaptığını bilmek istiyordu, onu kontrol etmek istiyordu, son birkaç saat içinde hiç durmadan aradı. Telesekretere endişeli, samimi mesajlar bıraktı. Mark'ın katili. Onu gözünün önünden ayırmıyor.

Otobandalar. Motosikleti Reza kullanıyor. Blum arkasında. Ona sarılıyor, başını sırtına yaslıyor, kaskının altında ağlıyor. Her şey boş, eve gitmek, yıkanarak Massimo'yu üzerinden atmak istiyor. Ne kadar aptal ve körmüş. Her şey yerli yerine oturuyor. Dünya, Blum onunla yattıktan sonra kayboldu. Massimo muhtemelen çocuk odasına şöyle bir baktı ve yanından geçip giderken yıllarca ırzına geçtiği kadının çocuk yatağında yattığını gördü. O bir tehditti. Dünya her şeyi mahvedebilirdi. Tıpkı Mark gibi. Massimo Dünya'nın cezasını infaz etti. Onun başını suyun altında tuttu. Ve sonra Blum'u öptü.

Uma kuağıında. Nela sırtına tırmanıyor. Çocuk odasındalar, keyifleri yerinde. Blum önce onun Karl olduğunu düşünüyor. Çocukların yukarıda, onun odasında olmamasına, onun çocuklarla çocuk odasında oynamasına şaşırıyor. Koridor boyunca parmak uçlarında sessizce ilerledi, onlara sürpriz yapmak, çocuklarını kuağına alıp sarılmak istiyordu. Tüm o olup bitenlerden sonra kısacık bir an için aile yaşamına ihtiyacı vardı; çocukların masumiyetine, kahkahalarına ve pembe hayvancıklara. Kendini katil gibi değil, anne gibi hissetmek istiyordu.

Blum kapıda duruyor. *Annem geldi*, diye sesleniyor kızı. Sonra birden susuyor. Donup kalıyor ve gözlerini kırpmadan ona bakıyor. Massimo. Blum'a gülümsüyor ve Nela'yı yere indiriyor. Blum gülümseyerek karşılık vermeye çalışıyor. Nasıl da felç olmuş gibi. Paniğe kapılıyor, yine de çabucak toparlıyor. *Ne büyük sürpriz*, diyor. Yerinden kıpırdamadan kollarını açıyor ve çocuklar ona doğru koşuyor. *Anne, anne, anne*. Blum dizlerinin üstüne çöküyor ve onları kucaklıyor, ona bakmıyor. Göz teması yok, sadece çocuklar için açılan kollar. Ne yapması gerektiğini bilmiyor, düşünüyor, çocukları güvenli bir yere götürmek, ondan uzaklaştırmak istiyor. Odadan, evden çıkarıp, çok uzaklara götür-

mek. Massimo'nun elleri çocukların üzerlerinde. Lanet olası, bok herif. Hiçbir şey fark etmemeli, bir şeyler olduğunu, Blum'un bildiğini hissetmemeli. Blum yalan söylemek, hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorunda. Massimo evden çıkana dek korku yok, titremek yok. *Burada olman ne güzel*, diyor Blum. Sonra ayağa kalkıyor ve ona sarılıyor. Tüyleri diken diken olsa da çocuklar için yapıyor bunu. Her şeyi yapabilir gitmesi için. Canavara dönüşmemesi ve gerçek yüzünü göstermemesi için. Bu yüzden gülümsüyor ve ona numara yapıyor. Çocukları televizyonun karşısına oturtuyor ve Massimo'yu oturma odasına götürüyor.

“Ne işin var burada, Massimo?”

“Karl beni aradı, dışçıye gitmesi gerekiyormuş.”

“Bana hiçbir şey söylemedi, evden çıkmak zorunda olduğunu bilmiyordum.”

“Sen de biliyorsun ki ben bunu seve seve yapıyorum. Çocuklarla olmak hoşuma gidiyor.”

“Karl'ın onlarla ilgilenmesi gerekiyordu.”

“Dediğim gibi, benim için zevkti. Şimdi bırak bunları da neredeydin onu söyle bana. Endişelendim.”

“Buradan çıkmak zorundaydım, arabayla dolaştım sadece, artık dayanamadım.”

“Neye?”

“Her şeye.”

“Gece gece?”

“Evet.”

“Tek başına mı?”

“Evet.”

“Aşağıda, yolda bekleyen meslektaşım bana Reza'nın yanında olduğunu söyledi.”

“Onu şehre bıraktım. Sonra dolaştım.”

“O nerede şimdi?”

“Kim?”

“Reza.”

“Bana bunu neden soruyorsun?”

“Onda ters bir şeyler var.”

“Ne olabilir ki?”

“Onu nereye bıraktın?”

“Beni sorguya mı çekiyorsun?”

“Hayır.”

“O zaman soru sormayı bırak. Sadece birkaç saat yalnız kalmak istedim. Ve Reza’ya gelince, anormal bir şey yok.”

“Ben sadece güvende olmanı istiyorum Blum. Sana söyledim, muhtemelen tehlikesesin. Aklına estikçe evden çıkıp gidersen, seni nasıl korurum ben?”

“Bana bir şey olmaz.”

“Çocuklarının sana ihtiyacı var.”

“Biliyorum.”

“Beni anladın mı Blum?”

“Evet.”

“Seni defalarca aradım.”

“Üzgünüm.”

“Senin de ölmeni istemiyorum, Blum.”

“Ölmeyeceğim.”

“Ben seni korurum Blum.”

“Biliyorum.”

“Ne olursa olsun.”

“Şimdi kızlarla ilgilenmem gerek. Seni ararım. Söz.”

“Ne zaman?”

“Yarın.”

“Birlikte biraz vakit geçirelim istiyorum Blum.”

“Ben de seni görmek istiyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Ne yapalım?”

“Ne istersen.”

“Ne istersem mi?”

“Evet, ama önce şu gözcüyü evine yolla. Sen yanımda ol yeter.”

“Yarın kaçta?”

“Kızlar uyuyunca.”

“Nerede?”

“Seni ararım.”

“Peki.”

“Onlarla ilgilendiğin için sağ ol.”

“Lütfen evden uzaklaşma.”

“Yo, artık çıkmam. Kötüler yakalanana dek cesur olup evde kalacağım.”

“Blum.”

“Ne var?”

“Biliyorsun, Ute’yi her an terk edebilirim.”

“Evet, biliyorum.”

“Çocuklarının bir babaya ihtiyacı var.”

“Düşünmeliyim.”

“Öyle güzelsin ki Blum.”

“Şimdi gitmelisin. Lütfen.”

“Yarın görüşeceğiz.”

“Evet, yarın.”

Pis herif. Nasıl da sırtıyor, elinden gelse oracıkta bitirecek işini. Üstü kapalı tehdit ediyor, gözünü korkutmak istiyor. Onu gözünün önünden ayırmayacağını söylüyor Blum’a. Blum güçlkle ayakta durabiliyor, elinden geleni yaptı, öfkesini içine attı, rol yaptı, kendisinden nefret etmesine sebep olan şeyler söyledi. *Üzgünüm*, dedi Blum. *Çocuklarının bir babaya ihtiyacı var*, dedi Massimo. *Senin de ölmeni istemiyorum*, Blum. *Öyle güzelsin ki, Blum. Ben seni korurum*, Blum. Yalancı domuz. Merdivenlerden iniyor. Evin kapısı açılıyor

ve kapanıyor. Blum çocukların yanına koşuyor. O adam bir daha asla Uma'ya dokunmayacak. Nela'yı bir daha asla kucağına almayacak. Blum bundan sonra bir an bile çocukları için kaygılanmak zorunda kalmayacak. Massimo çocukları bir daha asla görmeyecek. Uma ve Nela. Televizyondan ayrılmayan çocuk gözleri. O rengârenk dünyada kalmak istiyor çocuklar. Blum'un öpücüklerine göz yumuyorlar sadece. Endişeye, gözyaşlarına, korkuya vakit yok. *Biraz daha, anne. Bu çok kısaydı, anne. Biraz daha, lütfen.* Sadece televizyon seyreden çocuklar. Diğer her şey önemsiz, korkmalarını gerektirecek hiçbir şey yok. Her şey olması gerektiği gibi, diğerleri gibi alelade bir gün, hiçbir şey huzursuz etmiyor onları. Massimo hayatlarının bir parçası, anne babalarının bir arkadaşı, öyle sık geldi ki oraya, öyle çok oturdular ki kucağında. Ondan korkmuyorlar, giderken yanaklarından öptüler sonra da ekrandaki penguenlere döndüler. Massimo evden gitti ve bir daha asla bu eve adımını atmayacak.

Blum nefes alıyor ve nefes veriyor. Bir süre orada öylece duruyor. Ne yapacağını, neler olacağını düşünüyor. Nasıl yapacağını. Ve nerede. Öncesinde neler olması gerektiğini. O iğrenç özel dedektife neler söyleyeceğini. Çünkü o hâlâ orada, hâlâ evin önüne park ediyor arabasını, çünkü o hâlâ para istiyor. Schrettl, kırmızı mayolu, küçük, şişman adam. Blum aşağıya doğru yürürken, onun ortadan kaybolmasını sağlayacak kelimeleri arıyor. Kızlar televizyonun karşısında büyülenmiş gibi oturmaya devam ederken, Blum bu sorunu kökten çözecek. Bahçeden geçiyor, ana kapıdan yola çıkıyor, Mark'ın öldüğü yere doğru yürüyor. Schrettl arabasında, camını tıklatacak ve ona kalırsa öleceğini söyleyecek.

Sadece bir cümle, tek bir cümle yetiyor. Çünkü öyle hissediyor, çünkü öfkeli, çünkü her şeyi yakıp yıkabilir, Massi-

mo çocuklarına dokunduğu için, onunla yattığı için, Mark öldüğü için, artık hiçbir şey eskisi gibi olmadığı için. Eskiden her şey yolunda olduğu için. O araba gelmeden önce mutlu olduğu için. Blum tekrar bir şeyler olana dek beklemiyor, ona doğru eğiliyor ve buz gibi bir sesle *Defolup gitmezsen seni öldüreceğim* diyor. Schrettl Blum'un o cümleyi söyleyen dudaklarını, gözlerini görüyor ve biliyor. Ciddi olduğunu, hiç şakası olmadığını, bunu yapabileceğini. Schrettl ve Blum birbirlerine on saniye boyunca bakıyorlar. Sonra Blum başını arabadan geri çekiyor ve gidiyor. Arkasına bakmadan eve dönüyor. Arkasında bir motor çalışıyor ve Schrettl'in arabası yokuş aşağı gidiyor.

Blum merdivenden yukarıya çıkıyor ve çocukların yanına oturuyor. Başı neredeyse infilak edecek, beyninde yüzlerce düşünce dönüp durduğu, içinde fırtınalar koptuğu, çabucak bir şeyler yapmak zorunda olduğu için. Blum koltukta çocukların yanında oturuyor ve gözünü kırpmadan televizyona bakıyor. Arı Maya uçuyor. Massimo bir katil. Blum harekete geçmeye mecbur. Reza'yla konuşmak zorunda, onu ortadan kaldırmak zorundalar. Massimo bir şeyler sezinlediği, Reza'dan şüphelendiği, gözlerinden şüphe okunduğu için. Belki söylediğinden daha fazlasını bildiği için. Onun hayatta olduğu her gün acı verecek. Varlığı zehir gibi. Mark'ı ondan aldı, kalbini çıplak ellerle yerinden söküp attı.

Blum palyaço hakkında duyduğu şeyleri hatırlıyor. Dünya onun en zorba, en sadist, en vahşileri olduğunu söylemişti. Diğerlerine yaklaşık bir yıl sonra katılmış, onun gelişikle bodrum daha da korkunç bir yere dönüşmüştü. İşkenceci sayısı dörtten beşe çıkmıştı ve Dünya'nın anlattığına göre içlerinde en kötüsü oydu. Massimo. Sempatik polis, yarıdım hazır aile dostu, Blum'un âşığı, mutsuz koca, onu ko-

ruyup kollayan, onun böyle biri olabileceğini asla düşünemeyeceği adam. Böyle bir şey yapabileceğini, tecavüz edebileceğini, hamile bir kadını, neredeyse kadın bebeğini düşürene ve acıdan ölene dek dövebileceğini. Dünya önce Mark'a, sonra Blum'a onun Ilena'nın karnını nasıl yumrukladığını, durmadan bebeğe, belki de kendi bebeğine yumruk attığını anlatmıştı. Hepsi Mark'ın telefonundaydı, detaylar, Palyaço onları aşağılamak, dövmek için geliyordu. Bazen onlara tecavüz etmiyor, sadece dövüyordu. Vuruyor ve gülüyordu, deli gibi, kendinden geçerek, yüksek sesle, kontrolsüzce. Birdenbire Dünya'nın başını tutup yere vururdu, sadece Dünya gülümsemediği, onun arzusunu yerine getirmediği için. *Bana gülümseyeceksin, kaltak. Gülümse, dedim sana. Yoksa senin için yeterince iyi değil miyim? Bana gülümseyeceksin.* Sonra onu saçlarından tutup başını kırmızı halı kaplı zemine çarpmaya başlardı. Sertçe. Dünya bilincini kaybedene dek. Sonra onu yerde öylece bırakıp giderdi.

Massimo. İyilik meleği. Adaleti ve düzeni sağlayan adam. Mark'la geceler boyu aşağıdaki garajda oturur ve bira içerlerdi. İşten sonra birbirlerinin sırtını sıvazlayıp eğlenen iki adam. Blum buna hâlâ akıl sır erdiremiyor. Onun Jaunig'le neden bir olduğunu, Schönborn'la ve Puch'la. Ludwig'le. Neden o adamlarla bir bodruma kapandığını, tüm bunları neden yaptığını.

Pislik herif. Blum'un diyecek başka sözü yok. Ekranda tembel Willi bal yalarken durmadan dilinin ucuna geliyor, dudaklarından dökülüyor duyulmadan. Uma ve Nela kırkıdayarak annelerine sokuluyorlar. *Pislik herif. Massimo. Ve bu yapacağım son şey olsa bile... Öleceksin.*

Yavaşça açıyor gözlerini. Çok yavaş, çünkü ne göreceğini tahmin ediyor. Oradaki şeyi görmek istemediğini biliyor çünkü. Çünkü kokusunu alabiliyor ve duyabiliyor. Dezenfektan, soğutucunun motoru, solunda, tepesinde duran eski floresan lambaların cızırtısı, cesetleri tabutlara koymak için kaldırdığı vinç. Blum nerede olduğunu biliyor. Oraya nasıl geldiğini bilmiyor, ama hazırlık odasında olduğunu biliyor. Birinin ona vurduğunu, bu yüzden bayıldığını, birinin onu soyduğunu ve masanın üzerine yatırıp sıkıca bağladığını. Tenine değen alüminyum soğuk. Hareket edemiyor, titriyor, ağzı bantlanmış, gözleri açık. Zihninde parçaları birleştirmeye, neler olduğunu ve neler olacağını anlamaya çalışıyor. Hareket edebilen tek şey başı. Başını sağa sola çeviriyor, gözleri kurtuluşu arıyor, bağırarak istiyor, oysa duyduğu sadece inilti. Bandın altında dudakları, umutsuzca yardım çılgınlıkları atıyor ağzı. Bunun gerçekten olduğunu, onun yanında yattığını kabul etmek istemiyor.

Reza. Masada kan, kolları olmayan bir beden. Başı yok, Reza ölü, Reza hareket etmiyor, Reza artık ona yardım edemez. Yanındaki sadece ondan geriye kalan et. Son sözlerini hatırlıyor. Blum'a sarılıyor, ellerine dokunuyordu. Şimdi orada öylece yatıyor. Kolları, bacakları yerde. Blum'un yaptığı şeyi

Reza'ya yaptı o, Blum'u taklit etti. Blum bandın altından çığlıklar atıyor ama kimse onu duymuyor. Başını ne çok sağa sola çevirirse çevirsin onu göremiyor. Odada olsaydı onu duyardı, çıt çıkmıyor içeride. Demek ki evde bir yerde, Blum ayılana dek beklemek istiyor, çocukların, Karl'ın yanında. Ne yapıyor onlarla? Blum'un gözlerinin önüne geliyor. İplerden kurtulmak için çırpınıyor, onun onlara dokunmasını, onlara bir şey yapmasını istemiyor, onları korumak zorunda, küçük meleklerini. Hayır. Bu olamaz. Birdenbire onu duyuyor. Onun odada olduğunu. Bir sandalyeden kalkıp yanına geldiğini.

Ansızın ayak sesleri, yaklaşan nefesi. Beklenmedik bir anda, yavaşça, hiç acele etmeden geliyor. Blum korksun, acı çeksin istiyor, canını yakmak, onu bilinmezliğe terk etmek istiyor. Olduğu yerde duruyor, oynuyor onunla. Onu izliyor. Göğüs kafesinin kalkıp inişini, kalbinin giderek daha hızlı atışını, bileklerinin iplerden kurtulmak için çırpınışını, parmaklarının bir kaçış yolu arayışını. Blum masada çıplak, korunmasız teni, göğüsleri. Ne kadardır yatıyor orada, ne kadardır gözlerini dikmiş bakıyor ona? Blum kendi kendine soruyor. Onun ona dokunup dokunmadığını. Bilinci yerinde değilken onun ona ne yaptığını. Giysileri, onları çıkardı, kesip aldı üzerinden. Parça parça soydu, belki de bir hediye paketi gibi açiverdi onu. Her şey acı veriyor, her düşünce, onun elerinde olduğu gerçeği. Artık hiçbir şey yapamayacağı, artık dümeni elinde tutamayacağı gerçeği. Tekne köpekbalıklarıyla dolu denizde sürükleniyor.

Blum öleceğini biliyor, pes ediyor. Başı hareket etmeyi kesiyor, kıpırtısız kalıyor. Artık kurtulmaya çalışmıyor, orada öylece yatıyor. Gözlerini tavana dikip bekliyor. Olacakları bekliyor. Blum çocukları düşünmemeye çalışıyor. Orada olan sadece kendisi, çocuklar iyi, çocuklara hiçbir şey yapmayacak

o. Sadece soğutucunun gürültüsü duyuluyor. Floresan lambalarının cızırtısı, hazırlık odasının tavanının görüntüsü ve güzel şeyleri hatırlayabilme arzusu. Ne olacaksa olsun, başına ne gelecekse gelsin, o artık güzel şeyler düşünecek. Mark'ı düşünecek. Uma dünyaya gelmeden hemen önce Mark'ın ne söylediğini, karnının üzerinde gezinen parmaklarını.

“Korkuyorum Mark.”

“Neden?”

“Orada, karnımda olan şeyden.”

“Korkmamalısın.”

“Ama korkuyorum.”

“Biz birlikteyiz, Blum. Hiçbir şey olmayacak. Hiç ama hiçbir şey.”

“Olacak.”

“Ne?”

“Her şey değişecek.”

“Değişim iyidir.”

“Neden?”

“Kış sona erdiğinde ve ağaçlar yeniden yeşerdiğinde.”

“Ne olur o zaman?”

“Bahar.”

Mark. Nasıl da iyi geliyor onu düşünmek. Dört buçuk yıl önce Mark'ın ona söylediklerini, ona bakışını. *Ağaçlar yeniden yeşerdiğinde*. Ve sonra öpüşünü. Ne olursa olsun. Mark yanında. Yanında, çok yakınında. Ne olursa olsun, sımsıkı tutup kucaklıyor onu.

Gözleri tavana dikili çünkü o yaklaşıyor. Çünkü Blum'un üzerine eğiliyor. Yüzüne yayılan sırtışı, kıpkırmızı, kulaklarına varan plastik ağzı. Sadece gözleri, Blum'un fazla yavaş olduğunu, kazdığı kuyuya kendisinin düştüğünü söyle-

yen. Masada yatan o değil, Blum. Oyunun galibi o. Palyaço. Massimo. Giderek daha fazla yaklaşıyor ve ancak Blum'un duyabileceği kadar alçak sesle fısıldıyor. *Her şey iyi olabilir-di, Blum. Bunların hiçbirisi olmak zorunda değildi. Her şeyi yoluna koyabilirdik. Sen ve ben birlikte olabilirdik.* Blum'un korkusu ve o tanıdık ses. Nasıl da vedalaşıyor Blum'la. Artık geçtiğini, her şeyin bittiğini söylüyor ona. Neredeyse sevgi dolu bir veda. Onu sevdiğini, onun için her şeyi yapacağını söylüyor Massimo. Maskesini çıkarıyor ve Blum'un başını ellerinin arasına alıp sıkıca tutuyor. Sımsıkı tutuyor onu. Yirmi saniye boyunca ağzını Blum'un ağzına bastırıp öpüyor bandın üzerinden. Sonra bıçağı saplıyor. Blum kıpırdamıyor.

Blum tüm gece boyunca öylece yatıyor. Hazırlık masasının üzerinde. Hareket etmiyor. Ama gözleri açık, nefes alıyor. Onun kendisine neler yapabileceğini gece boyunca gözünde canlandırdı. Blum öğleden sonrayı çocuklarla geçirdi, onlarla ve Reza'yla akşam yemeği yedi, sonra buraya geldi. Kapıyı kilitledi ve uzandı. Düşünceleriyle baş başa. Blum en kötüsünü düşünüyor: Palyaçonun onu bıçakla deşmesini, Reza'yı parçalara ayırışı. Ne olabileceğini, onun ona neler yapabileceğini... Engel olmak için hemen harekete geçmezse gerçeğe dönüşecek bir kâbus. Buna mecbur, artık bekleyemez, hiçbir şeyi riske atamaz, onun ne bildiğini, ne bilmediğini öğrenmek istemiyor. Ona daha fazla kurcalaması, Reza'dan şüphelenmesi için fırsat bırakmamalı. Dudaklarını dudaklarına bastırmadan. Blum onu arayıp buluşmayı teklif etmeli. İki saate hava aydınlandığında onunla konuşacak. Kontrolü elden bırakmamalı, harekete geçmeli, ondan önde olmak zorundalar. Reza'yla ikisi, ondan hızlı olacaklar ya da ölecekler.

Saatlerdir masanın üzerinde yatıyor, yanındaki diğer hazırlık masasında çıplak, ihtiyar bir kadın var. Önce onunla ilgilenmesi gerek. Kadının burun deliklerine pamuk tıkarken, saçlarını yıkayıp kuruturken ve tırnaklarının arasındaki pisliği temizlerken bunu nasıl yapacağını düşünüyor. Ona nasıl

acı çektirebileceğini. Çünkü öylece ölüversin istemiyor. Blum onu cezalandırmak ve cezasını infaz etmek istiyor. Onu ortadan kaldıracabileceği bir yer düşünüyor çünkü onun bir daha evine adımını atmasını istemiyor. İhtiyar kadının ağzını dikerken Massimo'nun sonunu planlıyor. Kahvaltıda Reza'yla bu konuyu konuşacak, birlikte bir yol bulacaklar. İhtiyar kadını tabutuna yatıracak ve ona veda etmek isteyen yakınlarını bekleyecekler. Günü öylece geçirecek ve akşamı edecekler. Blum çocuklara bir masal okuyacak ve onları alınlarından öpecek. Onların güvende olmalarını sağlayacak. Bunun için her şeyi yapacak. Bu yüzden tuşluyor Massimo'nun numarasını. Gün başladı, dışarısı aydınlık. Üç kez nefes alıp veriyor. Ve işte onun sesi. Samimi, riyakâr, açgözlü.

“Blum, sesini duymak ne güzel.”

“Seninkini de.”

“Bu kadar çabuk aramanı beklemiyordum.”

“Seni görmeyi ne çok istediğimi söylemiştim.”

“Ne zaman?”

“Keşke hemen diyebilseydim, ama daha çalışmak zorundayım. Sonra çocuklar. Akşam buluşalım mı? Müsait misin?”

“Senin için her zaman.”

“Baş başa olmayı tercih ederim.”

“Buna sevindim, Blum.”

“Ama nerede? Çocuklar seni benim yatağında bulsun istemem.”

“Benim evimde.”

“Ya Ute?”

“Evde değil.”

“Nerede?”

“Yok işte.”

“Ne demek istiyorsun? Nerede Ute?”

“Karım iki şişe içki içti, sonra da kendini öldürmeye kalktı.”

“Ne zaman?”

“Bir hafta önce.”

“Ve sen hiçbir şey söylemedin, öyle mi?”

“Söylemedim.”

“Neden söylemedin?”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmezdı.”

“Ne oldu peki?”

“Küvette bileklerini kesti.”

“şimdi nerede?”

“Psikiyatride.”

“Üzıldüm.”

“Üzölme.”

“Ne zaman çıkacak?”

“Kimse bilmiyor.”

“Buluşmayı erteleyebiliriz, Massimo. şu sıralar yalnız kalmayı tercih edersen anlayışla karşılarım.”

“Bu akşam bana geliyorusun.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“Dokuz iyi mi?”

“Beni çok mutlu edersin, Blum.”

“Bunu çok isterim. Öpüyorum. Görüşürüz.”

Sonra kapatıyor telefonu. Dilini ısırarak, bunu söylediği için dilini ağzından koparıp atmak istiyor. Her güzel söz için nefret ediyor kendinden. Var gücüyle duvara fırlatıyor telefonunu ve çığlığını bastırıyor. Kimse onu duymasın, sadece hepsi bitsin istiyor. İyi kalpli Massimo’nun varlığı son bulsun.

Tıpkı yanındaki masada yatan ihtiyar kadın gibi. Blum onu alacalı bir elbisenin içine zorla soktu. Beyaz bluz, önlük, boynunda bir inci kolye, saçlarını örgülü bir topuz yaptı. Du-daklarına bir tebessüm yerleştirdi. Mark ile Massimo’nun ne

kadar yakın olduklarını hatırlıyor. Massimo hiçbir şeyden şüphelenmemeli, karısıyla paylaştığı yatakta canının istediği gibi düzüşeceğinden başka bir şey düşünmemeli. Yemek masasında, Ute'nin kan kaybından ölümle burun buruna geldiği küvette, nerede olduğunu fark etmez. O aşağılık herif aletini küçük, aptal Blum'un içine sokmayı düşünmeli sadece. İstedliğini almayı. Kutsal kâseyi, en yakın arkadaşının karısını becermeyi. Nasıl da istiyor Blum'u, Blum bunu hissediyor. *Beni çok mutlu edersin. Pis herif.*

Hesaplaşma vakti. Dönüşü yok artık. Birinin onu görmesi, beklenmedik bir engel çıkması mümkün. Çılgınca planının işlememesi de. Ölebilir, tutuklanabilir ve sonsuza dek hapsedilebilir. Her şey mümkün ve yine de yapıyor bunu, Blum böyle istiyor, doğrusunun bu olduğundan şüphe etmiyor. Reza da etmiyor. Gerekeni yapacak. Blum için. Mark için. Yük bölmesinde, bir örtünün altında yatıyor ve araba durana kadar bekliyor. Blum cenaze arabasını doğrudan Massimo'nun evine sürüyor. Cadillac'ı değil, minibüsü. Dikkat çekmemeli. Yanlarında en ucuzlarından, amaçlarına uygun bir tabut. Onları görmesini istedikleri için. O ölmeden önce Blum onunla konuşmak istediği için. Gözlerini görmek. Korkusunu.

Yavaş yavaş banliyöye dek ilerliyorlar. Ancak yedi yıl oldu Ute ve Massimo burada bir ev yaptırılı. O zamanlar henüz dünya başlarına yıkılmamıştı. Ute henüz içmiyordu, bahçede bir trambolinleri vardı, birlikte bir gelecekleri olacağına inanıyorlardı. Çocukları olacağına. Mark ve Blum eskiden ne çok gelirlerdi buraya, mangal yapar, beraber olmaktan mutluluk duyarlardı yaz akşamları boyunca. Blum ta uzaktan görebiliyor evi. Ute yeşilde ısrar etmişti. Ön cephe diğer evlerin arasında parıldıyor, garaj açık duruyor. Blum onu bir kez daha aradı ve ondan garaj kapısını açmasını rica etti. Gö-

rölmek istemediğini söyledi ona. Ute'nin başına gelenlerden sonra dedikodu çıksın istemediğini, dikkat çekmek istemediğini söyledi.

Motoru durduruyor ve garaj kapısını içeriden kapatıyor. Reza arabada kalıyor. Blum eve girene ve Massimo'ya sarılana dek. Sonra arabadan inecek Reza, sessizce eve girecek ve onu yere serecek. Bir demir çubukla kafasına vuracak, Massimo bilinçsizce yerde yatacak. Onu bantla saracak ve ağzını bantlayacaklar, sonra onu tabuta koyacaklar, üzerine örtüler serecek, tabutta kalan boşlukları onlarla dolduracaklar, sonra onu sıkıca bağlayacaklar, tabutu bantla iyice saracaklar. Onun hareket etmesini, kendini kurtarabilmesini engelleyecekler. Ayıldığında bağlarından sıyrılıp kurtulamayacak.

Şüpheleri ve korkuları geri geliyor. Massimo bir polis ve şüphelenmek onun işi. Onun yalnız olmadığını, Reza'nın Blum'la gelme ihtimalini hesaba katabilir. Ya olacaklara hazırsa, ya onları elinde bir silahla karşılarsa? Ya Reza'nın geldiğini duyar ve onun darbesinden kendini kurtarırsa? Blum'un gözlerinin önüne geliyor. Demir çubuğun havada uçuşu, Massimo'nun karşı koyuşu, Reza'yı alt edip ona vuruşu.

Blum kapıyı açıyor. Düşünmek yok. Yürümeye devam. Küçük bir koridordan geçip doğrudan eve giriyor. Massimo'ya sesleniyor, korkuyor, kalbi güm güm atıyor. Kalbini ve onun mutfaktan gelen sesini duyuyor. *İçeri gel. Güzel bir kırmızı şarap aldım.* Blum onu görüyor. Karşısında duruyor. Yaptıklarını ona asla hiç kimsenin yakıştıramayacağı kuzu gibi bir adam. Massimo, elinde bir şişe, mantarı çıkarırken kullandığı tirbuşon ve iki kadeh. Blum kapıda durup ona gülümsüyor, sonra yanına gidiyor ve ona sarılıyor. Onu yanaklarından öpüyor, acele etmiyor. Massimo kuşkuya kapılmamalı,

kendini güvende hissetmeli. Okşarcasına dokunuyor dudakları onun iğrenç tenine. *Ne güzel, baş başayız.* Bunu fısıldayarak söylüyor ve sonra geri çekiliyor. Bir saniye daha katlanamıyor o yakınlığa. Zaman kaybetmemeli, riske girmemeli. Çaktırmadan etrafına bakınıyor, ona tehlikede olup olmadığını söyleyecek bir şeyler arıyor. Sıra dışı bir şey, her zamankinden farklı bir şey. Bunu onun yüzünde de arıyor, gözlerinin içine bakıyor, gözlerini onunkilerden kaçırmıyor. Hâlâ kaçacak zamanı var. Ama ona bakan yüz Mark'ın arkadaşının, maskeli çılgın adamın değil. Henüz her şey yolunda.

Massimo önden oturma odasına gidiyor, Blum onu takip ediyor. Onu müzik dinlemeye teşvik etmek zorunda, içerişi bu kadar sessiz olmamalı. Bu sessizlikte kapının açıldığı, Reza'nın odaya girdiği duyulabilir. Ondan müzik çalmasını rica ediyor. *Müzik ve mumlar beni havaya sokar,* diyor. Sonra ceketini çıkarıyor, fırlatıp atıyor ve Massimo tuşa basıyor. Müzik. *Daha yüksek,* diyor Blum ve ona doğru yürüyor. Onu çekerek kapıdan uzaklaştırıyor, odanın ortasına götürüyor, elini tutarak onu yönlendiriyor, döndürüyor. Görünen o ki Massimo bir an bile aklına kötü şeyler getirmiyor, hiçbir şey sezinlemiyor, sadece Blum'a bakıyor, onu istiyor, ona dokunuyor. Eli Blum'un yanaklarında geziniyor, bir an geri çekiliyor, yüzünü görmek istiyor. *Olağanüstü güzelsin,* diyor. Sonra yine Blum'u kendine çekiyor. Başı öyle yakın ki Blum onu öpmek zorunda kalacağı anı ertelemeye çalışıyor. Mümkün olduğunca. Reza'nın geldiğini görebilene dek. Az kaldı. Onu oyalamalı, iğrenç arzularına katlanmalı, sadece birkaç saniye daha. Reza'nın onu Blum'un üzerinden çekip alacağından, dilini ağzından çıkaracağından emin olana dek. Sadece birazcık daha. Oturma odasında döne döne dans ediyorlar, dip dipe, nasıl da kokluyor Massimo onu, nasıl da istiyor. Blum saniyeleri sayıyor ve geride hiç iz bırakmaması gerektiğini dü-

şünüyor, ne kan, ne de Massimo'nun meslektaşlarına burada bir suç işlendiğini söyleyecek herhangi bir şey. Burada bir polisin bayıltıldığını ve kaçırıldığını anlatacak bir şey. Hiç iz bırakmayacak. Hiçbir şey bulamayacaklar. Massimo kolayca yere yıkılacak. Şimdi.

Reza var gücüyle başına vuruyor. Tam da Blum'un dudaklarının onunkilere değdiği anda. Son kez. Çünkü Reza ansızın çıkıyor ortaya, yüzü, öfkesi ve her şeye son veren o demir çubuk, tüm o kurgulara, korkuya, her şeye. Sadece o boğuk ses. Massimo sırtüstü düşüyor, Blum'un kollarından düşüyor, sanki Reza bir şalteri kapatmış gibi. Palyaço bilincini kaybediyor, yerde kıpırtısız yatıyor, Blum ve Reza hemen işe koyuluyorlar, her şeyin nasıl daha kolay olacağını düşünecek, hissedecek, sezecek vakit yok. Her şey planlandığı gibi, düşündükleri gibi işliyor. Massimo'yu tabuta koyuyorlar, Reza onu sıkıca bağlıyor. Kapak yok, kendine geldiğinde onları görebilsin diye. Blum mutfığa gidiyor, şarabı lavaboya boşaltıyor ve kadehleri yıkıyor. Dokunduğu her şeyi titizlikle temizliyor, müziği kapatıyor ve ışığı söndürüp evden çıkıyor.

Sadece beş kilometre. Kimse onları durdurmuyor, o bir cenaze arabası sadece. Her zamanki gibi kırmızı ışıktta duruyorlar, alışılmışın dışında bir şey yok, bir tabutta, koli bandıyla sıkıca bağlanmış, savunmasız bir polis olduğunu kimse bilmiyor. Her şey olması gerektiği gibi, arabayı Reza kullanıyor, Blum yolcu koltuğunda oturuyor, tüm trafik kurallarına uyuyorlar, çok hızlı gitmiyor, dikkat çekmiyorlar. Sessizce ve hiçbir şey belli etmeden geçiyorlar şehirden. Bir ceset taşıyorlar. Massimo Dollinger, Ute Dollinger'in kocası, çocukları yok, cinayet masası polisi. Sadece onlar biliyor bir saat içinde öleceğini. Reza ve Blum yan yanalar, konuşmak zorunda hissetmiyorlar, Massimo'nun bilincinin yerine geldiğini ve tabutu tekmelediğini duymazdan geliyorlar. Bunun hiç önemi yok. Yük bölmesinde inlemesi önemli değil. Ne kadar yüksek sesle bağırdığı, korkusunun ne kadar büyük olduğu önemli değil. Dünya'nınki daha büyüktü. Ilena ve Youn'un-ki de. Çok daha büyüktü, daha kapsamlıydı, daha derindi. Daha uzundu. Sadece şehirde yol alırken arabada geçen süre kadar değildi. Reza motoru durdurana kadar beş dakika. O beş dakikada bir kez daha hatırlıyor Blum, Mark'ın kurcaladığı, Dünya'nın anlattığı her şeyi. O akıl almaz şeyleri.

Gece yarısından hemen önce park yerindeler. Kimsecikler

yok, her zamanki gibi kapıya çok yakın park ediyorlar. Sıradan bir durum, cesetlerin teslimatı mesai saatleri dışında da yapılabilir. Cenaze işleri şirketlerinin anahtarları var, gelir, cesetleri indirir ve giderler. Ama bugün öyle değil, cenaze arabası bugün park yerinde daha uzun kalacak. Kimsenin aklına böyle bir şey gelmeyecek, gece gece kimse geçmeyecek oradan. Sakinler çünkü buranın yabancıları değil. Reza yardımcı eleman olarak uzun süre burada çalıştı, bir şeyler öğrendi. Burayı iyi biliyor, sadece ana girişte kameralar olduğunu, bütün gece yalnız olacaklarını biliyor. Bugün cuma, hafta sonu boş geçer. Kimse onları rahatsız etmez. Kimse onun debelenişini duymaz. İyi kalpli Massimo, henüz nerede olduğunu, onu nereye getirdiklerini bilmiyor, böğürüyor. Koli bandının altından iniltisi duyuluyor. Onu bir yük arabasına yükleyip bir koridor-dan geçiriyor ve ana bölüme götürüyorlar. Yavaş yavaş, başına gelecekleri anlamaya başlıyor. Çaresizce doğrulmaya çalışıyor. Ardına dek açılıyor gözleri fırını görünce. Blum'un ağzından çıkanları duyunca. *Son durak. Pis herif.*

Innsbruck Krematoryumu. Sanayi bölgesinin hemen dışında, müstakil bir bina, burada ölü insanlar küle dönüşüyor. İki buçuk saat yanıyorlar, sonra onlardan geriye kalanlar fırından alınıyor. İmplantlar, platinler, kalp pilleri ve protezler bir mıknaatısla ayıklanıyor ve atılıyor, diğer her şey bir değirmene konuyor. Tamamen yanmamış kemik parçacıkları, iki dakika boyunca bir kahve öğütme makinesinin gürültüsü, sonra geriye sadece incecik küller kalıyor. Yaklaşık iki kilo, merhumun kilosuna ve boyuna göre değişiyor. Bir kül kavanozuna konan küller. Temiz. Pislik yok. Kan yok. Sadece bir düğmeye basılıyor ve fırının kapağı açılıyor. Sadece düğmeye basılıyor ve kapak kapanıyor. Reza her şeyin nasıl işlediğini biliyor. Birkaç dakika bilgisayarın başında oturuyor ve kayıtlara bir numara giriyor, krematoryum son kullanıldığında girilen sayı, aynı

sayıyı yazıyor. Kimse bunu fark etmeyecek. 19.654, bu numara iki kez girilmiş, hepsi bu. Reza sırtıyor, çünkü krematoryumun müdürünün pazartesi işbaşı yapacağını biliyor. Kahvesini içecek, keyifle gazetesini okuyacak ve sonra soğuk odadan sıradaki ilk cesedi getirecek. Bir sonraki numarayı sisteme girecek, tabutu kaldırma tezgâhına yerleştirecek ve düğmeye basacak. Hiçbir şey onda şüphe uyandırmayacak çünkü Massimo Dollinger'den geriye hiçbir şey kalmamış olacak.

Tabutu yük arabasından çekerek kaldırma tezgâhına koyuyorlar. Blum onun çaresizliğini, öfkesini, korkusunu görüyor. Massimo kaçıp kurtulmak istiyor, bir sağa bir sola atıyor vücudunu, tabut yukarıya doğru kalkarken sallanıyor. Göğüs hizasında duruyor. Massimo kırmızı kafasını Blum'a doğru çeviriyor ve ona bakıyor. Devasa gözleriyle bir canavar, savunmasız, paniğe kapılmış. Sadece kafasını hareket ettirebiliyor, başka bir şey gelmiyor elinden. On beş santimetre sola ve on beş santimetre sağa. Blum'a saldıramayacak, üzerine atlayamayacak, yapamaz. Yapabileceği tek şey konuşmak, gerçeği söylemek. Boyun eğmek. Bağışlanmayı dilemek. Blum ona iyice yaklaşıyor ve ona az sonra öleceğini fısıldıyor. *Beş dakika sonra yanacaksın. Bağırmaya devam edebilir ya da benimle konuşabilirsin. Karar senin.* Sonra geri çekiliyor. Öylece duruyor ve onun sakinleşmek için kendini nasıl zorladığını seyrediyor. Ne kadar hızlı değiştiğini. Massimo sakince yatıyor yerinde ve ağzındaki koli bandının çekilip alınmasını bekliyor. Massimo Blum'un söylediğini yapmak zorunda olduğunu biliyor; o anda hiç hata yapmaması, Blum'u kışkırtmaması gerektiğini... Gözleri fıldır fıldır, Blum'a bakmıyor, düşünüyor. Hummalı düşünceler geçiyor aklından, Blum onu tanıyor. Canını kurtarmak için her şeyi yapar, yaşamak için konuşacak, Blum'un tek yapması gereken ilk sözü söylemek.

“Neden Massimo?”

“Öyle üzgünüm ki Blum.”

“Bunu duymak istemiyorum.”

“Keşke geçmişe dönüp her şeyi değiştirebilseydim.”

“Kes şunu.”

“Bana inanmak zorundasın, Mark benim dostumdu.”

“Son kez söylüyorum. Bunları duymak istemiyorum.”

“Ne duymak istiyorsun öyleyse?”

“Neden bodrum?”

“Oluverdi işte Blum.”

“Oluverdi mi?”

“Tesadüftü.”

“Tesadüf.”

“Komşulardan bir ihbar geldi, o sırada birine nezaret etmek için Kitzbühel'deydim, üniformalı meslektaşlarımın işini hafifletmek istedim ve oraya gittim.”

“Ne zaman?”

“Dört buçuk yıl önce.”

“Tek başına gittin, değil mi?”

“Gece yarısıydı, zaten uyanıktım ve gidip bakmaya karar verdim.”

“Neye?”

“Komşular çığlıklar duymuşlardı.”

“Ve?”

“Zili çaldım, kapıyı tıklattım, sonra içeri atladım. Bodrumun bir penceresi açık duruyordu.”

“Devam et.”

“Onlara tecavüz ediyorlardı. Dördü. Maskeli adamlar ve inik pantolonlar. Yanlışlıkla pencereyi açık bırakmışlardı, kız öyle yüksek sesle bağıırıyordu ki sesi yoldan duyuluyordu.”

“Devam et. Vakit daralıyor.”

“Hiç durmadan bağıırıyordu ve ben ne yapacağımı bilemi-

yordum, adamları etkisiz hale getirmek zorundaydım, aşırı baskı altındaydım. Bu istisnai bir durumdu, Blum.”

“Ne yaptın?”

“Silahla kızın başına vurdum.”

“Neden?”

“Başka seçeneğim yoktu.”

“Ona yardım etmek yerine vurdun, öyle mi?”

“Sussun istedim, durumu kontrol altına almak zorundaydım, o dört adamın bana saldırmalarından korktum. Maske takmışlardı, korktum Blum.”

“Silahın vardı.”

“Paniğe kapılmıştım.”

“Kimdi o? Dünya mı, Ilena mı?”

“Ilena.”

“Ona yardım etmedin.”

“Evet, etmedim.”

“Neden?”

“Bilmiyorum.”

Blum onu dinliyor. Söylediklerini. Nasıl açıklamaya çalıştığını, kendini nasıl haklı göstermeye çalıştığını dinliyor. Kalma, takviye çağırmama, adamlarla konuşma kararını. Yukarıdaki restoranda, maskesiz, masa başında, Ilena aşağıda bilinçsiz ve hırpalanmış halde yatarken. Massimo onu öylece bıraktı, kapıları ve pencereleri kilitledi ve dışarıdaki dünyaya geri döndü. Görmezden geldi ve onu yoldan çıkarmalarına izin verdi. O zevküsefa diyarını gördü, her şeyin serbest olduğu, hiç kimsenin ona yapması ya da yapmaması gerekenleri söylemediği gizli bir yer gördü. Tanrının onları unuttuğunu, çocuksuz hayatlarının anlamsız olduğunu söyleyerek mızımızlanan yoktu. Artık reddedilmiyordu Massimo. Ute’den bahsediyor. Ona dokunmasına izin vermediğinden, kendini suçlu hissettirdiğinden. İktidarsız, erkek değil, çocuk

yapamayacak kadar yetersiz. Ute bunları ona her gün söylüyor, susmak bilmiyordu. Onu aşağılıyor, ona her gün hayatı zehrediyordu Ute. Hayatında güzel olan hiçbir şey yoktu artık. *Tek sebebi buydu*, diyor.

Massimo. Öylece yatıyor tabutunda. Ağladı ağlayacak. Nasıl da açılıp kapanıyor ağzı ve Blum nasıl da seyrediyor onu. İyi bir dost, sempatik, yardımsever, candan. Her zaman olduğu gibi. Sesinde telaş yok, neredeyse yumuşak ve gönül okşayıcı, şu yaptıklarını biri duyacak olsa asla inanmaz gerçek olduğuna. O gün orada kaldığına. Kendine rengârenk bir maske alıp oraya geri döndüğüne. Rahiple, aşçıyla birlik olduğuna. Hepsini avucunun içine aldı. O ne istediye yaptılar, yeni oyun arkadaşlarının oyun kurallarını karşı çıkmadan kabul ettiler. Dörtken beş oldular. Sadece bir pencereyi kapatmayı unuttukları için.

Onun sadakatle bakan gözleri Blum'a tutunmaya, ona tutunarak çıkmaya, kendilerini tabuttan kurtarmaya çalışıyorlar. Küçük, üzgün bakan gözler, ona ait diğer her şey gibi iddiasız. Canavar bir an sakinleşiyor, o iyi adam bir an için geri dönüyor, hatta kısacık bir an için onun haline üzülüyor Blum. Bu duruma düşmesine. Sadece bir an için. Eski günlerin hatırası, sözlerinin arasında hatırlamak istediği henüz yıkılmamış dünyası. Ama o dünyadan geriye hiçbir şey kalmadı, her şey yerle bir oldu, parçalandı, mahvoldu. O gözlerin ardında uykusu hafif, vahşi bir hayvan var. Sağa sola atılıyor, toynaklarıyla kumları dövüyor. Blum'un boynundan ısırmaya hazır, duraksamadan.

Çünkü artık hiçbir şeyin fayda etmeyeceğini seziyor. Çünkü ne söylediğinin aslında hiçbir önemi olmadığını Blum'un yüzünden okuyor, işinin bittiğini. Blum'un ağzından çıkan

her kelimededen anlıyor. Blum gayet ciddi. Blum onun ölmesini istiyor. Nasıl da bakıyor Massimo'ya. Öyle soğuk ki kuruluş yok. Hiçbir şeyin faydası yok. Ve bu yüzden değişiyor rüzgârın yönü. Anbean yaklaşıyor fırtına. Yavaş yavaş ortaya çıkıyor öfkesi. Yavaş yavaş uyanıyor Blum'u anında öldürecek olan hayvan.

“Diğerlerine ne oldu, Blum?”

“Öldüler.”

“Bunu yaptığına hayatta inanmam.”

“Senin hatan tam olarak buydu.”

“Onları öldürdün, öyle mi?”

“Onları gömdüm.”

“Hayır.”

“Evet, yaptım.”

“Ve benden daha iyi olduğunu sanıyorsun, öyle mi?”

“Evet.”

“Yanılıyorsun.”

“Sen onu neredeyse çocuğunu düşürene dek tekmeledin, dövdün. Kan kaybindan öldü. Sonra onu öylece bir yere attın.”

“Ve sen bir rahibin başını kestin.”

“Evet. Ve şimdi de seni yakacağım.”

“O kadar ileri gidemezsin.”

“Giderim.”

“Hayır.”

“Mark için.”

“Saçmalıyorsun, Blum.”

“Sen içlerinde en kötüsüydün.”

“Bunu sana o küçük arkadaşın anlattı, değil mi?”

“Evet.”

“Çenesini tutabilseydi hâlâ yaşıyor olurdu.”

“Onun bir hayatı yoktu zaten. Siz onun hayatını çoktan ellerinden almıştınız.”

“Sadece başını suyun altında tuttum. Çok kolay oldu. Bir ya da iki dakika sürdü, sonra Inn Nehri’nin derinliklerinde kayboldu. Tıpkı o oğlan gibi.”

“Kahrolası pislik.”

“Ne yazık ki küçük kulübümüzü kapatmak zorunda kaldık. Kocan ve o küçük kaltak kahramanlığa soyunmasalar ne olurdu sanki.”

“Kes artık.”

“Dunya’yla çok iyi vakit geçirdim. O bizim kıymetlimizdi. Kaçarak aptallık etti. Aptal küçük fahişe.”

“Kes şunu.”

“Onu kızların odasında görünce çok şaşırdım. Seni becerdikten sonra. O küçük aşüfte kolay lokma değildi.”

“Kes şunu dedim sana.”

“Gerçekten iyiydi, inan bana. Eminim ki Mark da ondan etkilenmiştir.”

“Yeter.”

“Hayır, daha bitmedi.”

“Bitti.”

Tek kelime daha yok artık. Fırtına yok. Rüzgâr yok, dalgalar yok. Blum düğmeye basıyor. Hiçbir şey duymak, hiçbir şey bilmek istemiyor artık, Massimo sonsuza dek yok olsun istiyor. Söyledikleri, yaptıkları. Bir düşmenin üzerindeki işaretparmağı sadece ve o nasıl da basıyor feryadı. Fırının kapağı açılıyor ve tabut içeri giriyor. Önce ayakları, Massimo böğürüyor. Blum’a küfrediyor, lanet ediyor, bağırıyor, ama kimse duyamaz onu, kimse ona yardım edemez. Blum ve Reza yan yana, el ele duruyor ve seyrediyorlar. Kıpırdamıyorlar, bunu durdurmak için hiçbir şey yapmıyorlar. O karardan dönmek için. Hiçbir şey, sadece iç içe geçiyor parmakları, sıkıca bağlanıyor birbirine, bir santimetre bile hareket etmiyorlar, her şey kolayca oluveriyor. Tabut, elleri ve tekrar ka-

panan fırın kapağı. Bağırıyor Massimo, kısacık bir an boyunca. Ve sonrası sessizlik. Sadece o ikisi kalıveriyor.

Gece yarısı. Her şeyin yoluna gireceğine, bittiğine alışmaya çalışıyorlar. İki saat yanıyor. Fırının karşısında, yerde yan yana oturuyor ve bekliyorlar. Reza ve Blum. Konuşmuyorlar, hâlâ el eleler. Blum sık sık ayağa kalkıp küçük pencereden bakıyor, Massimo'nun yok oluşunu seyrediyor. Yedi yüz elli derece ve daha kolay olacağı hissine kapılıyor. Oradan çıkıp geceye karışıyor ve minibüsle otobanda yol alıyorlar. Massimo'dan sadece küller kaldı geride. Bir naylon poşetin içinde. Blum pis tuvalete atıyor onu ve sifonu çekiyor.

Sekiz Yıl Önce

“Blum?”

“Evet.”

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Ne istersen.”

“Sonrasında bu konuyu bir daha asla açmayacağız.”

“Hangi konuyu?”

“Ben senin yanındayım, biliyorsun. Her zaman, ne olursa olsun, ama şimdi bana gerçeği söylemelisin.”

“Beni korkutuyorsun, Mark.”

“Her şey yolunda, Blum.”

“Öyle mi? Tuhaf konuşuyorsun. Neler oluyor?”

“Bir sebebin olup olmadığını bilmek istiyorum.”

“Anlamıyorum.”

“Bunu hak edip etmediklerini.”

“Neden söz ediyorsun sen?”

“Annenle babandan.”

“Ne olmuş onlara?”

“Boğularak öldüler ya. Bunu hak ettiler mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sadece bana bunun şart olduğunu söylemeni istiyorum.”

“Bana ne söylemeye çalıştığını gerçekten anlamıyorum.”

“Lütfen, söyle bana.”

“Tanrı aşkına, neyi?”

“Bunu hak ettiklerini. Söyle bana. Daha fazlasını istemiyorum.”

“Lütfen kes şunu, Mark.”

“Seni seviyorum Blum. Biliyorsun. Ama bunu bilmek zorundayım.”

“Neden?”

“Korkmak istemediğim için.”

“Benden mi?”

“Evet, senden ve eğer bana bir sebebin olduğunu söylersen bunu anlayabilirim. Seni anlarım. Senin bunu neden yaptığını. Lütfen, Blum.”

“Ne zamandır biliyorsun?”

“Başımdan beri biliyordum. Gözlerinden okunuyordu.”

“Sen polissin.”

“Ben senin kocanım. Ve tam olarak bu yüzden bunu bilmek zorundayım. Sana söz veriyorum, bir daha asla bundan söz etmeyeceğim. Sadece bir kez konuşalım. Neden?”

“Boğuldular.”

“Seninle birlikte olmak istiyorum, Blum. Ve bir gün senden çocuklarım olsun istiyorum.”

“Ve şu anda benim bir canavar olmadığımdan emin olmak istiyorsun.”

“Evet.”

“Yüzlerce sebebim vardı, Mark. Ve evet, öyle olması gerekiyordu. Bunu hak ettiler.”

“Hak ettiler mi?”

“Ölü olmaları daha iyi. İnan bana.”

“O zaman sorun yok.”

“Yok mu?”

“Yok, Blum.”

“Çekip gitmeyeceksin, öyle mi?”

“Hayır, gitmeyeceğim.”

“Yanımda kalacaksın, değil mi?”

“Evet.”

Teşekkür

Ursula Aichner. Sen benim her şeyim, aşkım, mutluluğum-sun. Sen olmasaydın hayatımda pek çok sayfa boş kalırdı.

Michael Weiß. Adamakıllı kutlayalım, demiştin.

Ferdinand Treffner. Bir dost, iyi bir dost...

Bernhard Geiler. ...dünyadaki en güzel şey.

Tatjana Kruse. İşlerin nasıl yürüdüğünü bana sen anlattın.

Verena Zankl. Müthiş bir metin çalışması (1). Sürükleyiciydi.

Georg Simader. Dünyanın en muhteşem yayın temsilcisi.

Caterina Kirsten. Müthiş bir metin çalışması (2). Binlerce teşekkür!

Regina Kammerer. Başından itibaren kalben ve ruhen.

Christine Pernlochner-Kügler. Bana ölülerin dünyasının kapılarını açtın.

Bestattung J. Neumair. Innsbruck'un en iyileri.

Toni Walder & Toni Hörhager. Kesinlikle en sevdiğim polisler.

Katharina Altmayer-Girardi. Sayende Blum'un bir teknesi var.

Judith Geiler. Gelmiş geçmiş en iyi Nanny (Titi).

Ludovico Einaudi. Müzikler ona ait.

Philip Poisel. Ve ona da.

Bernhard Aichner

Kış, 2013